ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

ปริญญานิพนธ์
ของ
เมธี ถูกแบบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
สิงหาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

ปริญญานิพนธ์
ของ
เมธี ถูกแบบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
สิงหาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

บทคัดย่อ

ของ

เมธี ถูกแบบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
สิงหาคม 2552

เมธี ถูกแบบ. (2552).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด*. ปริญญานิพนธ์ รป.ม. (นโยบายสาธารณะ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร.สุชาติ ผิวงาม, อาจารย์ ดร.ประพีร์ อภิชาตสกล.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เป็นประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น จำนวน 236 คน และผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 226 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและผลสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และวิเคราะห์สมการถดถอยแบบพหุคูณ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติค่อนข้างประสบความสำเร็จ

2. ในกลุ่มผู้สูงอายุ พบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ รองลงมาคือ ความต้องการของผู้สูงอายุ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 นี้สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ในกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น พบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย รองลงมา คือ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, และทรัพยากร ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 นี้ สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

FACTORS INFLUENCING THE IMPLEMENTATION OF CASH ALLOWANCE FOR THE ELDERLY: A CASE STUDY OF TOMBON ADMINISTRATION ORGANIZATIONS IN PHANOM PHRAI DISTRICT, ROI-ET PROVINCE.

AN ABSTRACT

BY

MATEE THOOGBAB

Presented In Partial Fulfillment of the Requirements For

The Master of Public Administration Degree in Public Policy

at Srinakharinwirot University

August 2009

Matee Thoogbab. (2009). *Factors Influencing the Implementation of Cash Allowance for the Elderly: A Case Study of Tambon Administration Organizations in Phanom Phrai District,Roi-Et Province.* Master Thesis, M.P.A. (Public Policy). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisorial Committee: Assist Prof. Dr.Suchart Piew-ngam. Dr.Prapee Apichartsakon.

The research aimed to study factors Influencing the implementation of cash allowance for the elderly: *A case study of tambon administration organizations in phanom phrai district,Roi-Et Province.*

Community 236 and village committee 226 elderly persons in phanom phrai district,Roi-Et Province. Selected by simple random sampling, were samples to be studied. Data were collected by reliability-tested questionnaires and analyzed through descriptive statistics (percentage, arithmetic mean and standard deviation) and inferential statistics (t-test, one way analysis of variance and multiple regressions).

The research findings were as follows:

1. The performance on the implementation of cash allowance program for the elderly was rather success.

2. For the elderly groups, support of the community leaders was the most influential factor to the success of the program. While the elderly is needs were the second and the elderly is disposition toward authorities, the third. The three factors could predict the success of program performance at the 0.05 level of statistically significance.

3. For the community and village committee, the standard and objective of policy measures were the most influential factors to the success of the program while organization structure, socioeconomic and political conditions, inter-organizational communication and enforcement activities and policy resources were subsequent important factors, respectively. The five factors could predict the success of program performance at the 0.05 level of statistically significance.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด
ของ
เมธี ถูกแบบ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.สุชาติ ผิวงาม)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ประพีร์ อภิชาติสกล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิทย์ มีมาก)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุชาติ ผิวงาม)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ประพีร์ อภิชาติสกล)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.โชติสา ขาวสนิท)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.สุชาติ ผิวงาม ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์จักราทิตย์ ธนาคม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขออนุโมทนาขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขออนุโมทนาขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัชชนันท์ อิศรเดช ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และผ.อ.โอภาส พิมลวิชยากิจ ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ ให้กำลังใจ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้

ขออนุโมทนาขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิทย์ มีมาก ดร.ประพีร์ อภิชาติสกล และอาจารย์ ดร.โชติสา ขาวสนิท ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ รวมทั้งให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำปริญญานิพนธ์นี้ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ขออนุโมทนาขอบคุณ คณาจารย์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันมีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย

ขออนุโมทนาขอบคุณ ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร และผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขออนุโมทนาขอบคุณ พระครูสิริวิราภรณ์ และชาวราษฎร์บูรณะ ผู้ให้ที่พักอาศัยและการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ รวมทั้งคอยห่วงใย ให้กำลังใจในการศึกษา และการทำวิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่และทำปริญญานิพนธ์ตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ สหธรรมมิกทุกๆ รูป และเพื่อนๆ นิสิตร่วมรุ่นทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจและแสดงความห่วงใยผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขออนุโมทนาขอบคุณ คุณพ่อหนูกัน ถูกแบบ คุณแม่ลำเพย ถูกแบบ พี่ชาย พี่สาวและน้องชาย ที่คอยห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา ตลอดระยะเวลาของการทำวิจัย

สุดท้ายนี้ คุณความดีและประโยชน์อันเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมสักการบูชาแด่พระรัตนตรัย บิดา มารดา และ ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดทั้งผู้มีอุปการคุณทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนประสบความสำเร็จในวันนี้

เมธี ถูกแบบ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	5
	ตัวแปรที่ศึกษา	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
	สมมติฐานในการวิจัย	10
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	11
	ความหมายของนโยบายสาธารณะ	11
	นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติ	12
	แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	13
	แนวความคิดของฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น	13
	กลุ่มประชาชน (ผู้สูงอายุ)	18
	ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย	21
	ทฤษฎีสวัสดิการสังคม	21
	ความหมายของสวัสดิการ	24
	หน่วยบริการของรัฐ	25
	หลักประกันด้านรายได้	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2	**(ต่อ)**	
	ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	27
	ที่มาของโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	27
	การถ่ายโอนงานโครงการบริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	31
	วัตถุประสงค์ของโครงการ	32
	คุณสมบัติของผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	32
	วิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	33
	ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ปีพุทธศักราช 2548	35
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	44
	การกำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	44
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
	การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	51
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
	ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5	**สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ**	123
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	123
	สมมติฐานในการวิจัย	123
	วิธีการดำเนินการวิจัย	123
	การวิเคราะห์ข้อมูล	124
	สรุปผลการวิจัย	126
	การอภิปรายผล	136
	ข้อเสนอแนะ	142
บรรณานุกรม		144
ภาคผนวก		149
ประวัติย่อผู้วิจัย		178

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงข้อมูลการจัดสรรเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของกระทรวงมหาดไทย.....	28
2	แสดงข้อมูลจำนวนผู้สูงอายุที่ควรได้รับความช่วยเหลือเบี้ยยังชีพ คำนวณจากรายได้ต่อปีและเกณฑ์เส้นความยากจน.....	30
3	จำนวนและร้อยละ ของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	54
4	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	55
5	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ.....	57
6	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ.....	58
7	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่.....	59
8	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	60
9	จำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ.....	62
10	จำนวนและร้อยละ ของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น.....	63
11	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น..	66

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

12 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย.. 67

13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากร..... 68

14 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ..... 69

15 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ..... 70

16 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง..... 71

17 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน..... 73

18 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น..... 75

19 จำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น..... 77

20 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มเพศ..... 79

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

21 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ..... 80

22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 80

23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 81

24 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 82

25 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 83

26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 83

27 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ..... 84

28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส..... 85

29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส..... 86

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ..... 87

31 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ..... 88

32 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 89

33 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 90

34 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 90

35 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 91

36 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 92

37 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ..... 93

38 แสดงค่าสถิติของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่ใช้พยากรณ์ ตัวแปรตาม B ของกลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ..... 95

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

39 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ..... 96

40 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ..... 97

41 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ รวม จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 98

42 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 99

43 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 100

44 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มใน ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 101

45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 101

46 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ..... 102

47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส..... 103

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

48 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส..... 104

49 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 105

50 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นในด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย จำแนกกลุ่มตามระดับการศึกษา..... 106

51 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 107

52 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 108

53 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 109

54 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 110

55 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 111

56 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา..... 112

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
57	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ.....	113
58	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ.....	114
59	การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน.....	115
60	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน.....	116
61	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน.....	118
62	การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน.....	118
63	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แต่ละปัจจัยกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ.....	120
64	แสดงค่าสถิติของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่ใช้พยากรณ์ ตัวแปรตาม Y ของกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น.....	122
65	แสดงค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	169
66	แสดงค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น.....	172

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย กรอบที่ 1.....	8
2	กรอบแนวคิดในการวิจัย กรอบที่ 2.....	9
3	ภาพตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น.....	15
4	กราฟ Histogram การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	170
5	กราฟ Normal Plot การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ.....	171
6	กราฟ Histogram การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น.....	173
7	กราฟ Normal Plot การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น.....	174

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่าความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการแพทย์สาธารณสุขได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงทำให้อายุของคนยืนยาวขึ้น อีกทั้งมีการวางแผนครอบครัวที่ได้ผลทำให้อัตราการเกิดลดลง ดังนั้น จะเห็นได้ว่าอัตราส่วนประชากรวัยเด็กมีแนวโน้มต่ำลง แต่อัตราส่วนประชากรวัยสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจึงเป็นผลให้จำนวนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น สำนักงานสถิติแห่งชาติได้รวบรวมสถิติผู้สูงอายุไทยในปีพุทธศักราช 2545 ซึ่งมีประชากรผู้สูงอายุจำนวน 5,990,000 คน จากเดิมในปีพุทธศักราช 2535 มีประชากรผู้สูงอายุจำนวน 3,669,000 คน โดยคาดว่าในปีพุทธศักราช 2555 ประชากรผู้สูงอายุจะมีประมาณ 8,124,000 คน ด้วยเหตุนี้ องค์การอนามัยโลกจัดให้ประเทศไทยติดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีอัตราการเพิ่มของประชากรผู้สูงอายุสูงที่สุดประเทศหนึ่ง ในขณะที่สัดส่วนของผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โครงสร้างของครอบครัวไทยซึ่งในอดีตเป็นครอบครัวขนาดใหญ่กลับมีขนาดเล็กลง ทั้งนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และยังพบด้วยว่าผู้สูงอายุถูกทอดทิ้งมากขึ้น ทำให้ผู้สูงอายุไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2550:4)

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของประชากรกลุ่มนี้ ซึ่งในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายโดยกำหนดให้กรมประชาสงเคราะห์ จัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชราขึ้นในปีพุทธศักราช 2496 เพื่อดูแลผู้สูงอายุ ต่อมาในสมัยรัฐบาลพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ โดยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2525 อนุมัติและประกาศให้วันที่ 13 เมษายนของทุกปีเป็น “วันผู้สูงอายุแห่งชาติ” รัฐบาลได้มีแนวคิดปรับเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการโดยสถาบันบริการสถานสงเคราะห์คนชรา และศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ฯลฯ ต่อมาเป็นบริการภายนอกสถาบันแต่อยู่ภายใต้หลักการชุมชนเป็นฐาน และการมีส่วนร่วมของราษฎร์ในชุมชนนั้นก็คือ บริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ซึ่งสวัสดิการในรูปแบบนี้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปีพุทธศักราช 2540 ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย (มาตรา 54) “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (มาตรา80)วรรค2 “รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้” จะเห็นได้ว่ามีเกณฑ์พิจารณาอยู่ 2 ประการคือ 1) อายุต้องเกิน 60 ปีบริบูรณ์ 2) ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ (สำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ.2551)

จากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปีพุทธศักราช2540 จะเห็นได้ว่า แนวนโยบายพื้นฐานของรัฐต่อสวัสดิการผู้สูงอายุ มุ่งเน้นให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน ไม่มีผู้ดูแล และช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิดการผลักดันพระราชบัญญัติผู้สูงอายุแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2546 โดยมีการบัญญัติให้จัดบริการเบี้ยยังชีพให้กับผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือในมาตรา11 (10) จึงนับได้ว่าเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอีกนโยบายที่เป็นรูปธรรมที่สามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้เป็นอย่างดี

ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปีพุทธศักราช 2550 หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐส่วนที่ 4 แนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม กล่าวไว้ในมาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ 1) คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ (ออนไลน์ 2552)

อย่างไรก็ดี การดำเนินการนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ ช่วงแรกอยู่ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ต่อมารัฐบาลมีนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นส่งผลให้ในปีพุทธศักราช 2544 กรมประชาสงเคราะห์ได้เริ่มดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของบริการเบี้ยยังชีพมาให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครดำเนินการแทนระหว่างที่มีการถ่ายโอนภารกิจนั้น ได้มีการปรับกรมประชาสงเคราะห์ตามแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ไปสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และได้จัดตั้งส่วนราชการกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการสังคมขึ้น เพื่อรับผิดชอบภารกิจของกรมประชาสงเคราะห์ โดยการถ่ายโอนภารกิจของบริการเบี้ยยังชีพให้ท้องถิ่นเสร็จสิ้นตามเป้าหมายในปีพุทธศักราช 2546 (กรมประชาสงเคราะห์.2543)

ในปีเดียวกันนั้น กระทรวงมหาดไทยได้ทำหนังสือแจ้งให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ทราบว่า หากจำนวนเงินเบี้ยยังชีพที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการจัดสรรจากรัฐบาลไม่เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติได้รับเบี้ยยังชีพตามระเบียบฯ ที่กำหนดให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นก็สามารถตั้งงบประมาณสมทบให้เพียงพอกับจำนวนผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติข้างต้นได้ โดยจำนวนงบประมาณสมทบที่จัดขึ้นนั้นให้ขึ้นอยู่กับรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสำคัญ แต่คงใช้ระเบียบของกรมประชาสงเคราะห์ปีพุทธศักราช 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545 ควบคู่กับแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการให้การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปีงบประมาณ 2552 สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเช่นเดิม

ดังนั้น การจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพเป็นนโยบายที่เอื้อประโยชน์สำหรับผู้มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป ที่ประสบปัญหาในด้านต่างๆ ได้แก่ ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองได้ ในช่วงแรกที่เริ่มมีนโยบายนี้ มีการจ่ายเงินสงเคราะห์ (เบี้ยยังชีพจากงบประมาณของรัฐบาล)ให้คนละ 200 บาทต่อเดือน แต่เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจช่วง ปีพุทธศักราช 2540 รัฐได้ปรับเบี้ยยังชีพเพิ่มเป็นคนละ 300 บาทต่อเดือน จ่ายเป็น 6 เดือนต่อครั้ง ทำให้ผู้สูงอายุได้เป็นเงินก้อนคือ 1,800 บาทต่องวด ปัจจุบันได้จ่ายเงินสงเคราะห์ให้กับผู้สูงอายุคนละ 500 บาทต่อคน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นปีพุทธศักราช 2548 ซึ่งการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ เป็นภารกิจที่สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่เดิมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส และผู้พิการ

โดยวิธีดำเนินโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นปีพุทธศักราช 2548 ที่สำคัญ ดังนี้ 1) ประชาคมระดับหมู่บ้าน ซึ่งประกอบด้วย ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 2 คน (เป็นโดยตำแหน่ง) และตัวแทนประชาคมหมู่บ้านจำนวน 4 คน ประชุมคัดเลือกผู้สูงอายุตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย 2) ประชาคมระดับท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่นมอบหมายให้พนักงานส่วนท้องถิ่นให้นำรายชื่อผู้สูงอายุเข้าที่ประชุมประชาคมหมู่บ้านและประชาคมตำบลเพื่อประชุมพิจารณาผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ 3) พนักงานท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายนำรายชื่อที่จัดลำดับผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ มาจัดทำบัญชีรายชื่อ 4) พนักงานท้องถิ่นปิดประกาศไว้ที่เปิดเผยไม่น้อยกว่า 15 วัน ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือที่อื่นๆหากไม่มีผู้คัดค้านให้นำบัญชีรายชื่อเสนอผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติต่อไป (ระเบียบกระทรวงมหาดไทย.2548)

ในทำนองเดียวกัน นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ และเพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ไปสนับสนุนหรือช่วยบรรเทาความเดือดร้อนในภาวะวิกฤตให้ผู้สูงอายุ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐาน อันเป็นแนวทางที่จะช่วยให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ตั้งไว้ แต่ปัญหาสำคัญที่ผู้สูงอายุประสบอยู่นอกจากขาดแคลนทรัพยากรทางการเงินคือ การไม่สามารถเข้าถึงทรัพยากรที่รัฐจัดสรรหรือสาเหตุต่างๆ เช่น อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ถูกกีดกัน และเรื่องปัญหาจำนวนผู้สูงอายุซึ่งมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละพื้นที่มีมากเกินโควต้าที่ได้รับทั้งที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ตั้งงบประมาณสมทบแล้วก็ตาม ดังนั้น กลุ่มผู้ปฏิบัติงานจำเป็นต้องมีการพัฒนาการให้บริการเพื่อส่งมอบบริการสาธารณะ นโยบายเบี้ยยังชีพให้ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างทั่วถึงกัน

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด” เป็นการศึกษาผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงาน ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษา จะสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการนำนโยบายไปปฏิบัติในองค์การ และช่วยเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจในศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติในภาพรวม เป็นข้อมูลต่อผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการพัฒนาองค์การปรับปรุงการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในแต่ละด้านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

พื้นที่ศึกษา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก (Lottery) ได้จำนวน 6 องค์การจาก 12 องค์การ ได้แก่ 1) องค์การบริหารส่วนตำบลพนมไพร 2) องค์การบริหารส่วนตำบลวารีสวัสดิ์ 3) องค์การบริหารส่วนตำบลสระแก้ว 4) องค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ใหญ่ 5) องค์การบริหารส่วนตำบลกุดน้ำใส 6) องค์การบริหารส่วนตำบลโคกสว่าง รวมทั้งผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาคมระดับหมู่บ้าน 79 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 7 คน จำนวน 553 คน ประชาคมระดับท้องถิ่นองค์การละ 7 คน จำนวน 42 คน รวมประชากร 595 คน และผู้สูงอายุ 79 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 7 คน จำนวน 553 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาคมระดับหมู่บ้าน ประชาคมระดับท้องถิ่น จำนวน 236 คน ที่ปฏิบัติงานในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด และผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 226 คนโดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970:608-610)

ข้อจำกัดในการวิจัย

1.ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยยึดระเบียบของกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นปีพุทธศักราช 2548 มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้

2.ผู้วิจัยศึกษาการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ในช่วงปีงบประมาณ 2552

ตัวแปรที่ศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ**

1.1 **ตัวแปรอิสระ** (Independent Variable) คือ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ (A) มีดังนี้

1.1.1 ความต้องการของผู้สูงอายุ (A_1)

1.1.2 ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ (A_2)

1.1.3 การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ (A_3)

1.2 **ตัวแปรตาม** (Dependent Variable) คือ

ความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ (B)

2. **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น**

2.1 **ตัวแปรอิสระ** (Independent Variable) คือ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ (X) มีดังนี้

2.1.1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (X_1)

2.1.2 ทรัพยากร (X_2)

2.1.3 การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ (X_3)

2.1.4 ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (X_4)

2.1.5 เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (X_5)

2.1.6 ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน (X_6)

2.2 **ตัวแปรตาม** (Dependent Variable) คือ

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ (Y)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยไว้ ดังนี้ คือ

1. **ทรัพยากร** หมายถึง จำนวนบุคลากร ระยะเวลาในการดำเนินงาน และงบประมาณ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานมีอย่างเพียงพอ และเหมาะสม

2.**ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ** หมายถึง ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายปฏิบัติส่งผลต่อความสำเร็จได้แก่ ความสามารถของบุคลากร ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในหน่วยงาน และโครงสร้างองค์การ เป็นต้น

3. **ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน** หมายถึง แนวความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อนโยบายเบี้ยยังชีพ เช่น การรับรู้และความเข้าใจในนโยบาย ความเต็มใจในการปฏิบัติงาน ความกระตือรือร้นในการทำงาน เป็นต้น

4. **ผู้สูงอายุ** หมายถึง ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูและไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ หรือผู้สูงอายุที่มีปัญหาซ้ำซ้อน อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ทุรกันดาร ยากต่อการเข้าถึงบริการ จึงเป็นผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

5. **คุณภาพชีวิตที่ดีของผู้สูงอายุ** หมายถึง การได้รับบริการเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีพ โดยมีอาหาร น้ำดื่ม เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคอย่างเพียงพอ รวมทั้งมีความสุข และความมั่นคงทางจิตใจในหลักประกันด้านรายได้ที่ได้รับ ทำให้ผู้สูงอายุมีความมั่นใจในคุณค่าของตนเอง รวมถึงความสามารถพึ่งพิงตนเองได้มากยิ่งขึ้น

6. **ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม** หมายถึง เบี้ยยังชีพที่ผู้สูงอายุได้รับเพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของผู้สูงอายุ ทำให้ผู้สูงอายุดำเนินชีวิตในชุมชน โดยไม่ได้รับการดูถูกเหยียดหยาม คนในชุมชนและครอบครัวมองผู้สูงอายุว่ามีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ

7. **ผู้บริหารท้องถิ่น** หมายถึง นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด หรือบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

8. **ประชาคม** หมายถึง การรวมตัวกันของชุมชน องค์การภาครัฐ เอกชนและประชาชน เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาหรือกระทำการบางอย่างให้บรรลุวัตถุประสงค์ภายใต้ระบบการจัดการที่มีการเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย ซึ่งการจัดการองค์การให้เป็นไปตามที่ราชการกำหนด

8.1 **ประชาคมระดับท้องถิ่น** หมายถึง นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

8.2 **ประชาคมระดับหมู่บ้าน** หมายถึง ประชาคมในเขตหมู่บ้าน มีผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล 2 คน ซึ่งเป็นโดยตำแหน่ง และตัวแทนที่ได้รับการคัดเลือกภายในหมู่บ้าน 4 คน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

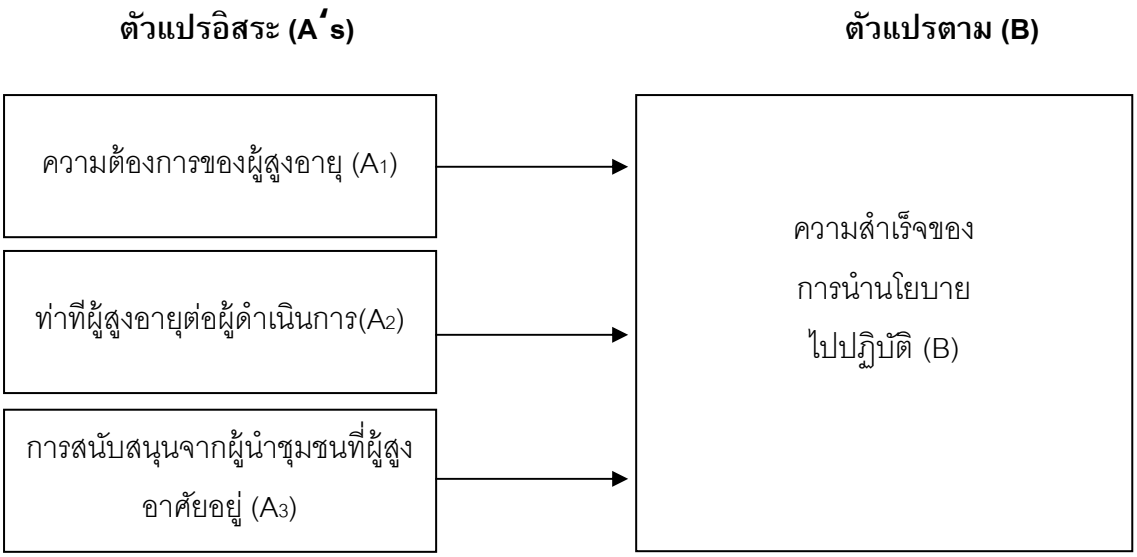

ภาพประกอบ 1 **กรอบแนวคิดในการวิจัยกรอบที่** 1

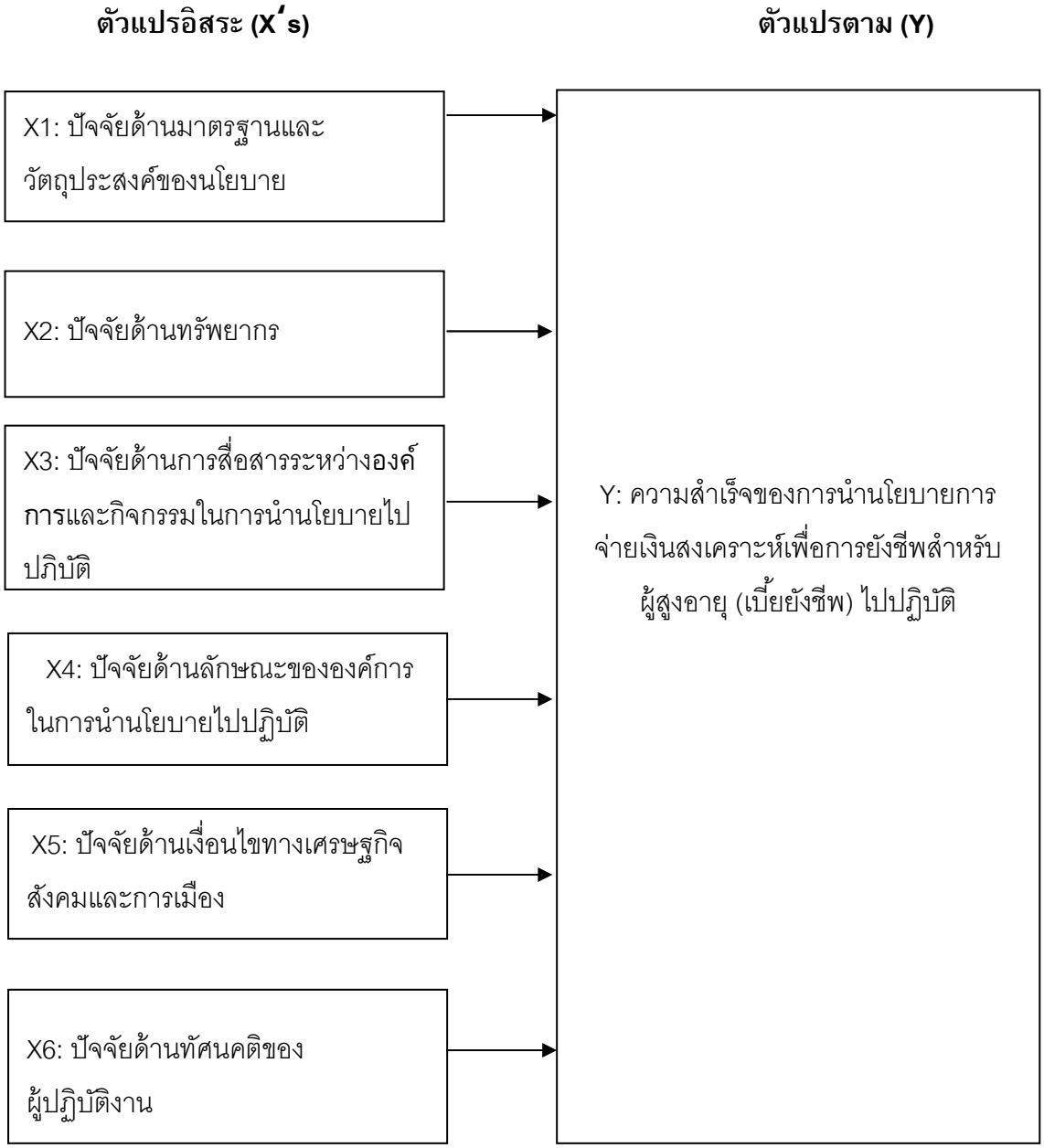

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

สมมติฐานในการวิจัย

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง, และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

บทที่ 2
เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบความคิดในการวิจัย

ในการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ซึ่งได้เสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความหมายของนโยบายสาธารณะ
2. นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ
4. ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย
5. ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ
6. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของนโยบายสาธารณะ

นักวิชาการหลายท่านต่างก็มีความคิดเห็นและเข้าใจว่ากิจกรรมในการกำหนดนโยบายของรัฐอยู่ในขอบเขตการศึกษาของตน แต่ละคนต่างก็พยายามที่จะให้คำนิยามหรือคำอธิบายศัพท์ของนโยบายของรัฐไปในทางที่ตนได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ดังนี้

เดวิด อีสตัน (Easton. 1953: 9) ได้ให้คำนิยามว่า นโยบายของรัฐ คือ การแจกแจงคุณค่าต่างๆอย่างถูกต้องตามกฎหมายสำหรับสังคมเป็นส่วนรวม ซึ่งอีสตันมีความเห็นว่าการดำเนินการทุกอย่างของรัฐบาลหนึ่งๆไม่ว่าจะเป็นการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำก็ตาม ย่อมก่อให้เกิดผลในการแจกแจงคุณค่าต่างๆของสังคมนั้นๆและเนื่องจากในประเทศหนึ่งๆนั้น องค์กรที่จะมีและใช้อำนาจได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายและมีผลต่อบุคคลทุกคนในประเทศนั้นก็คือรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆของรัฐบาลเท่านั้น

ไอรา ชาร์แคนสกี้ (อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์. 2533: 9.อ้างอิงจาก Sharkansky. 1970: 1) อธิบายว่านโยบายสาธารณะ หมายถึง กิจกรรมต่างๆที่รัฐบาลหรือองค์การของรัฐจัดทำขึ้น อาทิ การจัดบริการสาธารณะ การออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ และการจัดพิธีอันถือเป็นสัญลักษณ์ของสังคม เป็นต้น

โทมัส ดาย (Dye. 1972: 1) ซึ่งได้ให้คำนิยามที่กว้างขวางกว่าคนอื่น คือ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลว่า รัฐบาลต้องการจะทำอะไร ทำไมต้องทำเช่นนั้น และอะไรเป็นความแตกต่างที่รัฐบาลกระทำขึ้น นโยบายของรัฐ คือ อะไรก็ตามที่รัฐบาลต่างๆเลือกกระทำหรือเลือกว่าจะไม่กระทำ

สรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะ ก็คือ แนวทางปฏิบัติในการส่งมอบบริการสาธารณะให้ถึงมือประชาชน แก้ไขปัญหาหรือพัฒนาประเทศ โดยรัฐมีอำนาจในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้ และผลลัพธ์ที่ได้อาจเป็นผลทางบวกหรือทางลบอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ไม่ว่าผลจากการกระทำจะออกมาอย่างไรย่อมกระทบต่อสาธารณะอย่างแน่นอน

2. นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาคำนิยามของการนำนโยบายไปปฏิบัติ อาจจะช่วยทำความเข้าใจสาระสำคัญ และทำให้มองเห็นขอบข่ายของเรื่องที่ศึกษาดีขึ้น การสำรวจของนักวิชาการด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติยุคบุกเบิกคือ ผลงานของ เพรสแมน (Jeffrey L. Pressman) และวิลดัฟสกี้ (Aaron Wildavsaky) ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาการนำนโยบายการสร้างงานให้ชนกลุ่มน้อยไปปฏิบัติในปีคริสต์ศักราช1973 เขาได้นิยามการนำนโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง ระดับการเกิดขึ้นของผลนโยบายที่คาดคะเนไว้ และการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจได้รับการมองว่า เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่กำหนดไว้กับปฏิบัติการทั้งหลายที่มุ่งไปสู่การกระทำให้บรรลุผล การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ ความสามารถที่จะจัดการและประสานสิ่งที่จะเกิดขึ้นมาภายหลังในลักษณะที่เป็นลูกโซ่เชิงสาเหตุและผล ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา (Pressman., & Wildavsky. 1973: unpaged)

โดแนล เอส. ฟาน มีเตอร์ (Donald S. Van Meter) และ คาร์ล อี. ฟาน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปีคริสต์ศักราช 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” กำหนดว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความรวมถึงการดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลในภาครัฐหรือภาคเอกชน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จโดยตรงตามวัตถุประสงค์ จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นแล้ว (Van Meter., & Van Horn. 1975: 447-449)

พอล เอ. ซาบาเตียร์ (Paul A. Sabatier) และดาเนียล เอ. แมสมาเนียน (Daneil A. Mazmanian) เขียนบทความเมื่อปีคริสต์ศักราช 1982 เรื่อง “Policy Implementation” ได้ศึกษาถึงความเป็นมาของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยสรุป ดังนี้ คำว่า “นำนโยบายไปปฏิบัติ (to implement)” ตามความหมายในพจนานุกรมเว็บสเตอร์ (Webster’ Dictionary) หมายถึง “การจัดหาวิธีในการดำเนินการ (to give practical effect)” และจากความหมายดังกล่าวทั้งสองท่านจึงสรุปความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy Implementation)ไว้ว่าหมายถึง กระบวนการตัดสินใจเชิงนโยบายที่เกิดขึ้นจากกฎหมาย การตัดสินใจพิพากษาอรรถคดี คำสั่งของฝ่ายบริหาร หรือกฤษฎีกาที่ออกมาจากสถาบันต่างๆ (Sabatier.,& Mazmanian.1983: 117-149)

3. แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

สำหรับการศึกษาและนำเสนอผลงานของนักวิชาการ ที่ศึกษาเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติของนักวิชาการต่างๆ ในช่วงปีคริสต์ศักราช 1970 ถึงปัจจุบัน พบว่านักวิชาการส่วนใหญ่ได้นำเสนอและสรุปผลการศึกษาเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีแนวคิดแบบ Top – Down ซึ่งแนวทฤษฎีบนลงล่างเกิดขึ้นก่อน จากการตัดสินนโยบายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในส่วนกลาง เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญที่ตัวนโยบายและการควบคุมการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยผู้กำหนดนโยบาย ว่ามีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มากกว่าตัวผู้ปฏิบัติระดับล่าง เช่น Sabatier and Mazmanian(1979), Van meter and Van Horn (1975) กลุ่มนี้จะรวมถึงกลุ่มที่ศึกษาหาสาเหตุถึงความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วย เช่น Bardach (1977),Pressman and Wildavsky (1973) โดยการดำเนินการจากบนลงล่างถูกนำมาใช้ครั้งแรกโดย Donald Van meter and Carl Van Horn (1975), เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีแนวคิดแบบ Bottom-up แนวคิดนี้จะให้ความสำคัญกับผู้ปฏิบัติระดับล่างว่าเป็นผลมีอิทธิผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มากกว่าการควบคุมจากเบื้องบน ซึ่งแนวทางจากล่างขึ้นบน เป็นการศึกษาว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่น การตัดสินใจ การปฏิบัติหน้าที่ปะจำข้าราชการแต่ละคน และเครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการทำงาน เป็นต้น การนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสพความสำเร็จหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของข้าราชการระดับล่างที่จะเลือกใช้ทรัพยากรต่างๆภายใต้ข้อจำกัด เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 กลุ่มที่มีแนวคิดผสมผสานระหว่าง Top-Down และ Bottom-up

แนวความคิดของฟานมีเตอร์และฟานฮอร์น

โดแนล เอส. ฟาน มีเตอร์ (Donald S. Van Meter) และ คาร์ล อี. ฟาน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) ร่วมกันเขียนบทความเมื่อปีคริสต์ศักราช 1975 เรื่อง “The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework” (Van Meter., & Van Horn. 1975) โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อการสำรวจ กระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติ ในองค์การที่รับผิดชอบต่อนโยบายโดยตรง และองค์การอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดนี้ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดเชิงระบบของ อีสตัน ที่ส่งผ่านไปยังผลการศึกษาระบบการส่งถ่ายนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ ชาร์แกนสกี (Sharkansky) และ ฟาน มีเตอร์ (Donald S. Van Meter) ได้ศึกษาเรื่องนโยบายและการเมืองของรัฐบาลอเมริกัน เมื่อปีคริสต์ศักราช 1975 โดยการพิจารณาตัวแปรที่สำคัญ 6 ตัวแปร คือ 1) สภาพแวดล้อม (Environment) 2) อุปสงค์และทรัพยากร (demands and resources) 3) กระบวนการทางเมือง (conversions process) 4) นโยบาย (policy)

5) การปฏิบัติ (Performance) และ6) ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) (Van Meter., & Van Horn. 1975: 446-447)

การเสนอกรอบแนวคิด (conceptual framework) เพื่อการศึกษากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น ในปีคริสต์ศักราช1975 ซึ่งเป็นผลงานจากการปรับปรุงเอกสารที่นำเสนอต่อการประชุมประจำปีของสมาคมรัฐศาสตร์สหรัฐอเมริกาเมื่อปีคริสต์ศักราช 1974 กรอบการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวคิดของนักวิชาการทั้งสองคือ (1) การนำเอากรอบทฤษฎีองค์การ ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงองค์การ (Organization change) การควบคุมองค์การ (organization control) องค์การที่ซับซ้อน(complex organization)และการจัดองค์การเสียใหม่ (reorganization) (2) นำเอาวรรณกรรมเกี่ยวกับผลกระทบจากการพิจารณาตัดสินคดี (the impact of judicial decision) (3) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ (studies of intergovernmental relations) มาใช้ในการออกแบบทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Theory of Policy Implementation) ผลงานชิ้นนี้มองการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการทิศทางเดียว(unidirectional process) เหมือนเพรสแมนกับวิลดัฟสกี้ จุดเริ่มต้นของกรอบความคิดจึงเริ่มจากการมีนโยบายที่มีเป้าหมาย (goals) และวัตถุประสงค์ (objectives) ขึ้นมาก่อน แล้วมองว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติจะผันแปรไปตามลักษณะของตัวนโยบาย(nature of policy) นั่นเอง (Van Meter., & Van Horn. 1975: 448-455)

กรอบทฤษฎีของ ฟาน เอส. มีเตอร์(Donald S.Van Meter) และ คาร์ล อี. ฟาน ฮอร์น (Carl E. Van Horn) จำแนกจุดเด่นได้เป็น 2 ประการได้แก่ 1) จำนวนการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ปัจจัยพื้นฐานการนำนโยบายไปปฏิบัติคือ การเปลี่ยนแปลงซึ่งสามารถวัดระดับมาก-น้อยได้ 2) ความยืดหยุ่นของการมองเป้าหมายเป็นเอกฉันท์ (goal consensus) ของผู้มีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งสามารถวัดระดับต่ำ-สูงได้ (Van Meter., & Van Horn. 1975: 448-455)

ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์นตั้งชื่อตัวแบบว่า “A model of the Policy Implementation Process” ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรทั้งหมด 6 ตัวแปร คือ 1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Standards and Objectives) 2. ทรัพยากร (Policy Resources) 3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Interorganizational Communication and Enforcement Activities) 4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Characteristics of the Implementation Agencies) 5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง(Economic, Social, and Political Conditions) 6. ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน (The Disposition of Implementers) ตัวแปรดังกล่าวผู้เขียนพิจารณาในฐานะตัวแปรอิสระ (Independent variables) ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างนโยบายกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ อีกทั้งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง

อีกด้วย และได้ตั้งสมมติฐานของตัวแบบไว้ว่าถ้าสามารถกำหนดตัวชี้วัดได้อย่างเหมาะสมจะนำไปสู่การสร้างและเก็บข้อมูลได้อย่างถูกต้องแล้ว จะสามารถทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างเชิงประจักษ์ได้ และจะสามารถอธิบายกระบวนการนำนโยบายปฏิบัติได้อย่างแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น (elucidating)

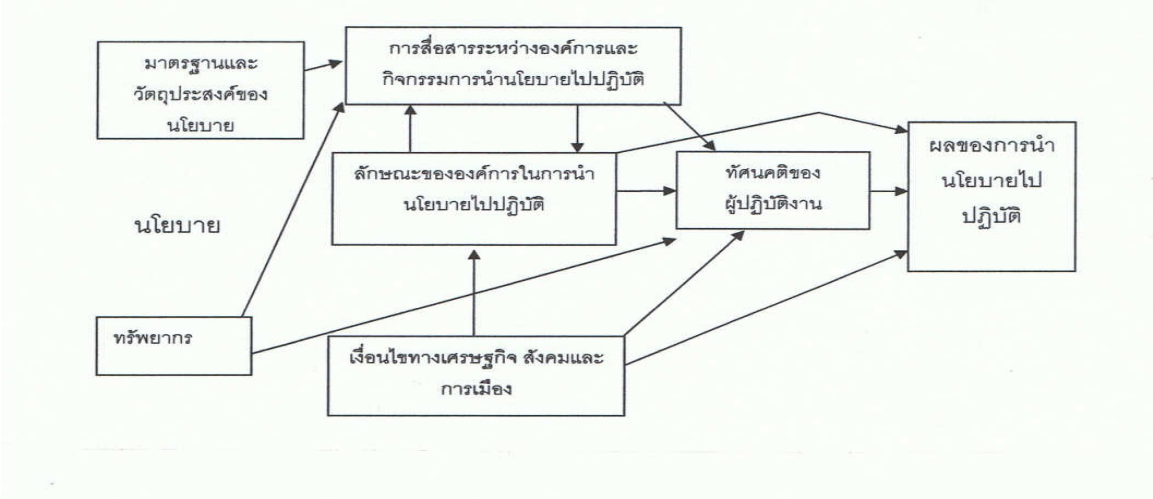

ภาพประกอบ 3 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น

ที่มา: Van Meter, Donald S., & Van Horn, Carl E. (1975. February). *The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. Administration and Society*. 6(4): 463.

ตัวแปรในตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น มีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้(Van Meter., & Van Horn. 1975: 462-484)

1.มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Standards and Objectives) ฟาน มิเตอร์และฟาน ฮอร์น ให้ความสำคัญต่อมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบายเป็นอย่างมาก เพราะเป็นปัจจัยที่ใช้ในการวิเคราะห์และการประเมินผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้น โดยให้ความเห็นว่าความคลุมเครือและความขัดแย้งกันเองของมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบายมีผลกระทบต่อเป้าหมายเป็นอย่างมาก ดังนั้นสิ่งสำคัญอย่างแรกที่ต้องทำคือ การแยกแยะให้ชัดเจนว่า วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายมีอะไรบ้าง โดยวัตถุประสงค์เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงทำหน้าที่เสมือนเป็นกรอบกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานต่างๆ และวัตถุประสงค์ยังเป็นส่วนขยายเป้าหมายรวมของนโยบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย

2.ทรัพยากร (Policy Resources) นอกจากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายที่กำหนดในตัวแบบให้เห็นความสำคัญอย่างชัดเจนแล้ว ยังต้องมีทรัพยากรต่างๆที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไป

ปฏิบัติทรัพยากรในที่นี้หมายถึง ทรัพยากรบุคคล วัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้ต่างๆ และงบประมาณซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังรวมถึงความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณอีกด้วยเพราะบางครั้งมีงบประมาณเพียงพอแต่ประสบปัญหาความล่าช้าในการเบิกจ่ายไม่สามารถนำงบประมาณออกมาใช้ได้ทันท่วงที เป็นผลให้เกิดความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้

3.การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Interorganizational Communication and Enforcement Activities) การนำนโยบายไปปฏิบัติจะเกิดประสิทธิผล สิ่งสำคัญอีกตัวหนึ่งคือ ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความเข้าใจในมาตรฐานและวัตถุประสงค์ การมีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน การสื่อสารที่แม่นยำ จะนำไปสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน การสื่อสารภายในและภายนอกองค์การเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน ซึ่งผู้ติดต่อสื่อสารอาจผิดพลาดได้ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม การนำนโยบายไปปฏิบัติแล้วประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นต้องมีกลไกและวิธีการเพื่อให้ผู้บังคับบัญชา(superiors) และผู้ใต้บังคับบัญชา(subordinates) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยวิธีการที่สอดคล้องกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ ภายในองค์การเดี่ยว(single organization) จะช่วยให้ผู้บังคับบัญชา มีอำนาจในการสรรหาและคัดเลือก มอบหมายและโยกย้าย การเลื่อนตำแหน่ง การให้รางวัล และแม้กระทั่งการไล่ออก

4.ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Characteristics of the Implementation Agencies) มีปัจจัยหลายประการอันมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่

ก. ความสามารถ และจำนวนบุคลากรในหน่วยงานที่รับผิดชอบ

ข.ระดับของการควบคุมบังคับบัญชาหน่วยงานต่างๆ ภายในหน่วยงานที่รับผิดชอบและกระบวนการปฏิบัติงานของหน่วยงาน

ค. ทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงาน เช่น การสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ

ง. ความสำคัญของหน่วยงาน

จ.ระดับของการสื่อสารแบบเปิด ได้แก่ โครงข่ายการติดต่อสื่อสารทั้งในระดับแนวนอน และระดับแนวตั้ง การมีอิสระในการติดต่อสื่อสารทั้งภายใน และภายนอกองค์การ

ฉ. การเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการของผู้กำหนดนโยบายกับการบังคับใช้ให้เป็นไปตามนโยบาย

5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (Economic, Social, and Political Conditions) เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เป็นเงื่อนไขและปัจจัยแวดล้อมที่สำคัญมีอิทธิพลต่อ

ความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายสาธารณะ รวมทั้งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การอีกด้วย ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์นได้ตั้งคำถามเพื่อชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ดังต่อไปนี้

ก.ทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในพื้นที่ที่นำนโยบายไปปฏิบัตินั้นๆ เพียงพอสำหรับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือไม่

ข.สถานะทางเศรษฐกิจ และสังคมส่งผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือไม่

ค.ความเห็นของประชาชนที่มีต่อนโยบายเป็นอย่างไรบ้าง

ง.ผู้นำต่างๆเห็นด้วย หรือคัดค้านต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างไรบ้าง

จ.ในหน่วยงานมีการสนับสนุนหรือต่อต้านนโยบายอย่างไร

ฉ.กลุ่มผลประโยชน์มีการเคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุน หรือคัดค้านนโยบายนี้หรือไม่

6. **ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน** (The Disposition of Implementers) การส่งต่อนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จนั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการที่ช่วยตอบสนองต่อความสำเร็จ คือ 1) การรับรู้และเข้าใจนโยบาย, 2) การตัดสินใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ยินดี, เป็นกลาง, ต่อต้าน) 3) ความกระตือรือร้นในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สิ่งสำคัญคือ ความเข้าใจในมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ยิ่งไปกว่านั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติอาจไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากผู้ปฏิบัติงานขาดความตั้งใจและไม่เต็มใจในการทำงาน ดังนั้น ผู้ปฏิบัติต้องมีทัศนคติที่ดีต่อนโยบายตลอดจนการติดต่อสื่อสารสอดคล้องและเที่ยงตรง ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า ตัวแบบของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติดังที่เสนอข้างต้น เป็นการเสนอพิมพ์เขียว(blueprint) สำหรับการพรรณนา (description) และการวิเคราะห์ (analysis) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ พร้อมทั้งเป็นการเสนอการอธิบาย (explanations) ว่าเพราะเหตุใดโปรแกรมต่างๆ จึงประสบกับความสำเร็จและความล้มเหลว ซึ่งการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นจะทำให้ผู้กำหนดนโยบายได้พิจารณาตัวแปรต่างๆ ด้วยความระมัดระวัง ทั้งนี้เพื่อให้สามารถปรับปรุงระบบการส่งต่อบริการของรัฐไปสู่ประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ตัวแปรอิสระที่ฟาน มีเตอร์และฟาน ฮอร์น พัฒนาขึ้นในตัวแบบนี้มี 6 ตัวแปร คือ

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Policy Standards and Objectives)

2. ทรัพยากร (Policy Resources)

3.การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Interorganizational Communication and Enforcement Activities)

4.ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Characteristics of the Implementation Agencies)

5.เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (Economic, Social, and Political Conditions)

6.ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน (The Disposition of Implementers)

กลุ่มประชาชน (ผู้สูงอายุ)

เมื่อการกำหนดนโยบายเป็นเรื่องราวของการสร้างความเป็นอยู่ที่ดีและเท่าเทียมกันของมวลมนุษย์ในแต่ละสังคม โดยการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับประชาชนในแต่ละพื้นที่ เพื่อมิให้ปัญหาเหล่านั้นส่งผลต่อสถานภาพความมั่นคงของรัฐ แนวทางดังกล่าวนี้จึงเข้าไปเชื่อมกับสิทธิมนุษยชน (Human right) ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละรัฐนั้นมักเกิดจากประชาชนในรูปแบบของการได้เปรียบเสียเปรียบทางสังคม กลุ่มบุคคลใดที่ตกอยู่ในภาวะที่เสียเปรียบทางสังคมรัฐก็ต้องเข้าไปดำเนินการแก้ไข โดยตระหนักถึงสิทธิมนุษย์ ดังที่ ที. เอช.มาร์แซล (T.H.Marshall) ได้กล่าวไว้และเป็นที่ยอมรับของสหประชาชาติ มีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. สิทธิของความเป็นพลเมือง เช่น เสรีภาพในทางการพูด การแสดงความคิดเห็น การดำเนินชีวิต การได้รับความยุติธรรมและความมั่นคงในชีวิต

2. สิทธิทางการเมือง เช่น สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง การรวมกลุ่มจัดตั้งพรรคการเมือง

3. สิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่สิทธิในการศึกษา การทำงานที่อยู่อาศัย และการไดรับบริการด้านสาธารณสุข

เพราะฉะนั้นการกำหนดนโยบายที่นำไปสู่ความสำเร็จสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้จึงต้องคำนึงถึงประชาชนและกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นกลุ่มสุดท้ายของกระบวนการ การได้รับผลจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Nakamura and Smallwood, 1980:150) จะเป็นอย่างไรและมีผลต่อความสำเร็จขนาดไหนก็จะพิจารณาจากปัจจัยย่อยที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. ความต้องการของประชาชน

2. การสนับสนุนของผู้นำในพื้นที่

3. ท่าทีของประชาชนต่อข้าราชการ

1) ส่วนที่เป็นความต้องการนั้น เมื่อพิจารณาถึงความพยายามของรัฐในอันที่จะสร้างมาตรฐานการครองชีพของประชาชนด้วยการกำหนดแนวทางพัฒนาและให้บริการโดยยึดหลักความจำเป็นขั้นพื้นฐานแล้วสามารถที่จะจำแนกได้ 2 ลักษณะดังต่อไปนี้

ลักษณะแรก ได้แก่ สิ่งจำเป็นขั้นต่ำสุดเพื่อการบริโภคอย่าพอเพียง เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า อุปกรณ์เครื่องใช้ในครัวเรือน

ลักษณะที่สอง ได้แก่ บริการที่จำเป็นสำหรับชุมชน เช่น การมีน้ำที่สะอาด การจัดการศึกษา สาธารณสุข และเส้นทางคมนาคม เป็นต้น

ความต้องการสองลักษณะนั้น มีลักษณะปลีกย่อยที่แตกต่างกันจำนวนมาก ยากที่จะระบุชี้วัดว่า รัฐควรจะตอบสนองในส่วนใดจึงจะตรงกับความต้องการของประชาชนมากที่สุด ดังนั้น การพิจารณาถึงความต้องการที่แท้จริง อันสืบเนื่องมาจากสถานการเป็นตัวกำหนดกระทั่งมีการแสดงออกของประชาชนออกมาอาจจะโดยการถูกสอบถามหรือสัมภาษณ์จากผู้เกี่ยวข้อง จึงกลายเป็นสิ่งที่รัฐพึงกระทำนอกเหนือจากรูปแบบของการมีส่วนร่วมอื่นๆ เช่น ในการกระจายอำนาจการตัดสินในของรัฐให้กับหน่วยงานของประชาชนในระดับล่างหรือแม้แต่การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมตัดสินใจดำเนินการแก้ไขปัญหาร่วมกับรัฐเป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่จะนำไปสู่ความสำเร็จของนโยบายที่รัฐกำหนดขึ้นเนื่องจากมีความสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของประชาชนเป็นสำคัญ

2) **การสนับสนุนจากผู้นำท้องถิ่น** บุคคลระดับผู้นำในพื้นที่มักจะเป็นกลุ่มแรกที่ข้าราชการระดับปฏิบัติต้องติดต่อมีความสัมพันธ์ก่อนประชาชนกลุ่มอื่นๆ บุคคลกลุ่มนี้ยังเป็นกลุ่มแรกที่มักจะยอมรับนวกรรรมเข้าไปสู่ชุมชน สำหรับบุคคลระดับผู้นำในพื้นที่ซึ่งมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการระดับล่างนี้

บทบาทของผู้นำชุมชนที่มีต่อกิจกรรมต่างๆ ที่ดำเนินการโดยองค์การหรือข้าราชการของรัฐจะส่งผลกระทบต่อโครงการที่นำมาสู่ชุมชนได้ค่อนข้างมากในแง่ของความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นก็คือ เมื่อใดก็ตามที่ผู้นำให้ความร่วมมือและให้การสนับสนุนในกิจกรรมใดๆแล้ว ความสำเร็จของกิจกรรมนั้นๆ ก็ย่อยมีโอกาสมากในทางตรงกันข้ามหากขาดการสนับสนุนและการยอมรับจากผู้นำชุมชนในขั้นต้นก็ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงความล้มเหลวที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

3) **ท่าทีของประชาชนต่อข้าราชการ** เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะของข้าราชการระดับล่างที่รับผิดชอบการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับพื้นที่ กล่าวคือ ข้าราชการเหล่านี้มีพฤติกรรมอย่างไรเมื่อต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับประชาชนกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเป้าหมายที่มีลักษณะของการเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากชนกลุ่มใหญ่ซึ่งรัฐมักจะกำหนดแนวนโยบายสร้างความบูรณการให้เกิดขึ้นภายในประเทศด้วยการขจัดลักษณะทางวัฒนธรรมของกลุ่มให้หมดไปเพื่อสร้างวัฒนธรรมของชนกลุ่มใหญ่เข้าไปแทนที่หรือในบางครั้งก็กำหนดนโยบายเพื่อสร้างความจงรักภักดีต่อประเทศชาติโดยปราศจากการทำลายวัฒนธรรมนโยบายเช่นนี้บางครั้งก่อให้เกิดความหวาดระแวงจากกลุ่มเป้าหมายได้และจะปรากฏจัดเจนมากขึ้นในกลุ่มที่มีความยึดมั่น

ของกลุ่มสูงแล้วมักจะปฏิเสธวัฒนธรรมของกลุ่มอื่นกระทั่งนำไปสู่ภาวะความรู้สึกโดดเดี่ยวอันเป็นภาวะความรู้สึกที่มองเป็นว่าค่านิยมที่ปฏิบัติอยู่ในคนกลุ่มใหญ่นั้นได้ก่อให้เกิดผลตอบแทนที่ดีแก่ตนเองความรู้สึกโดดเดี่ยวจึงปรากฏออกมาได้สองลักษณะ คือ

3.1 ความรู้สึกโดดเดี่ยวทางวัฒนธรรม เป็นความรู้สึกไม่ยอมรับในเป้าหมายค่านิยมที่คนส่วนใหญ่ยอมรับปฏิบัติ

3.2 ความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม เป็นความรู้สึกแยกตัวเองออกจากบุคคลอื่นในสังคมไม่มีปฏิสัมพันธ์หรือถ้ามีก็น้อยมาก

ความรู้สึกของประชาชนกลุ่มเป้าหมายที่เกิดขึ้นในลักษณะข้างต้นย่อมนำไปสู่ความยุ่งยากในการปฏิบัติภารกิจของข้าราชการระดับล่างเนื่องจากต้องเผชิญกับภาวะความไม่ไว้วางใจและจะนำไปสู่การสร้างเงื่อนไขที่เป็นอุปสรรคต่อขบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งมีผลต่อการบรรลุซึ่งความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายได้ต่อไป

ดังนั้น ปัจจัยด้านประชาชนภายใต้ปัจจัยย่อยทั้งสามประการนี้คือ ความต้องการของประชาชน การสนับสนุนของผู้นำ และท่าทีของประชาชนต่อข้าราชการ จึงส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นต้น

สรุปได้ว่า จากการทบทวนวรรณกรรมได้ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำนวน 6 ตัว มีดังนี้

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
2. ทรัพยากร
3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ
4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง
6. ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

และตัวแปรอิสระ (Independent Variable) เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำนวน 3 ตัว มีดังนี้

1. ความต้องการของผู้สูงอายุ
2. ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ
3. การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

4. ระบบบริการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทย

รัฐสวัสดิการ (Welfare state) เป็นระบบทางสังคมที่รัฐให้หลักประกันแก่ประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกันในด้านปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการมีคุณภาพชีวิตที่ดี เช่น หลักประกันด้านสุขภาพ ทุกคนมีสิทธิ์ได้รับบริการป้องกันและรักษาโรคฟรี หลักประกันด้านการศึกษา ทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาโดยเสมอภาคและเท่าเทียมกัน หลักประกันด้านการว่างงาน รัฐต้องช่วยให้ทุกคนได้งานทำ ใครยังหางานไม่ได้รัฐต้องให้เงินเดือนขั้นต่ำไปพลางก่อน หลักประกันด้านชราภาพ รัฐต้องให้หลักประกันด้านบำนาญสำหรับผู้สูงอายุทุกคน หลักประกันด้านที่อยู่อาศัยที่ดินทำกิน เป็นต้น

ประเทศที่มีระบบรัฐสวัสดิการจะใช้ระบบการเก็บภาษีแบบก้าวหน้า คือเก็บภาษีจากคนรวยในเปอร์เซ็นต์ต่อรายได้สูงกว่าคนจนมาก เก็บจากชนชั้นกลางในระดับพอประมาณ และเก็บจากคนจนน้อยหรือไม่เก็บเลยถ้าจนมาก นอกจากนั้นอาจมีการเก็บเบี้ยประกันสังคมจากคนที่มีงานทำตามอัตราเงินเดือน เงินที่เก็บได้ทั้งหมดรัฐก็จะนำมาใช้จ่ายสำหรับบริการทางสังคมทั้งหมดในระบบรัฐสวัสดิการ ระบบนี้จึงเป็นการ “เฉลี่ยทุกข์ เฉลี่ยสุข” คนที่มีรายได้ดีต้องช่วยจ่ายค่าบริการทางสังคมส่วนหนึ่งแก่คนที่ยากจนกว่า

นอกจากนี้จะเน้นไปที่ภาษีทางตรง คือเก็บจากรายได้ มากกว่าภาษีทางอ้อม เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม เพราะอย่างหลังจะถูกบวกในราคาสินค้า รวมถึงสินค้าจำเป็นอุปโภคบริโภค ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรม เพราะคนรวยคนจนก็บริโภคสิ่งจำเป็นพอๆกัน ทำให้คนจนเสียภาษีทางอ้อมในเปอร์เซ็นต์ที่มากกว่าคนรวย (ออนไลน์ .2552)

4.1ทฤษฎีสวัสดิการสังคม (Social Welfare Theory)

แนวคิดสวัสดิการสังคม เกิดครั้งแรกที่ประเทศเยอรมัน เกิดขึ้นเนื่องจาก 2 ปัจจัยคือเงื่อนไขของการเติบโตของภาคอุตสาหกรรม จากสภาพทางเศรษฐกิจและความแปลกแยกของระบบอุตสาหกรรมและการจ้างงาน ที่เห็นว่ารัฐต้องดูแลปัญหาการถูกคุกคามของแรงงาน และเงื่อนไขความจำเป็นในการดำรงชีวิตคือ การตายก่อนวัยสมควรของหัวหน้าครอบครัวทำให้ครอบครัวมีปัญหาการชราภาพทำให้หมดรายได้ ทั้งที่ต้องดำรงชีพอยู่ การว่างงานทำให้ขาดรายได้ ทำให้เกิดความสูญเสียทางสังคม เป็นปัจจัยเอื้อให้เกิดอาชญากรรม ความเจ็บป่วย อุบัติเหตุ มีผลกระทบต่อรายได้บุคคลและผลผลิตมวลรวมของประเทศ อัตราค่าจ้างต่ำ ไม่พอแก่การดำรงชีพ เป็นเหตุให้แรงงานขาดคุณภาพ การประสบภัยธรรมชาติทำให้ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เป็นต้น

ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการเกิดสวัสดิการทางสังคม จึงได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยนโยบายสวัสดิการสังคมแห่งสหพันธรัฐเยอรมนีขึ้น ซึ่งมีทั้งด้านการส่งเสริมการมีงานทำ การดูแลแรงงาน การประกันสังคม ทั้งในมิติของสุขภาพ อุบัติเหตุ ผู้สูงอายุ หญิงตั้งครรภ์ และคลอดบุตร การตาย ทุพลภาพ รวมถึงการว่างงาน เป็นต้น และในปีคริสต์ศักราช 1883 ได้ออกพระราชบัญญัติประกันสุขภาพ

(Health insurance act)ขึ้น ถือเป็นประเทศแรกที่มีระบบประกันสังคม โดยสรุปแล้วสวัสดิการสังคมของเยอรมนีแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ สังคมสงเคราะห์ (social assistance) ประกันสังคม (social insurance) และบริการสังคม (social service)

แต่อย่างไรก็ตาม แนวคิดการสวัสดิการสังคมในระยะแรกนั้นเป็นการเกิดขึ้นเพราะสถานภาพปัญหาทางสังคม มิใช่เพื่อการช่วยเหลือคนงานโดยตรง แต่เป็นการป้องกันแรงงานไปร่วมกับขบวนการต่อต้านรัฐบาล ต่อมาแนวคิดเรื่องสวัสดิการสังคมก็แพร่หลายยังประเทศแถบยุโรปและอเมริกา แนวคิดเรื่องสวัสดิการทางสังคมในกลุ่มประเทศสังคมนิยมเห็นว่า รัฐมีหน้าที่ที่ต้องจัดสวัสดิการสังคมให้แก่ประชาชนทุกคน เพราะระบอบการปกครองแบบสังคมนิยมนั้นปัจจัยการผลิตเป็นของส่วนรวมกล่าวคือเป็นของชนชั้นแรงงานโดยรวม จึงถือว่าประชาชนมีสิทธิ์สมบูรณ์ที่จะได้รับผลจากผลผลิตที่พวกเขาสร้างขึ้น แต่ระบบการแจกจ่ายก็มอบหมายให้รัฐเป็นผู้แจกจ่ายจากส่วนกลาง หลักคิดของกลุ่มนี้จึงอยู่บนฐานของเพื่อความมั่นคงทางสังคม (Social security) เป็นหลัก (ระพีพรรณ คำหอม.2549)

ในกลุ่มประเทศสวีเดน นอร์เวย์ เดนมาร์ก ฟินแลนด์ หรือที่รู้จักกันในนามกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย มีแนวคิดว่า รัฐต้องส่งเสริมบริการประชาชนในทุกกลุ่มคนทุกชุมชน ในทุกๆด้าน ทั้งด้านรายได้ การศึกษา สาธารณสุข ความมั่นคงปลอดภัย เสรีภาพ การกินดีอยู่ดี ฯลฯ ซึ่งระบบดังกล่าวได้รับการยอมรับว่าเป็นรัฐสวัสดิการ (Welfare state) ที่ดีที่สุดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งทำให้ประชาชนมีความมั่นคง มั่งคั่ง และมีเสรีภาพสูงสุด ซึ่งมีแนวทางการดำเนินงานโดยผ่านกระบวนการเคลื่อนไหวของกลุ่มแรงงาน ศาสนา สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร ทำให้การกระจายทรัพยากรเป็นธรรม ทำให้การสลายความแตกต่างระหว่างชนชั้นอย่างสันติวิธี

แนวคิดเรื่องสวัสดิการทางสังคมในอเมริกา ก็เกิดในลักษณะคล้ายๆกัน ในความต้องการป้องกันการแพร่ขยายลัทธิสังคมนิยม และเพื่อการแก้ปัญหาจากระบบการขยายภาคอุตสาหกรรมที่เสียสมดุล ก่อให้เกิดเศรษฐกิจตกต่ำ และเพื่อต้องการเพิ่มกำลังซื้อ (Effective demand) จึงได้มีรัฐบัญญัติความมั่นคงทางสังคม (Social security act) เพื่อเป็นการบรรเทาปัญหาทางสังคม (Heilbroner, 1968)

โดยในช่วงแรกๆเน้นไปที่สวัสดิการสังคมเพื่อความมั่นคงของประเทศ ต่อมามีการขยายแนวคิด ซึ่งส่วนใหญ่ได้ปรับรูปแบบตามลักษณะการเมืองการปกครองหรือระบอบการปกครองเป็นหลัก เช่นแนวมาร์กซิสต์ และแนวเฟเบี้ยนที่เกิดจากการบูรณาการของกลุ่มลัทธิมาร์กซ และลัทธิเสรีนิยม ซึ่งแนวคิดของกลุ่มสังคมนิยมก็เน้นแบบรุนแรง (radical) โดยเห็นว่ารัฐต้องแทรกแซงและควบคุมกลไกตลาดเพื่อป้องกันการเอาเปรียบของชนชั้นสูง เป้าหมายสูงสุดคือการดำรงไว้ซึ่งระบบรัฐสวัสดิการ กล่าวคือ การต่อสู้ของชนชั้นแรงงานทำให้นายทุนต้องยอมลดการขูดรีดโดยจัดสวัสดิการให้ช่วยลดต้นทุนการพัฒนาและการฝึกอบรมในกระบวนการผลิตของเอกชน เป็นกลไกรักษากองทัพ

สำรองของแรงงานเพื่อการแก้ไขภาวะคนล้นงานและงานล้นคน เป็นการลดความขัดแย้งระหว่างนายทุนกับแรงงาน เป็นระบบสร้างปทัสถานของระบบทุนนิยมเดียวกันไว้ และดำเนินแบบค่อยเป็นค่อยไปตามแนวทางของมาร์กซ์แต่ผ่านกระบวนการยกระดับสิทธิเสรีภาพของบุคคลเพื่อความเท่าเทียมระหว่างชนชั้นตามแนวของพวกเสรีนิยม ซึ่งแนวคิดดังกล่าวมีความนิยมอย่างมากในอังกฤษ

ความเป็นรัฐสวัสดิการในยุคนี้จึงมีลักษณะสวัสดิการสังคมเพื่อประชาชน เป็นสิทธิพื้นฐานทางสังคม (Social basic right) แนวเสรีนิยมและอนุรักษ์นิยม เห็นว่าสวัสดิการทางสังคมควรเป็นไปตามกลไกตลาดเพื่อไม่เป็นการขัดขวางพลังการผลิต และประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และรัฐไม่ต้องใช้เงินเพื่อสวัสดิการมากโดยกลุ่มนี้เห็นว่า ความยากจนและความทุกข์ยากเป็นปัญหาของบุคคลที่เกิดขึ้นเพราะความล้มเหลว

หรือความด้อยศักยภาพของคนๆนั้น ไม่ใช่ปัญหาของระบบหรือโครงสร้าง ระบบตลาดเสรีปัจเจกต้องแข่งขันเสรีตามความสามารถของตน จึงเป็นไปไม่ได้ที่ทุกคนจะเท่าเทียมกัน และทุกคนมีสิทธิ์ในชีวิตตนเอง สิทธิ์จึงไม่ใช่ของสังคม ดังนั้นสวัสดิการทางสังคมของพวกเสรีนิยมจึงเห็นว่าเป็นเรื่องของความมีใจบุญสุนทรทานของคนในสังคมที่มีให้แก่กัน มากกว่าเป็นเรื่องของรัฐ หลักแนวคิดของกลุ่มนี้จึงเน้นไปที่ความเป็นปึกแผ่นของสังคม (Solidarity) และคำนึงถึงสิทธิของประชาชน (civil right) ที่เน้นความเสมอภาค ความยุติธรรม บนฐานของระบบทุนนิยมที่อาศัยกลไกระบบตลาดเสรีเป็นตัวกำหนด สวัสดิการสังคมได้พัฒนามาเป็นลำดับโดยมีหลักสำคัญ (Titmuss, 1974) คือ

1.การจัดสวัสดิการต้องคำนึงถึงความต้องการจำเป็น (needs)

2.การกำหนดกลุ่มเป้าหมายเฉพาะให้ครอบคลุมและตามหลักสากล (universal coverage)

3.ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับบริการสังคมเพื่อความมั่นคงของสังคมในฐานะความเป็นพลเมือง (Citizenship)

4.จัดระบบบริการทั้ง 3 ด้าน กล่าวคือสังคมสงเคราะห์ (social assistance) ประกันสังคม (social Insurance) และบริการสังคม (social service)

5.คำนึงถึงความรับผิดชอบ สิทธิ ความเสมอภาค และความยุติธรรม (responsibility, rights, equity and fairness) (Bradshaw, 1972)

ในระบบเศรษฐกิจการตลาด นโยบายสวัสดิการสังคมเกิดขึ้นเนื่องจากกระบวนการผลิตแบบอุตสาหกรรมได้เปลี่ยนแบบแผนการใช้ชีวิตของประชาชน จากสังคมครอบครัวและเครือญาติมาเป็นสังคมของการทำงาน (Work Society) ที่ก่อให้เกิดปัญหาการขยายตัวของเมือง ความแออัดของประชากรในเมือง ความเหินห่างแปลกแยกของสมาชิกครอบครัว อุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาคุกคามชีวิตและการดำรงชีพของประชาชน และเนื่องจากรัฐสมัยใหม่มี

แนวคิดว่า ประชาชนมีศักยภาพในทางการผลิตและมีโครงการที่จะสร้างผลผลิตให้แก่สังคมได้ รัฐก็จำเป็นที่จะต้องดูแลให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ให้เป็นปัญหาต่อสังคม รัฐจึงต้องจัดระบบการให้บริการและการดูแลปัญหาดังกล่าวของประชาชนในประเทศ

คำว่า “สวัสดิการ” ในประเทศไทยคนส่วนใหญ่มักคิดว่าคือ การให้ฟรีหรือหยิบยื่นผลประโยชน์ให้ แต่ในความจริงแล้ว “สวัสดิการ” มีความหมายและลักษณะในมิติทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครอง เป็นงานหรือกิจกรรมที่มีขอบข่ายกว้างขวาง ที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทุกคนในประเทศ อาจดำเนินการได้ทั้งฝ่ายรัฐซึ่งเรียกว่า “กรมประชาสงเคราะห์” และฝ่ายเอกชนซึ่งเรียกว่า “การสงเคราะห์เอกชน” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ในแง่คุณภาพชีวิต (Quality of Life) เพราะสวัสดิการเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทุกคนในสังคม จึงเป็นหน้าที่ทั้งของรัฐและคนในสังคมให้สามารถเรียนรู้ สร้างจิตสำนึกต่อส่วนรวมร่วมกันต่อการใช้สิทธิสวัสดิการให้ถูกต้อง (ระพีพรรณ คำหอม.2549)

4.2 **ความหมายของสวัสดิการ**

Encyclopedia Americana ได้ให้ความหมายของสวัสดิการสังคมว่า “ส่วนมากหมายถึงสถาบันและบริการต่าง ๆ ซึ่งมีความมุ่งหมายหลักเพื่อที่จะธำรงไว้และส่งเสริมความอยู่ดีของประชาชนในด้านร่างกาย สังคม สติปัญญา หรืออารมณ์”

Encyclopedia Britannica ได้ให้ความหมายคำว่า “สวัสดิการสังคม” หมายถึง “การปฏิบัติจัดทำทั้งหลาย ไม่ว่าโดยส่วนราชการหรือเอกชน เป็นการปฏิบัติจัดทำเพื่อช่วยเหลือบุคคล ครอบครัว กลุ่มชน และชุมชน ให้มีมาตรฐานการครองชีพอันดี มีสุขภาพและฐานะทางสังคมที่น่าพึงพอใจ โดยมุ่งให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมเดียวกันได้ต่อไป”

พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม พ.ศ. 2546 ได้ให้ความหมายสวัสดิการสังคมหมายถึง ระบบการจัดบริการสังคมซึ่งเกี่ยวกับการป้องกัน การแก้ไขปัญหา การพัฒนา และการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานของประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้อย่างทั่วถึง เหมาะสม เป็นธรรม และให้เป็นไปตามมาตรฐานทั้งทางด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย ที่อยู่อาศัย การทำงานและการมีรายได้ นันทนาการ กระบวนการยุติธรรม และบริการสังคมทั่วไป โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิที่ประชาชนจะต้องได้รับและมีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการสังคมทุกระดับ

โดยสรุป สวัสดิการสังคม เป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบการจัดบริการสังคม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาทางสังคมและพัฒนาสังคม รวมทั้งส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตได้ในระดับมาตรฐาน โดยบริการดังกล่าวต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชนให้ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม การจัดบริการสวัสดิการสังคมสำหรับ

ผู้สูงอายุประกอบด้วย หน่วยบริการของรัฐ หลักประกันด้านรายได้ และหลักประกันด้านการเข้าถึงบริการพื้นฐานจำเป็น ซึ่งมีบริการต่างๆ ได้แก่

4.3 หน่วยบริการของรัฐ

สวัสดิการบริการผู้สูงอายุที่ดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม โดยส่วนใหญ่จะเป็นภารกิจหลักของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีหน่วยงานดูแลคือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ มีดังนี้

4.3.1 บริการสถานสงเคราะห์คนชรา เป็นบริการด้านที่อยู่อาศัยที่จัดให้ผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความทุกข์ยาก เช่น ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีผู้เลี้ยงดู โดยรับชายชราที่อายุ 65 ปีขึ้นไป และหญิงชราอายุ 60 ปีขึ้นไปบริการที่จัดให้จะเป็นบริการด้านปัจจัยสี่ประเภทต่างๆ ได้แก่ บริการรักษาพยาบาล กายภาพบำบัด ให้คำปรึกษาแนะนำ ฯลฯ ปัจจุบันสถานสงเคราะห์ของรัฐจำนวน 20 แห่งกระจายอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศ สามารถรับผู้สูงอายุได้ประมาณ 3,000 คน ซึ่งในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแล จำนวน 13 แห่ง

4.3.2 ศูนย์บริการสังคมผู้สูงอายุ เป็นบริการให้แก่ผู้สูงอายุที่อยู่กับครอบครัว มาใช้บริการและกิจกรรมภายในศูนย์ในลักษณะเช้าไป-เย็นกลับ บริการที่จัดให้ภายในศูนย์ เช่น บริการตรวจรักษาโรคกายภาพบำบัด ให้คำปรึกษา กิจกรรมเสริมรายได้ บ้านพักฉุกเฉิน ฯลฯ ปัจจุบันประเทศไทยมีศูนย์บริการทางสังคม ผู้สูงอายุจำนวน 18 แห่งทั่วประเทศ สามารถให้บริการผู้สูงอายุได้ประมาณ 330,000 คน ในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแล จำนวน11 แห่ง

4.3.3 ศูนย์บริการผู้สูงอายุในวัดโดยชุมชน เป็นการสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลผู้สูงอายุในชุมชนของตนเอง โดยวัดหรือสถาบันทางศาสนา เช่น มัสยิด โบสถ์ เป็นต้น เป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมตามต้องการของชุมชน เช่น กิจกรรมส่งเสริมรายได้ กิจกรรมด้านการเกษตร กิจกรรมด้านการศึกษา เป็นต้น ปัจจุบันมีการตั้งศูนย์ฯ ประมาณ 200 แห่งทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2546 โอนภารกิจไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดูแลทั้งหมด

4.4 หลักประกันด้านรายได้

4.4.1 กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพปีพุทธศักราช2530 ส่งเสริมนายจ้าง และลูกจ้างจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เพื่อเป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงานจะได้รับเงินก้อนที่เกิดจากการออมของตนเอง สิทธิทางด้านภาษี และผลประโยชน์จากกองทุน โดยกองทุนดังกล่าวมีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกออกจากกิจการของนายจ้าง มีคณะกรรมการกองทุนฯ ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนที่พนักงานเลือกตั้ง และผู้แทนที่นายจ้างเลือกตั้ง ทำหน้าที่หลักคือ จัดตั้ง

ผู้จัดการกองทุน ซึ่งเป็นองค์กรธุรกิจที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลัง ให้ประกอบกิจการจัดการกองทุน เช่น บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทประกันชีวิต และธนาคารพาณิชย์ ผู้จัดการกองทุนจะทำหน้าที่เก็บรักษาสินทรัพย์ และนำเงินกองทุนไปหาผลประโยชน์ และจัดผลประโยชน์ให้สมาชิกกองทุนฯ ทุกคน โดยลูกจ้างยินยอมให้หักเงินค่าจ้างร้อยละ 3-15 ของค่าจ้าง เพื่อเป็นเงินสะสมเข้ากองทุน โดยนายจ้างต้องส่งเงินสมทบในอัตราไม่ต่ำกว่าเงินสะสมของลูกจ้าง กองทุนนี้จะเป็นไปตามความสมัครใจของทั้งนายจ้าง และลูกจ้าง

4.4.2 กองทุนบำเหน็จหรือบำนาญแก่ข้าราชการ ตามปกติข้าราชการที่ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป เมื่อออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จเป็นเงินก้อนเท่ากับจำนวนปีที่ทำงานคูณกับเงินเดือนสุดท้าย(เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ) แต่ถ้าทำงานตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป จะมีสิทธิได้รับบำนาญรายเดือนจนกว่าจะเสียชีวิต หรือเลือกรับเป็นบำเหน็จก็ได้ บำนาญรายเดือนเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณกับจำนวนปีที่รับราชการหารด้วย 50 [(เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ)/50] ปัจจุบันนโยบายของรัฐบาลได้เปิดโอกาสให้ข้าราชการมีเงินออมงอกเงยขึ้น โดยการเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการตามความสมัครใจ โดยสมาชิกทุกคนจะต้องส่งเงินเข้ากองทุนทุกเดือนในอัตราร้อยละ 3 ของ อัตราเงินเดือน ณ เวลาจ่าย โดยมีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เป็นสถาบันในการบริหารจัดการกองทุนข้าราชการที่เป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เมื่อเกษียณจะได้รับบำเหน็จ (เงินเดือนเดือนสุดท้าย×เวลารับราชการ) หรือบำนาญ [(เงินเดือนเฉลี่ย60เดือนสุดท้าย× เวลารับราชการ)/50] พร้อมทั้งสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นสมาชิกกองทุนฯ พร้อมทั้งเอื้อประโยชน์ให้ข้าราชการเกษียณสามารถใช้สิทธิเบิกเงินมาใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตบางส่วน ทั้งนี้เงื่อนไขของกองทุน และการรับสิทธิประโยชน์ต่างๆ (เงินสะสม, เงินสมทบ, ผลประโยชน์) ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ปีพุทธศักราช 2539

4.4.3 หลักประกันชราภาพ รัฐบาลได้นำความคิดการสร้างหลักประกันโดยการสร้างระบบให้ผู้ที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานช่วยกันออมเพื่อสร้างหลักประกันชราภาพสำหรับตนเอง และบุคคลภายในกลุ่มเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในระดับมาตรฐานที่ไม่แตกต่างจากเดิม ก่อนที่จะกลายเป็นผู้ไม่ได้ทำงานเนื่องจากความสูงอายุ ดังนั้นพระราชบัญญัติประกันสังคม ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ วันที่ 2 กันยายน ปีพุทธศักราช 2533 ระบุให้มีการขยายขอบเขตของการประกันชาภาพ หลังจากที่กฎหมายใช้ครบ 6 ปี ดังนั้นใน ปีพุทธศักราช 2539 จึงมีการเก็บเงินสมทบเพิ่มขึ้นทั้งจากฝ่ายลูกจ้าง นายจ้าง และรัฐบาล ในอัตราร้อยละ 2 และเพิ่มเป็นร้อยละ3 ในพระราชบัญญัติประกันสังคม ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2537 ปัจจุบันอยู่ในช่วงพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 3) ปีพุทธศักราช 2542 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงการเก็บเงินสมทบให้ลูกจ้างและนายจ้างส่งเงินสมทบในอัตราสงเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลผู้สูงอายุโดยจัดทำ “บัตรผู้สูงอายุ” แต่ผู้สูงอายุมักจะมีปัญหาความ

ไม่สะดวกและคุณภาพของการบริการ ขณะเดียวกันกระทรวงสาธารณสุขได้จัดทำโครงการ “บัตรสุขภาพ” (500 บาท) แต่ไม่ได้รับความนิยมมากนัก จนกระทั่งรัฐบาลทักษิณได้มีการเริ่มโครงการหลักประกันสุขภาพภายใต้ “30 บาทรักษาทุกโรค”

นอกจากบริการเหล่านี้แล้ว ยังมีบริการประเภทอื่นๆที่จัดให้มีขึ้นตามโอกาสสำคัญหรือตามความจำเป็นเร่งด่วน เช่น การสงเคราะห์อาหารและยารักษาโรคหรือเครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับความพิการ และการจัดอบรมดูแลผู้สูงอายุ เป็นต้น

5. ข้อมูลเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

5.1 ที่มาของโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2536 ในระยะแรกอยู่ในความรับผิดชอบของกรมประชาสงเคราะห์จัดสรรให้ผู้สูงอายุทุกจังหวัด หมู่บ้านละ 3-5 คน คนละ 200 บาทต่อเดือน ต่อมาบริการเบี้ยยังชีพได้ขยายกลุ่มเป้าหมายและงบประมาณเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ รัฐบาลได้มีการจัดสรรเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเพิ่มเติมอีก 100 บาทเป็น 300 ต่อคนต่อเดือน ระยะแรกของการดำเนินการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอยู่ในความดูแลของกรมประชาสังเคราะห์ ซึ่งได้มอบหมายให้สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเป็นผู้ดำเนินการผ่านศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน เมื่อกรมประชาสงเคราะห์ได้เข้าไปรวมอยู่ในสังกัดของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมในปี 2536 ส่งผลให้บริการดังกล่าวถูกโอนงานไปให้แรงงานและสวัสดิการสังคมจังหวัดเป็นผู้ดูแลร่วมกับกรมประชาสงเคราะห์

จากนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นของรัฐบาลส่งผลให้ในปีพุทธศักราช 2544 กรมประชาสงเคราะห์ได้เริ่มดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของบริการเบี้ยยังชีพมาให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครดำเนินการแทน โดยให้เป็นไปตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุปีพุทธศักราช2543 และจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544 และวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2545 ได้มีการอนุมัติเปลี่ยนแปลงการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นราย 6 เดือน 2 งวดๆละ 1,800 บาท รวมเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้งปี 3,600 บาท (เดือนละ 300 บาท) และในปี 2546 งบประมาณเบี้ยยังชีพไปอยู่ที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ดำเนินการแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและสวัสดิการจังหวัด

การดำเนินงานเรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุปีพุทธศักราช2546 ได้กำหนดสิทธิของผู้สูงอายุในเรื่องของการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามความจำเป็นอย่างทั่วถึง และเป็นธรรม ในมาตรา 11 (11) ซึ่งประกาศสำนัก

นายกรัฐมนตรีได้กำหนดให้กระทรวงมหาดไทยเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ ทั้งนี้ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในฐานะเป็นหน่วยงานกลางในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุปีพุทธศักราช 2546 ได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนข้อมูลให้กับกระทรวงมหาดไทย เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการนำไปกำหนดนโยบายในเรื่องการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

สำหรับการติดตามผลการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ได้อาศัยกลไกของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ในการรับทราบสถานการณ์ ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการดำเนินงาน นอกจากนี้ในส่วนภูมิภาคจะมีสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเป็นหน่วยประสานการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในระดับพื้นที่

และเนื่องจากปัจจุบันระดับค่าครองชีพมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อัตราค่าเบี้ยยังชีพที่ผู้สูงอายุได้รับอยู่ไม่เพียงพอกับการยังชีพ กระทรวงมหาดไทยจึงขออนุมัติหลักการจากคณะรัฐมนตรีเพื่อปรับเพิ่มเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากอัตราเดิมคนละ 300 บาทต่อเดือน เป็นอัตราคนละ 500 บาทต่อเดือน โดยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษา เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2549 ลงมติอนุมัติในหลักการให้ปรับเพิ่มตามที่กระทรวงมหาดไทยเสนอ

ตาราง 1 ข้อมูลการจัดสรรเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของกระทรวงมหาดไทย

ปีงบประมาณ	หน่วยงาน	ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ(คน)	รวมเงิน (บาท)
พ.ศ.2549	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (300 บาท/คน/เดือน)	1,073,190 คน	3,863,484,800
	กรุงเทพมหานคร (500 บาท/คน/เดือน)	6,647 คน	39,882,000
		รวม	3,903,366,800
พ.ศ. 2550	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (500 บาท/คน/เดือน)	1,755,266 คน	10,531,596,000
	กรุงเทพมหานคร (500 บาท/คน/เดือน)	7,912 คน	47,472,000
		รวม	10,579,068,000
พ.ศ.2551	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (500 บาท/คน/เดือน)	1,755,266 คน	10,531,596,000
	กรุงเทพมหานคร (500 บาท/คน/เดือน)	8,700 คน	52,200,000
		รวม	10,583,796,000

ในปีงบประมาณปีพุทธศักราช2552 กระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำกรอบคำของบประมาณในการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ใน 75 จังหวัด จำนวน 1,828,456 คน เป็นเงิน 10,970,736,000 บาท และกรุงเทพมหานครได้จัดทำกรอบคำของบประมาณในการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในกรุงเทพฯ จำนวน 19,726 คน เป็นเงินงบประมาณ 118,356,000 บาท (เพิ่มอีก 11,026 ในมกราคม 2551)

จากข้อมูลคาดประมาณจำนวนประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ในปี 2550 มีผู้สูงอายุ 7.02 ล้านคน ทั้งนี้ ประชากรผู้สูงอายุ ร้อยละ 21.7 หรือ 1.52 ล้านคน ให้ข้อมูลว่า มีรายได้ไม่เพียงพอ โดยคาดว่าในปี 2552 จะมีผู้สูงอายุประมาณ 7.44 ล้านคน (เมื่ออัตราการเพิ่มอยู่ที่ร้อยละ 2.87) และคาดว่าจะมีผู้สูงอายุที่มีรายได้ไม่เพียงพอ ประมาณ 1.61 ล้านคน เมื่อเปรียบเทียบกับการสำรวจในปี 2550 ที่พบว่า ผู้สูงอายุมีรายได้ไม่เพียงพอ ร้อยละ 21.7ในขณะที่รัฐบาลได้ตั้งกรอบงบประมาณสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ อยู่ที่ 1,848,182 คน (ทั้งกรุงเทพมหานครและภูมิภาค) คิดเป็นร้อยละ 25 ของผู้สูงอายุทั่วประเทศซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูง

แนวทางการขยายฐานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

เหตุผลความจำเป็น

ปัจจุบันประเทศไทยก้าวเข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงอายุ เนื่องจากมีจำนวนประชากรสูงอายุมากกว่าร้อยละ 10 ของประชากรรวมทั่วประเทศ โดยในปีพุทธศักราช 2550 จากผลการสำรวจจำนวนประชากรผู้สูงอายุโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ผู้สูงอายุมีจำนวนประมาณ 7.02 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 10.7 ของประชากรทั้งประเทศ

ในจำนวนประชากรผู้สูงอายุทั้งหมด จากการสำรวจ ด้านรายได้ พบว่า ผู้สูงอายุมีรายได้อยู่ระหว่าง 0 – 19,999 บาทต่อคนต่อปี มีจำนวนประมาณ ร้อยละ 34 ในปี 2550 คิดเป็นจำนวนประมาณ 2,386,800 คน ในขณะที่เส้นความยากจนในปีเดียวกันอยู่ที่ 1,443 บาท/คน/เดือน (17,316 บาท/คน/ปี) ทั้งนี้ผู้สูงอายุที่มีรายได้น้อยดังกล่าวได้รับการช่วยเหลือจากรัฐเป็นเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ 1,763,178 คนทั่วประเทศ และอาจแสดงข้อมูลคาดประมาณได้ตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนผู้สูงอายุที่ควรได้รับความช่วยเหลือเบี้ยยังชีพ คำนวณจากรายได้ต่อปีและเกณฑ์เส้นความยากจนของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ปี	จำนวนผู้สูงอายุ[1] (ล้านคน)	จำนวนผู้สูงอายุมีรายได้ 0 – 19,999 บาท/คน/ปี[2]	จำนวนผู้สูงอายุที่ได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	จำนวนผู้สูงอายุที่ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือ (เบี้ยยังชีพ)	
				จากการคำนวณ	จากการแจ้งในพื้นที่
2550	7.02	2,386,800	1,763,178[3]	623,622	-
2551	7.23	2,458,404	1,774,992[4]	683,412	-
2552	7.44	2,528,750	2,362,101[5]	166,649	1,109,392[6]
2553	7.65	2,601,000	ไม่น้อยกว่า 2,362,101	238,899	-
2554	7.87	2,675,800	ไม่น้อยกว่า 2,362,101	313,699	-

หมายเหตุ [1]คำนวณโดยใช้สูตรอัตราการเพิ่มที่ร้อยละ 2.87

[2]จำนวนผู้สูงอายุ มีรายได้ ต่ำกว่า 10,000 บาท/คน/ปี คิดเป็นร้อยละ 17
จำนวนผู้สูงอายุ มีรายได้ 10,000 – 19,999 บาท/คน/ปี คิดเป็นร้อยละ 17

[3]จำแนกเป็นผู้สูงอายุใน กทม. 7,912 คน, ในภูมิภาค 1,755,266 คน

[4]จำแนกเป็น - เงินอุดหนุนจากรัฐบาลใน กทม. 8,700 คน, ในภูมิภาค 1,755,266 คน
- เงินรายได้จาก อปท. ใน กทม. 11,026 คน, ในภูมิภาค - คน(ไม่มีข้อมูล)

[5]จำแนกเป็น * เงินอุดหนุนจากรัฐบาลใน กทม. 19,726 คน, ในภูมิภาค 1,828,456 คน
* เงินรายได้จาก อปท. ใน กทม. - คน, ในภูมิภาค 513,919 คน

[6]จำแนกเป็น * ผู้สูงอายุใน กทม. ประมาณ 8,000 คน, ในภูมิภาคประมาณ 1,101,392 คน

กรมประชาสงเคราะห์ได้มีการจัดตั้งโครงการกองทุนส่งเสริมกิจการผู้สูงอายุในปีพุทธศักราช 2527 วัตถุประสงค์ของกองทุนฯ 4 ประการคือ ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับผู้สูงอายุ การจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมเพื่อให้บริการต่างๆแก่ผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับครอบครัว การสมทบเป็นค่าใช้จ่ายก่อสร้างสถานสงเคราะห์เพื่อให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้สูงอายุที่ไม่มีบุตรหลานอุปการะเลี้ยงดู และดำเนินการจัดกิจกรรมอื่นๆที่คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติมอบหมายให้ดำเนินการ ผลการดำเนินการของกองทุนส่งเสริมกิจการผู้สูงอายุพบว่า มีกิจกรรมค่อนข้างจำกัด และไม่สามารถที่จะกระจายบริการให้ครอบคลุมกับผู้สูงอายุในชุมชนได้เท่าที่ควร กรมประชาสงเคราะห์จึงพิจารณาที่จะให้กองทุนฯ เอื้อประโยชน์สำหรับผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ทั้งในเขตเมือง และเขตชนบทเพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะ ประธานสภาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทยฯ ได้ขอให้รัฐบาลมีนโยบายให้สวัสดิการผู้สูงอายุยากจนหรือถูกทอดทิ้ง ขาดผู้อุปการะ

เลี้ยงดู ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ในลักษณะเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพรายเดือนเป็นรายๆ ไป รายละ 200 บาท โดยผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 3 มกราคม ปีพุทธศักราช 2535 และได้มีการมอบหมายให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินโครงการการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพในปีงบประมาณ 2536-2540 โดยผ่านกลไกของศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน จำนวน 62,373 หมู่บ้านละ 3-5 คน (ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ. 2547: 34; อ้างอิงจาก *โครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ*. 2536:หน้า 1-2)

ผลการดำเนินงานโครงการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในช่วงปีพุทธศักราช 2536-2540 กองสวัสดิการสงเคราะห์ พบว่า บริการดังกล่าวยังไม่ทั่วถึง ครอบคลุม ผู้สูงอายุที่ยากไร้จึงได้มีการสำรวจตัวเลขผู้สูงอายุที่จะขอรับเบี้ยยังชีพในปี 2543 พบว่า มีผู้สูงอายุที่ต้องการเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นอีกจำนวน119,736 คน ในช่วงปีพุทธศักราช 2540 ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจส่งผลกระทบให้ผู้สูงอายุและครอบครัวประสบปัญหาความเดือดร้อนมากขึ้น ประกอบกับในปีพุทธศักราช 2542 รัฐบาลได้ประกาศให้เป็นปีสากลว่าด้วยผู้สูงอายุกรมเป็น1,437.7 ล้านบาท และในปีพุทธศักราช 2546 เพิ่มทั้งจำนวนคนได้รับเบี้ยยังชีพเป็น 400,400 คนใช้งบประมาณทั้งสิ้น 1,441.4 ล้านบาท

5.2 การถ่ายโอนงานโครงการบริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ในปีพุทธศักราช 2536 เมื่อกรมประชาสงเคราะห์ได้มาร่วมอยู่กับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กรมประชาสงเคราะห์ที่ได้โอนงานบริการเบี้ยยังชีพไปให้กรมแรงงานและสวัสดิการเป็นผู้ดูแลและดำเนินงานแทน ประกอบกับนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา 78 ในหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และในหมวด 9 ว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นตั้งแต่มาตรา282ถึงมาตรา290 และส่งผลให้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติกำหนดแผนขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นปีพุทธศักราช 2542” โดยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในมาตรา 17 ในข้อ (27) ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่การสงเคราะห์และการพัฒนาคุณภาพชีวิต สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส (ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ. 2547: 30-32; อ้างอิงจากโกวิทย์ พวงงาม. หน้า 173)

ส่งผลให้ในปีพุทธศักราช 2544 กรมประชาสงเคราะห์ต้องดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมากรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครดำเนินการ ระยะแรกของการถ่ายโอน (ปีพุทธศักราช 2545) ให้กรมประชาสงเคราะห์ใช้วิธีการเบิกจ่ายแทนกันให้กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นก่อน ในระหว่างที่มีการถ่ายโอนภารกิจนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ภายใต้กรอบระบบบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม

ปีพุทธศักราช 2542 จึงได้มีการปรับกรมประชาสงเคราะห์ครั้งใหญ่ตามแผนปฏิรูประบบบริหารภาครัฐ ไปสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ปีพุทธศักราช 2545 ซึ่งกำหนดหน้าที่ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คือการพัฒนาสังคม การสร้างความเป็นธรรม และสร้างความเสมอภาคในสังคม การส่งเสริมคุณภาพชีวิต และความมั่นคงในชีวิตสถาบันครอบครัวและชุมชน ซึ่งเป็นการดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายคือ ประชาชนทั้งประเทศ และได้จัดตั้งส่วนราชการกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการขึ้นเพื่อรับผิดชอบภารกิจของกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

ส่วนในปีพุทธศักราช2546 งบประมาณเบี้ยยังชีพจะไปอยู่ที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยใช้ระเบียบเดิมของกรมประชาสงเคราะห์ โดยให้มีการประสานงานกับสำนักงานพัฒนาสังคมและสวัสดิการจังหวัดไปก่อน แต่คงใช้ระเบียบเดิมของกรมประชาสงเคราะห์ ปีพุทธศักราช 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545 เช่นเดิม จนต่อมาเพื่อให้การถ่ายโอนงานดังกล่าวมีความชัดเจนในทางปฏิบัติ รัฐจึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการให้สงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปีงบประมาณ 2546 สำหรับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อใช้ควบคู่กับระเบียบฯ ดังกล่าวข้างต้น ปัจจุบันมีการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปีละ 2 ครั้ง ครั้งละ 6 เดือนๆ ละ 300 บาท เป็นเงิน 1,800 บาท/ครั้ง ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ปีพุทธศักราช 2544

5.3 **วัตถุประสงค์ของโครงการ** คือ เพื่อส่งเสริมผู้สูงอายุ ที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ให้สามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม

5.4 คุณสมบัติของผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545 ได้ระบุคุณสมบัติของผู้สูงอายุที่สมควรได้รับเบี้ยยังชีพดังนี้

5.4.1 การใช้เกณฑ์อายุของผู้สูงอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป

5.4.2 ผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ หรือ

5.4.3 ผู้สูงอายุถูกทอดทิ้ง หรือ

5.4.4 ผู้สูงอายุที่ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือ

5.4.5 ผู้สูงอายุที่ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

หากผู้สูงอายุมีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนกัน ให้พิจารณาผู้สูงอายุที่มีปัญหาซับซ้อน ผู้สูงอายุที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลทุรกันดารยากต่อการเข้าถึงบริการของรัฐ สมควรได้รับการพิจารณาช่วยเหลือในระดับต้น

5.5 วิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีดังนี้

5.5.1 คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้านจัดทำทะเบียนผู้สูงอายุที่มีสิทธิ์ได้รับเบี้ยยังชีพ และส่งรายชื่อผู้สูงอายุให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการคัดเลือกผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพต่อไป

5.5.2 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ ที่เรียกว่า คณะกรรมการระดับท้องถิ่น ประกอบด้วย ผู้แทนศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน หรือชุมชน หรือคณะกรรมการชุมชน ผู้แทนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์การผู้สูงอายุในชุมชน ผู้แทนองค์การประชาสังคม และบุคคลที่น่าเชื่อถือในชุมชน โดยในเขตกรุงเทพมหานครให้มีผู้แทนสำนักงานประชาสงเคราะห์เขตพื้นที่เป็นคณะกรรมการด้วย

หน้าที่ของคณะกรรมการคัดเลือกผู้สูงอายุระดับท้องถิ่นคือ พิจารณาคัดเลือกผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมตามหลักการที่กรมประชาสงเคราะห์กำหนด ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สูงอายุในรายที่มีการร้องเรียน ส่งรายชื่อผู้สูงอายุรายใหม่ หรือรายที่มีการเปลี่ยนแปลงให้กลุ่มส่งเสริมการปกครองจังหวัดพิจารณาขออนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้สูงอายุก็ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใช้ทะเบียนรายชื่อสำรองที่องค์การบริหารส่วนตำบลแจ้งไว้ที่กลุ่มส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดก่อนเป็นอันดับแรก และเมื่อได้รับการอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วจึงจะสามารถเบิกจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุรายใหม่ได้โดยให้คณะกรรมการระดับท้องถิ่นเป็นพยานในการเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้สูงอายุ (กรณีจ่ายเป็นเงินสด) ด้วย ส่วนของผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากงบประมาณสมทบนั้น การดำเนินการทุกอย่างจะอยู่ที่สำนักงาน (องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น) และให้ผู้บริหารท้องถิ่นเป็นผู้อนุมัติทั้งหมด

5.5.3 การจ่ายหรือโอนเงินผู้สูงอายุให้จ่ายแก่ผู้สิทธิตลอดชีพรายละ 300 บาทต่อเดือน โดยจำแนกเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ 200 บาทต่อเดือน เงินเพิ่มพิเศษในภาวะเศรษฐกิจถดถอย 100 บาทต่อเดือน ให้เบิกจ่ายแก่ผู้สูงอายุปีละ 2 ครั้งๆ ละ 300 บาทเป็นเงิน 1,800 บาท/ครั้ง (ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ปีพุทธศักราช 2544) ส่วนเบี้ยยังชีพจากงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ดนั้น (งบประมาณสมทบ) จ่ายให้คนละ 500 บาทต่อเดือน

5.5.3.1 ในกรณีผู้สูงอายุที่มีสิทธิรายใดเสียชีวิตในระหว่างงวดก่อนที่ องค์การบริหารส่วนตำบลจะวางฎีกาเบิกจ่ายเงินแล้ว แต่ยังไม่ได้จ่ายหรือโอนเงินให้ผู้สูงอายุ ให้เป็นสิทธิของทายาทตามพินัยกรรมที่ผู้สูงอายุระบุไว้ หรือหากไม่มีพินัยกรรมก็ให้เปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้สูงอายุรายใหม่

5.5.3.2 ในกรณีที่ไม่มีผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมก็ให้องค์การบริหารส่วนตำบลส่งเงิน (งบประมาณจากรัฐบาล) ส่วนที่เหลือคืนกลุ่มส่งเสริมปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัด ส่วนงบประมาณสมทบให้คืนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อดำเนินการสงเคราะห์ผู้สูงอายุตามที่ขึ้นทะเบียนสำรองในพื้นที่อื่นต่อไป

5.5.4 การจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถดำเนินการด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้

5.5.4.1 โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารในนามผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเงินนี้ หรือจัดส่งโดยทางธนาณัติ

5.5.4.2 โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิหรือจัดส่งให้แก่ผู้รับมอบอำนาจนั้นโดยทางธนาณัติ

5.5.4.3 จ่ายให้แก่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิด้วยเงินสด

5.5.4.4จ่ายเป็นเงินสดให้แก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิสำนักงานต้องเลือกวิธีการจ่ายเงินตาม 5.5.4.1 ก่อนวิธีอื่น ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้หรือเป็นการไม่สะดวกให้เลือกวิธีตาม 5.5.4.2 หรือ 5.5.4.3 หรือ 5.5.4.4 ตามลำดับ

5.5.4.5 เมื่อดำเนินการจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุตามรายชื่อแล้ว ให้ท้องถิ่นเก็บหลักฐานการจ่ายไว้เพื่อการตรวจสอบ โดยกรณีโอนเงินเข้าบัญชีผู้สูงอายุให้ใช้หลักฐานใบสำคัญการโอนเงินของธนาคารเป็นหลักฐานการจ่าย กรณีจ่ายเป็นเงินสดให้ใช้ใบสำคัญ (แบบ5) โดยต้องมีคณะกรรมการคัดเลือกระดับท้องถิ่นลงนามเป็นพยานด้วย

5.5.5 หลังการเบิกจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุแล้ว ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรายงานผลการดำเนินงานรายเดือนให้กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอ /จังหวัดทราบตามแบบรายงาน ส่ง ป.ก.2ภายในวันที่ 1 ของทุกเดือน (กรมประชาสงเคราะห์. 2543: ไม่ปรากฏเลขหน้า; 2545: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

5.6 แนวทางการดำเนินงานตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพุทธศักราช 2548

กระทรวงมหาดไทยมีระเบียบฯ นี้ออกมาเพื่อให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดตั้งงบประมาณให้การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้เพิ่มมากขึ้น (งบประมาณสมทบ) นอกจากที่รัฐบาลให้การอุดหนุนงบประมาณ ทั้งในด้านจำนวนคนและอัตราซึ่งจะมีผลให้ผู้สูงอายุสามารถได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพได้อย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.6.1 หลักเกณฑ์

5.6.1.1ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ดังนี้

ผู้สูงอายุให้จ่ายในอัตรารายละ 500บาท/เดือน และวิธีการคัดเลือกผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ให้เป็นไปตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีพุทธศักราช 2543 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545

5.6.1.2 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความประสงค์จะตั้งงบประมาณของตนเอง เพื่อสนับสนุนการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เพื่อให้ได้จำนวนคนและอัตรามากกว่าที่รัฐจัดสรรให้ตามข้อ1) ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปีพุทธศักราช 2548 ตามแนวทางดังนี้

5.6.1.2.1 หลักเกณฑ์การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพแก่ผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

5.6.1.2.2 ผู้สูงอายุซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย

5.6.1.2.3 มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูหรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ในกรณีผู้สูงอายุ มีคุณสมบัติเบื้องต้นเหมือนกัน ให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนกว่า หรือผู้ที่มีปัญหาซ้ำซ้อน หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลทุรกันดารยากต่อการเข้าถึงบริการของรัฐเป็นผู้ได้รับการพิจารณาก่อน

5.6.2 ขั้นตอนแนวทางปฏิบัติ

5.6.2.1 สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดแจ้งแนวทางการดำเนินงานตามระเบียบฯ และรายชื่อสำรองผู้สูงอายุ ที่สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดได้รับมอบจากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด (ถ้ามี) ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทราบ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการดังนี้

5.6.2.2 คัดเลือกผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ

5.6.2.2.1ผู้บริหารท้องถิ่นมอบหมายพนักงานส่วนท้องถิ่นให้นำรายชื่อผู้สูงอายุ (ที่มีคุณสมบัติตามบัญชีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสำรวจและรายชื่อสำรอง ข้อ 5.6.2.1 เข้าที่ประชุมประชาคมหมู่บ้านและประชาคมตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล และประชาคมเมืองสำหรับในเขตเทศบาลเพื่อให้ที่ประชุมพิจารณาจัดลำดับผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามลำดับผู้ได้รับความเดือดร้อน

5.6.2.2.2 พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายนำรายชื่อที่จัดลำดับผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ ข้อ 5.6.2.2.1 มาจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์โดยให้มีรายละเอียดประกอบด้วย ชื่อ-สกุล อายุ และที่อยู่

5.6.2.2.3 พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายนำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ข้อ 5.6.2.2.2 ปิดประกาศไว้โดยเปิดเผยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือที่อื่นๆ ตามที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด หากไม่มีผู้ใดคัดค้านให้นำบัญชีดังกล่าวเสนอผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติ ในกรณีที่มีการคัดค้านให้เสนอผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบก่อนเสนอผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติหรือถอดถอนรายชื่อ

5.6.2.3 การตั้งงบประมาณ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะตั้งงบประมาณของตนเองหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามอัตราดังนี้

5.6.2.3.1 ตั้งงบประมาณเพื่อจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ตามอัตราที่กำหนดในระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ได้แก่ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รายละ 300 บาท/เดือน ตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีพุทธศักราช 2543 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545

5.6.2.3.2 การตั้งงบประมาณเพื่อจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เกินกว่าที่กำหนดตามข้อ 5.6.2.3.1 จะต้องไม่เกินกว่าสองเท่าของอัตราที่กำหนดหรือไม่เกินกว่าหนึ่งพันเท่า โดยให้เสนอสภาท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติและให้คำนึงถึงสถานการณ์คลังขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

5.6.2.4 การจ่ายเงินในส่วนที่เป็นรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

5.6.2.4.1 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ให้แก่ผู้สูงอายุ ตามบัญชีรายชื่อที่ได้รับอนุมัติจากผู้บริหารท้องถิ่นตามข้อ5.6.2.2.2 และ5.6.2.2.3 ในอัตราเดียวกับผู้ที่มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์งบประมาณจากรัฐตามข้อ (2.1) ให้สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องเสนอสภาท้องถิ่น

5.6.2.4.2 ในกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้มีสิทธิตามข้อ 5.6.2.4.1 มากกว่าที่รัฐกำหนด สามารถจ่ายได้ไม่เกินกว่าสองเท่าของอัตราที่กำหนดหรือไม่เกินกว่าหนึ่งพันบาท และให้เสนอสภาท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติ โดยคำนึงถึงสถานการณ์

คลังขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินสบทบให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพจากรัฐเดิมในอัตราเดียวกันด้วย

5.6.2.4.3 ให้พนักงานส่วนท้องถิ่นผู้มีหน้าที่ในการจ่ายเงินดำเนินการดังนี้

5.6.2.4.3.1 จ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ เดือนละ 1 ครั้ง หรือจะจ่ายปีละ 2 ครั้งๆ ละ 6 เดือนก็ได้ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหนังสือแสดงความประสงค์ในการรับเงินสงเคราะห์ของผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์

5.6.2.4.3.2 การจ่ายเงินให้จ่ายเป็นเงินสดหรือโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารก็ได้ตามหนังสือแสดงความประสงค์ของผู้มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ และให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์หรือรับมอบอำนาจตามหนังสือมอบอำนาจผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์

5.6.2.4.4 การเก็บรักษาหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงิน ให้พนักงานส่วนท้องถิ่นผู้มีหน้าที่ในการจ่ายเงินเก็บรักษาหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงินไว้เพื่อรอการตรวจสอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5.6.2.4.5 การรายงานผลการดำเนินการ หลักจากที่ได้มีการจ่ายเงินให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ในงวดแรกแล้วให้พนักงานส่วนท้องถิ่นรายงานผลการดำเนินการในการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดทราบ ตามแบบที่กำหนด

5.6.3 การตรวจติดตามผล

ให้สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดดำเนินการ ดังนี้

5.6.3.1 ตรวจติดตามการดำเนินการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพว่าเป็นไปตามแนวทางระเบียบที่กำหนดหรือไม่

5.6.3.2 ตรวจสอบหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นตามแบบที่กำหนดให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการขอตั้งงบประมาณเงินอุดหนุนสำหรับสนับสนุนการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพในปีงบประมาณถัดไปภายในเดือนมีนาคมของทุกปี(กระทรวงมหาดไทย. 2548: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

6.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับผู้สูงอายุในต่างประเทศมีมานานแล้ว แต่สำหรับประเทศไทยที่สำรวจพบรายงานการวิจัย เริ่มมีการศึกษาในปีพุทธศักราช 2511 โดยนักวิจัยชาวต่างประเทศที่ชื่อว่า Donald O.Cowgill เป็นการศึกษาปรากฏการณ์ของผู้สูงอายุในสังคมที่วัฒนธรรมแตกต่างกัน ซึ่งการศึกษานี้ได้สำรวจเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้สูงอายุในประเทศต่างๆรวมทั้งประเทศไทยด้วย ได้นำเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับความชรา (A Theory of Aging in Cross-Cultural Perspective) ในปีพุทธศักราช 2515 โดยดำเนินวิจัยที่จังหวัดเชียงใหม่ จากการศึกษาพบว่า ผู้สูงอายุยังคงมีบทบาทและสถานภาพสูงทางสังคมสูง ทั้ง

ในครอบครัวและชุมชน ผู้สูงอายุได้รับการยกย่องและการยอมรับนับถือจากบุตรหลาน บทบาททางสังคมของผู้สูงอายุส่วนใหญ่เป็นบทบาททางด้านศาสนาและพิธีกรรม ในด้านความสัมพันธ์ของผู้สูงอายุกับบุตรหลานนั้นได้เริ่มมีปัญหาขึ้น เนื่องจากบุตรหลานเริ่มให้ความสนใจวัฒนธรรมทางตะวันตก เช่น การแต่งกาย การแสดงออก ซึ่งผู้สูงอายุเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม

Choe Ehn Hyun (2542) ได้ศึกษาถึงบทบาทของผู้สูงอายุในประเทศเกาหลีว่า ในประเทศเกาหลีมีค่านิยมทางประเพณีและวัฒนธรรมในเรื่อง ความกตัญญูกตเวทีที่เน้นให้ครอบครัวมีความรับผิดชอบในการดูแลผู้สูงอายุก่อนที่จะให้สังคมรับภาระ รัฐบาลได้ให้ความสำคัญในด้านการศึกษาขั้นสูงและต่อเนื่อง เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสศึกษาได้ตลอดชีวิตตามนโยบาย “สังคมของการศึกษาตลอดชีวิต” ซึ่งจะมีผลดีต่อผู้สูงอายุเพราะทำให้ผู้สูงอายุมีชีวิตที่มีความหมายและไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรือถูกทอดทิ้ง การศึกษามีบทบาทมากในสังคมและชุมชนท้องถิ่น เพราะทำให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างสังคมและชุมชน กิจกรรมของอาสาสมัครในชุมชนจะช่วยทำให้ผู้สูงอายุได้มีโอกาสและมีส่วนร่วมในชุมชน ขจัดช่องว่างระหว่างวัย และทำให้เกิดความสามัคคี

กิจกรรมของผู้สูงอายุที่ได้รับความนิยมมี 2 ประเภท คือ ผู้สูงอายุสามารถสอนวิธีการเขียนตัวอักขระภาษาจีนเพื่อให้คนหนุ่มสาวในชุมชนได้เรียนรู้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และการอบรมสั่งสอนให้คนหนุ่มสาวมีความกตัญญูกตเวทีซึ่งถือเป็นภาระหน้าที่ของคนหนุ่มสาวตามประเพณีนิยมและตามหลักลัทธิขงจื้อซึ่งเน้นย้ำในระบบครอบครัว การศึกษานอกระบบโดยมีผู้สูงอายุเป็นผู้ให้ความรู้แก่คนหนุ่มสาวทำให้คนหนุ่มสาวได้รับความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม และประเพณีต่างๆ และประพฤติปฏิบัติและรักษาขนบธรรมเนียมตามประเพณีของชุมชน ความสัมพันธ์และเครือข่ายของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้สูงอายุอย่างมาก และในขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนหนุ่มสาวด้วย ผู้สูงอายุจะเป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาและเป็นที่พึ่งทางใจแก่บุตรหลาน ส่วนบุตรหลานก็เป็นสิ่งเชิดชูใจสำหรับผู้สูงอายุ ดังนั้น สิ่งสำคัญที่ถือเป็นทรัพยากรที่เกื้อหนุนผู้สูงอายุจึงได้แก่ ครอบครัวและบ้าน จะเป็นสถานที่ที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่อย่างมีความสุขที่สุด

Hugo Greame (2542) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับบทบาทของผู้สูงอายุในชุมชนและในท้องถิ่นว่า ผู้สูงอายุสามารถมีบทบาทในการพัฒนาและอำนวยประโยชน์ให้แก่ครอบครัว ชุมชน และมีคุณค่าในฐานะที่เป็นทรัพยากรของประเทศได้ แม้ผู้สูงอายุจะมีสภาวะต้องพึ่งพิงเนื่องจากสุขภาพร่างกายก็ตาม ในประเทศที่การพัฒนาอยู่ในระดับต่ำจะมองนโยบายเกี่ยวกับผู้สูงอายุว่าเป็นนโยบายที่มีความสำคัญน้อยและไม่มีการเร่งพัฒนาเพราะเป็นการขัดขวางการเปลี่ยนแปลงที่จะนำไปสู่ความทันสมัยและการเติบโตทางเศรษฐกิจ และยังมองว่าผู้สูงอายุเป็นทรัพยากรในกระบวนการพัฒนาในฐานะเป็นแรงงานสำรอง และผู้สูงอายุยังเป็นผู้ที่มีสถานภาพที่ล้าหลังต่อการพัฒนา ทั้งที่จริงแล้วผู้สูงอายุ

สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่คนหนุ่มสาวย้ายถิ่นออก และมีช่องว่างให้ผู้สูงอายุสามารถมีบทบาทเป็นผู้นำของท้องถิ่นได้ บทบาทของผู้สูงอายุในระดับชุมชนและท้องถิ่นอีกบทบาทหนึ่งคือ การดำรงรักษาและสืบทอดศิลปวัฒนธรรมที่มีคุณค่าให้ตกทอดสู่คนรุ่นหลังต่อไป ทั้งในด้านภาษาศาสตร์ ขนบธรรมเนียมประเพณี และศิลปวัฒนธรรมของประเทศ ชุมชนจึงไม่ควรมองผู้สูงอายุเป็นทรัพยากรและแรงงานที่ไม่ได้รับค่าจ้างเท่านั้น

Watana, Paranee (2542) ได้กล่าวถึงผู้สูงอายุในสังคมก่อนอุตสาหกรรมและในครอบครัวขยายว่า ผู้สูงอายุได้รับการเคารพนับถือและเป็นผู้ให้คำปรึกษาในการประกอบกิจกรรมของครอบครัวและในชุมชน บทบาทสำคัญของผู้สูงอายุในครอบครัวคือ การเป็นผู้ดำเนินการตัดสินใจและมีอำนาจสิทธิขาดในการถือครองทรัพยากรที่ก่อให้เกิดผลผลิตทางเศรษฐกิจ เช่น ที่ดิน ผู้สูงอายุมีคุณค่าในการเป็นผู้มีประสบการณ์สูง และมีทักษะความชำนาญ โดยเฉพาะเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ของประเพณีนิยมสู่บุตรหลาน ในบางสังคม ผู้สูงอายุหญิงมีบทบาทมากในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ของสังคมที่ไม่อนุญาตให้คนหนุ่มสาวหรือผู้ชายเข้ามามีส่วนร่วม

ในสังคมอุตสาหกรรมผู้สูงอายุมีบทบาทน้อยลง เมื่อครอบครัวกลายเป็นครอบครัวเดี่ยวทำให้ผู้สูงอายุไม่ได้แสดงบทบาทในฐานะหัวหน้าครัวเรือนอีกต่อไป ผู้สูงอายุได้สูญเสียอำนาจในการควบคุมทรัพย์สมบัติ และกลายเป็นผู้อยู่ใต้การดูแลรับผิดชอบของบุตรหลาน ผู้สูงอายุที่มีรายได้จากระบบบำนาญเป็นกลุ่มผู้สูงอายุที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าผู้สูงอายุกลุ่มอื่น ผู้สูงอายุชายมีสภาพดีกว่าผู้สูงอายุหญิงเนื่องจากไม่ต้องรับภาระในการจัดเตรียมอาหารและการดูแลเด็กจึงมีเวลาพักผ่อนและพบปะเพื่อนฝูงได้มาก อย่างไรก็ตาม อาจมีผู้สูงอายุชายจำนวนหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตโดดเดี่ยวหลังการหย่าร้างและอาจถึงขั้นฆ่าตัวตายได้ และมีหลักฐานว่าผู้สูงอายุชายในสังคมอุตสาหกรรมมีอัตราการฆ่าตัวตายสูงกว่าผู้สูงอายุหญิง ในประเทศญี่ปุ่นผู้สูงอายุชายที่เกษียณอายุและไม่ได้ประกอบอาชีพธุรกิจจึงมีแนวโน้มที่จะมีสภาพจิตที่เลวลงมากกว่าผู้สูงอายุหญิงเนื่องจากการเกิดความรู้สึกสูญเสียคุณค่าของตนเองและเกิดความสิ้นหวังท้อแท้ในชีวิต ในขณะที่ผู้สูงอายุหญิงแม้จะมีบทบาทในสังคมอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่น้อยกว่าผู้สูงอายุชายแต่กลับมีสภาพจิตที่ดีกว่า เนื่องจากผู้สูงอายุหญิงสามารถใช้ชีวิตที่มีความสัมพันธ์อันดีร่วมกับครอบครัวและญาติพี่น้องได้ จึงมีความรู้สึกมั่นคงมากกว่า

อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์ (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก: ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์นโยบายการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กว่ามีความชัดเจนหรือ ความสมบูรณ์เพียงพอหรือยัง เมื่อนำไปปฏิบัติแล้วได้ผลประการใด ผลการวิจัยมีดังนี้ 1. นโยบายขาดความชัดเจน 2. สภาพแวดล้อมทางการเมือง ทางสังคม ลักษณะของหน่วยงาน และภาวะผู้นำ ความเพียงพอของทรัพยากร การประสานงานระหว่างหน่วยงาน ตลอดจน

ความร่วมมือของเด็กไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ มีเพียงปัจจัยด้านทัศนคติของเจ้าหน้าที่ และความร่วมมือของบิดามารดา เท่านั้นที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้

อาคม ใจแก้ว (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้: การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ” วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัจจัย ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เฉพาะนโยบายส่งเสริมการศึกษาชาวไทยมุสลิม ระเบียบวิธีการวิจัยครั้งนี้ใช้ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ และได้แยกตัวแบบออกเป็น 2 ลักษณะผลการศึกษาทั้งสองลักษณะสรุปได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติในเรื่องนี้จะต้องให้ความสำคัญต่อปัจจัย 3 ประการคือ ปัจจัยด้านชุมชนที่เน้นความยึดมั่นในวัฒนธรรม ปัจจัยในด้านนโยบายและปัจจัยในด้านข้าราชการระดับล่าง หากข้าราชการขาดความตั้งใจจริงไม่มีความสามารถด้านวิชาชีพหรือไม่อาจปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ได้แล้ว ถึงแม้นโยบายจะมีความชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหาและวัฒนธรรมพื้นที่เพียงใดก็อาจทำให้นโยบายล้มเหลวได้ในที่สุด จากข้อสรุปดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดประโยชน์กับรัฐและหน่วยงานระดับพื้นที่ใช้เป็นแนวทางปรับปรุงในการนำโยบายไปปฏิบัติในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายนโยบายที่วางไว้ต่อไป

กล้า ทองขาว (2534: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ แสวงหาปัจจัย และชุดปัจจัยที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติและเพื่อทดสอบตัวแบบการอธิบายปรากฏการณ์ ของกระบวนการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ การค้นพบเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงานลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่นและมาตรการควบคุมประเมินผล และการกระตุ้นส่งเสริม ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ข้อเสนอแนะจากการวิจัย รัฐบาลในฐานะผู้กำหนดมาตรฐานแผนงาน จะต้องให้ความสนับสนุนหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งในด้านงบประมาณ อุปกรณ์ และวิชาการ ในขณะเดียวกัน ผู้บริหารโครงการจะต้องแสวงหาความร่วมมือ การสนับสนุนจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้วยการประชุม สัมมนาปัญหานโยบาย แลกเปลี่ยนแนวความคิด จัดประชุม อบรม เพื่อจูงใจให้ทุกฝ่ายเข้าใจเหตุผลและความสำคัญของนโยบาย ตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

กาญจนา ปภาทัสสี (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ในจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัจจัย มีวัตถุประสงค์ 4 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับระดับประสิทธิพลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐาน ของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล 4) เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ผลการศึกษาพบว่า 1. เจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบลส่วนใหญ่ มีคะแนนประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐาน รวมทุกด้าน อยู่ในระดับสูง แต่มีคะแนนประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานอยู่ในระดับต่ำ 2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบายสาธารณสุขมูลฐาน การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มาตรการควบคุมและประเมินผล และการมีส่วนร่วมของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน 3. ปัจจัยที่มีอิทธิพล ลำดับแรกคือปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านมาตรการควบคุมและประเมินผล 4. ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ได้แก่ ปัญหาด้านงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ปัญหาด้านประชาชนไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนา ปัญหาด้านการบริหารจัดการงานสาธารณสุขมูลฐาน และข้อเสนออื่นๆ

ศิริวรรณ ศิริบุญ; และมาลินี วงษ์สิทธิ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโครงการนำร่องการจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ: ผลการศึกษาจากข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ” วัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงว่ามีปัจจัยใดที่มีผลต่อความสำเร็จหรือปัจจัยใดที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานโครงการ การประเมินผลโครงการใช้วิธีการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ มีการจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว แต่กับพบว่า

มีผู้สูงอายุเพียงครึ่งเดียวเท่านั้นที่ร่วมงานหรือรับบริการจากศูนย์ฯ เหตุผลเพราะปัญหาเรื่องสุขภาพ และที่ตั้งของศูนย์ ผู้สูงอายุจำนวนมากมีความเห็นว่าการจัดตั้งและการดำเนินงานของศูนย์ฯ มีประโยชน์หลายอย่าง ผู้สูงอายุมีบทบาทเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับความพึงพอใจในการทำงานของคณะบริหารงานศูนย์ฯ แปรผันไปตามพื้นที่ ชุมชนไหนมีความไม่ลงรอยกันสูง และพักอาศัยอยู่ที่อื่นที่ไม่ใช่ที่ตั้งศูนย์ฯ สัดส่วนความไม่พอใจการทำงานก็จะเพิ่มสูงตามไปด้วยข้อเสนอแนะ ควรให้ความสำคัญต่อการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลในชุมชน และเพิ่มศักยภาพของผู้นำ และผู้บริหารงานศูนย์

รวมทั้งการเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานเป็นทีมให้แก่คณะผู้ดำเนินงานควรจัดให้มีกิจกรรมที่สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลก่อนที่จะจัดตั้งศูนย์ฯ บางกิจกรรมที่ไม่จำเป็นต้องจัดเฉพาะในศูนย์ฯ ควรหมุนเวียนไปจัดในพื้นที่ใกล้เคียงด้วย

มรกต สิงหะคเชนทร์ (2542: บทคัดย่อ)ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุจากกรมประชาสงเคราะห์” มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลการดำเนินงาน 4 ด้านคือ สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการ กรอบปัจจัยที่เกี่ยวกับทรัพยากร รวมทั้งปัจจัยเบื้องต้นของโครงการ กระบวนการดำเนินงาน และผลผลิตของโครงการ วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กับเชิงคุณภาพ ผลการศึกษาพบว่า เกณฑ์จำนวนเงินที่ให้ผู้สูงอายุไม่เหมาะสม การได้รับเงินส่วนใหญ่ระยะเวลาไม่แน่นอน ไม่มีโครงสร้างบุคลากรมารองรับกับปริมาณงานและส่งผลให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถกำกับดูแลหรือติดตามข้อมูลในพื้นที่ให้เป็นปัจจุบันได้ การแก้ไขรายชื่อผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติไม่ตรงกับกรอบที่ตั้งไว้มีการดำเนินงานที่น้อยมากหรือบางแห่งอาจไม่แก้ไขเลย และการติดตามผลการดำเนินงานประสบปัญหาค่อนข้างมาก การคัดเลือกผู้สูงอายุให้ได้รับเบี้ยยังชีพให้ความสำคัญกับคุณสมบัติของการมีอายุ 60 ปีขึ้นไปมากที่สุด ข้อเสนอแนะของการศึกษาด้านนโยบายควรเน้นการพัฒนาความรู้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการคัดเลือกให้สามารถช่วยเหลือทุกกลุ่มที่อยู่ในชุมชนได้เอง ด้านการดำเนินงานควรมีการทบทวนบทบาทของคณะกรรมการศูนย์ฯ ในเรื่องการคัดเลือกหรือใช้วิธีตรวจสอบกันเองในชุมชน กำหนดให้มีการปิดประกาศรายชื่อผู้สูงอายุที่ได้รับการคัดเลือกให้ทุกคนในชุมชนทราบ เอาให้ทุกฝ่ายได้ตรวจสอบ

อภิญญา เวชยชัย (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาโครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชนโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ” วัตถุประสงค์เพื่อประเมินการจัดสวัสดิการสังคมในโครงการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ สภาพปัญหาของการดำเนินโครงการฯ ผลการศึกษาพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในแต่ละหมู่บ้านแบ่งเป็น 3 กลุ่ม 1) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน อายุมาก มีบุตรหลานดูแล และไม่ได้ถูกทอดทิ้ง ครอบครัวเกื้อกูลดี มีสัมพันธ์ที่ดีกับคณะกรรมการหมู่บ้าน เป็นกลุ่มที่ได้รับเบี้ยยังชีพมากที่สุด 2) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยังอยู่กับบุตรหลาน ไม่ยากลำบาก ฐานะปานกลาง จะเป็นกลุ่มญาติสนิทของคณะกรรมการหมู่บ้าน ซึ่งได้รับเบี้ยยังชีพเป็นอันดันที่ 2 และ3) กลุ่มผู้สูงอายุที่ยากจน ทุกข์ยาก ไร้ญาติขาดมิตรจำนวนมาก อยู่ลำพังคนเดียว เข้าไม่ถึงบริการของรัฐ ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชน มีเพื่อนบ้านคอยช่วยเหลือดูแล เป็นกลุ่มที่ได้รับเบี้ยยังชีพน้อยที่สุด ผลการศึกษาความเหมาะสมและความเป็นธรรม การจ่ายเงินในส่วนนี้เป็นการจ่ายในลักษณะการสงเคราะห์แบบกระจัดกระจาย เป็นการช่วยเหลือเฉพาะหน้า แต่ขณะเดียวกันเป็นการใช้งบอย่างผูกพันต่อเนื่อง ไม่สามารถกำหนดเวลาชัดเจน ไม่มีหลักประกันในแผนการใช้จ่ายอย่างแท้จริง

รูแบบการบริการไม่สามารถสร้างความเข็มแข็งให้แก่ผู้สูงอายุได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว ไม่ได้ก่อให้เกิดการพึ่งพิงตนเองที่ควรจะเป็นลักษณะบริการ มุ่งเน้นการสงเคราะห์เฉพาะราย เสริมลักษณะปัจเจกมากกว่าการเสริมความเป็นกลุ่มหรือชุมชนจากการศึกษาวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะและนำเสนอทางเลือกใหม่เพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับประโยชน์จากสวัสดิการอย่างทั่วถึงและยั่งยืน

ระพีพรรณ คำหอม; และคนอื่นๆ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “โครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ” มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาประเมินกระบวนการ วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินงานของโครงการฯ ความต้องการของผู้สูงอายุ ความพร้อมและกลไกการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานโครงการฯ วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กับเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ ผลการศึกษาพบว่า เกณฑ์การคัดเลือกเบี้ยยังชีพยังไม่เหมาะสม คุณสมบัติของผู้รับเบี้ยยังชีพไม่ตรงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ขาดกลไกการตรวจสอบการดำเนินงานเบี้ยยังชีพที่ชัดเจน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าจำนวนเงินที่ได้ (300 บาท) น้อยเงินไป ไม่ครอบคลุม ทั่วถึง และเป็นธรรมกับผู้สูงอายุที่เดือดร้อน ขั้นตอนการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพเป็นไปอย่างตรงเวลาผู้สูงอายุได้เงินครบถ้วน การถ่ายโอนเบี้ยยังชีพให้องค์การบริหารส่วนตำบล ดูแลพบว่า ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงบริการนี้ได้มากขึ้น สะดวก ไปรับได้ด้วยตนเอง เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบล ขึ้นอยู่กับความตระหนัก และการให้ความสำคัญด้านสวัสดิการผู้สูงอายุของผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบล รายได้ จำนวนของบุคลากรที่แตกต่างกันรายงานการวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุอีกด้วย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

พื้นที่ศึกษา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก (Lottery) ได้จำนวน 6 องค์การจาก 12 องค์การ ได้แก่ 1) องค์การบริหารส่วนตำบลพนมไพร 2) องค์การบริหารส่วนตำบลวารีสวัสดิ์ 3) องค์การบริหารส่วนตำบลสระแก้ว 4) องค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ใหญ่ 5) องค์การบริหารส่วนตำบลกุดน้ำใส 6) องค์การบริหารส่วนตำบลโคกสว่าง รวมทั้งผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาคมระดับหมู่บ้าน 79 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 7 คน จำนวน 553 คน ประชาคมระดับท้องถิ่นองค์การละ 7 คน จำนวน 42 คน รวมประชากร 595 คน และผู้สูงอายุ 79 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 7 คน จำนวน 553 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาคมระดับหมู่บ้าน ประชาคมระดับท้องถิ่น จำนวน 236 คน ที่ปฏิบัติงานในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด และผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 226 คนโดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970:608-610)

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและผลของโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ

ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติเป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหลักการ แนวคิดการนำโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตของเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม

2. ได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามในแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบวิธีการของลิเคิร์ท

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบ่งออกเป็น 2 แบบ ตามกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. **ผู้สูงอายุ** แบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูลเพื่อทำการศึกษาวิจัย ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านผลความสำเร็จของการนำโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านการเสนอปัญหา อุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. **ประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** แบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูลเพื่อทำการศึกษาวิจัย ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านผลความสำเร็จของการนำโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านการเสนอปัญหา อุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำโครงการการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ทฤษฎีการตัดสินใจ, เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ, และข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ เพื่อใช้ทำปริญญานิพนธ์ของผู้วิจัย

2. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือการวิจัยประเภทต่างๆ จากหนังสือที่เกี่ยวข้องรวมทั้งงานวิจัยอื่นๆแล้วนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างข้อคำถามให้มีเนื้อหาครอบคลุมความมุ่งหมายของการวิจัย และกรอบแนวความคิด โดยผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's Scale)

มีหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ระดับคุณภาพการจัดการศึกษาโดยกำหนดค่าคะแนนระดับคุณภาพแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Scaling) 5 ระดับคือ (**กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546**)

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้คะแนน 4 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้คะแนน 3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะนน

นำค่าคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และนำมาเทียบเกณฑ์คุณภาพดังนี้

4.51 - 5.00 คะแนน	หมายถึง ระดับเห็นด้วยมากที่สุด
3.51 - 4.50 คะแนน	หมายถึง ระดับเห็นด้วยมาก
2.51 - 3.50 คะแนน	หมายถึง ระดับเห็นด้วยปานกลาง
1.51 - 2.50 คะแนน	หมายถึง ระดับเห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.50 คะแนน	หมายถึง ระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อประธานกรรมการ และกรรมการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหา ครอบคลุมตามกรอบแนวคิด ความเหมาะสมในการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา และความชัดเจนในข้อคำถาม

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความถูกต้องของเนื้อหา และขอข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขปรับปรุง

ให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น จากนั้นเสนอต่อประธาน และกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความถูกต้อง

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำนบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

7. นำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (องอาจ นัยพัฒน์. 2548: 151) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .9122 นำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษางานวิจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติฉบับนี้ มุ่งศึกษาผลต่อการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ศึกษาใช้วิธีการศึกษารวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งมีที่มาของข้อมูลดังนี้

1. แหล่งข้อมูล

1.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.1.1 แบบสอบถาม คือเป็นการออกแบบสอบถาม, ประชาคมระดับหมู่บ้าน ประชาคมระดับท้องถิ่น

1.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการวิจัยทางเอกสาร โดยศึกษาเอกสารสำคัญและจำเป็นสำหรับเรื่องนี้ เช่น หนังสือรายงานการศึกษา ผลการวิจัย บทความจากวารสาร ข่าวจากหนังสือพิมพ์ พระราชบัญญัติ เอกสารราชการ เป็นต้น

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.1.1 ดำเนินการขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้เบื้องต้น

2.1.2 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

2.1.3 ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล และจำนวนแบบสอบถามที่กำหนดไว้ก่อนรับคืนด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้เก็บมาให้ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ [SPSS for Window version 11.5 (The Statistical Package for the Social Sciences)] ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ภาวะสุขภาพ และระดับการศึกษา วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ ความต้องการของผู้สูงอายุ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และประสบการณ์ทำงานในชุมชน วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานเพื่อการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่ม

ถ้าเป็น 2 กลุ่มใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$

ถ้าเป็น 3 กลุ่มขึ้นไปใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 \ldots$

$H_1 :$ มี $\mu_i \neq \mu_j$ อย่างน้อย 1 คู่

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 สถิติ t-test

3.2 สถิติ f-test

3.3 สถิติ Pearson's Correlation

3.4 สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อการทดสอบสมมติฐาน และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายให้ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

A_1	แทน	ความต้องการของผู้สูงอายุ
A_2	แทน	ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ
A_3	แทน	การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่
X_1	แทน	มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
X_2	แทน	ทรัพยากร
X_3	แทน	การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
X_4	แทน	ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
X_5	แทน	เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
X_6	แทน	ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน
B, Y	แทน	ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
Mean	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนประชากร
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนยกกำลังสอง (mean of square)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วนตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ตอนที่ 1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาความถี่และร้อยละในแต่ละข้อ แล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 1.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อ แล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 1.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อ แล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 1.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาความถี่และร้อยละในแต่ละข้อ แล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ตอนที่ 2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาความถี่และร้อยละในแต่ละข้อแล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 2.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อแล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 2.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อแล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 2.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการหาความถี่และร้อยละในแต่ละข้อ แล้วนำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานเพื่อการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่ม

ถ้าเป็น 2 กลุ่มใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$

ถ้าเป็น 3 กลุ่มขึ้นไปใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 \ldots$

H_1 : มี $\mu_i \neq \mu_j$ อย่างน้อย 1 คู่

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

1. **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ**

ตอนที่ 1.1 **ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม**

วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส ภาวะสุขภาพ และระดับการศึกษา โดยแจกแจงความถี่เป็นจำนวนและร้อยละ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง1 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	124	54.87
ชาย	102	45.13
รวม	226	100.00
2. อายุ		
60-64 ปี	90	39.82
65-69 ปี	91	40.27
70-74 ปี	44	19.47
มากกว่า 74 ปี	1	0.44
รวม	226	100.00
3. สถานภาพสมรส		
หม้าย	110	48.67
โสด	52	23.01
คู่ อยู่กับคู่สมรส	50	22.12
หย่า	10	4.42

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
คู่ แยกกันอยู่	4	1.77
รวม	226	100.00
4. ภาวะสุขภาพ		
สมบูรณ์แข็งแรง	112	49.56
มีโรคประจำตัว	112	49.56
พิการ	2	0.88
รวม	226	100.00
5. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	205	90.71
มัธยมศึกษา	15	6.64
อุดมศึกษา	6	2.65
รวม	226	100.00

จากตาราง 1 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ จำนวน 226 คน พบว่า

1.เพศ พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 124 คน (ร้อยละ 54.87) และเพศชาย จำนวน 102 คน (ร้อยละ 45.13)

2.อายุ พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 65-69 ปี จำนวน 91 คน (ร้อยละ 40.27) รองลงมาคือ อายุระหว่าง 60-64 ปี จำนวน 90 คน (ร้อยละ 39.82) และอายุระหว่าง 70-74 ปี จำนวน 44 คน (ร้อยละ 19.47)

3.สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย จำนวน 110 คน (ร้อยละ 48.67) รองลงมาคือ โสด จำนวน 52 คน (ร้อยละ 23.01) และคู่ อยู่กับคู่สมรส จำนวน 50 คน (ร้อยละ 22.12)

4.ภาวะสุขภาพ พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่มีภาวะสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและมีโรคประจำตัว จำนวนละ 112 คน (ร้อยละ 49.56) รองลงมาคือ พิการ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.88)

5.ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา จำนวน 205 คน (ร้อยละ 90.71) รองลงมาคือ มัธยมศึกษา จำนวน 15 คน (ร้อยละ 6.64) และอุดมศึกษา จำนวน 6 คน (ร้อยละ 2.65)

ตอนที่ 1.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
ความต้องการของผู้สูงอายุ	4.39	0.63	เห็นด้วยมาก
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	4.24	0.57	เห็นด้วยมาก
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	4.23	0.56	เห็นด้วยมาก
รวม	4.28	0.50	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติ ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ความต้องการของผู้สูงอายุ	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
ควรมีการนำนโยบายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ	4.58	0.70	เห็นด้วยมากที่สุด
ควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติอีก	4.21	0.74	เห็นด้วยมาก
รวม	4.39	0.63	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติด้านความต้องการของผู้สูงอายุ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 2 อันดับแรก คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ เกี่ยวกับ ควรมีการนำนโยบายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่

ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา คือ ควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติอีก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
ท่านเห็นด้วยกับการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ	4.38	0.71	เห็นด้วยมาก
ท่านให้ความร่วมมือต่อผู้ดำเนินการนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ	4.09	0.75	เห็นด้วยมาก
ท่านมีความพึงพอใจในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	4.00	0.92	เห็นด้วยมาก
รวม	4.23	0.56	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 2 อันดับแรก คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ เกี่ยวกับท่านเห็นด้วยกับการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และท่านให้ความร่วมมือต่อผู้ดำเนินการนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง	4.41	0.81	เห็นด้วยมาก
ผู้นำชุมชนให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ	4.29	0.87	เห็นด้วยมาก
ผู้นำชุมชนช่วยกันประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปรับรู้ถึงนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ	4.02	0.67	เห็นด้วยมาก
รวม	4.24	0.57	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ เกี่ยวกับ องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้นำชุมชนให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้นำชุมชนช่วยกันประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปรับรู้ถึงนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตอนที่ 1.3 ข้อมูลการผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้	4.48	0.82	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม	4.28	0.90	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติตามงบประมาณ	4.08	0.96	เห็นด้วยมาก
การดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ คือ จ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรม ฯลฯ เป็นอย่างดี	4.03	0.77	เห็นด้วยมาก
นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติทำให้คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาดีขึ้น	3.98	0.67	เห็นด้วยมาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 226		
	Mean	S.D.	ระดับ
การดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติสามารถดำเนินการทันตามระยะเวลาที่กำหนด	3.97	0.83	เห็นด้วยมาก
รวม	4.12	0.53	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เกี่ยวกับ นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติตามงบประมาณ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตอนที่ 1.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

แสดงจำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	จำนวน	ร้อยละ
ช้า	7	58.33
ทำงานไม่ได้(ประสพอุบัติเหตุ)	2	16.67
ไม่มีงานทำ	1	8.33
ปัญหาความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ทาง อบต. ตั้งไว้	1	8.33
ทำงานใช้ได้	1	8.33
รวม	12	100.00
ไม่ระบุ	214	
รวมทั้งสิ้น	226	

จากตาราง 7 จำนวนและร้อยละ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ มีรายละเอียดดังนี้

ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนใหญ่พบปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในเรื่องการดำเนินโครงการช้า จำนวน 7 คน (ร้อยละ 58.33) รองลงมาคือ ทำงานไม่ได้ (ประสพอุบัติเหตุ) จำนวน 2 คน (ร้อยละ 16.67)

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ตอนที่ 2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และประสบการณ์ทำงานในชุมชน นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	161	68.22
หญิง	75	31.78
รวม	236	100.00
2. อายุ		
21-30 ปี	73	30.93
31-40 ปี	47	19.92
41-50 ปี	82	34.75
51-60 ปี	34	14.41
รวม	236	100.00
3. สถานภาพสมรส		
คู่ อยู่กับคู่สมรส	110	46.61
โสด	77	32.63
หม้าย	35	14.83
คู่ แยกกันอยู่	8	3.39
หย่า	6	2.54
รวม	236	100.00

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
4. ระดับการศึกษา		
อุดมศึกษา	102	43.22
มัธยมศึกษา	85	36.02
ประถมศึกษา	45	19.07
ไม่ได้ศึกษา	4	1.69
รวม	236	100.00
5. ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ		
ประชาคมระดับหมู่บ้าน	126	53.39
ประชาคมระดับท้องถิ่น	110	46.61
รวม	236	100.00
6. ประสบการณ์ทำงานในชุมชน		
ผู้ใหญ่บ้าน	52	22.03
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	36	15.25
กำนัน	20	8.47
รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล	16	6.78
พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล	6	2.54
ผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล	6	2.54
นายกองค์การบริหารส่วนตำบล	6	2.54
นักพัฒนาชุมชน	2	0.85
เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน	1	0.42
ข้าราชการ	1	0.42
อื่นๆ	90	38.14
รวม	236	100.00

จากตาราง 8 จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีรายละเอียดดังนี้

1.เพศ พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 161 คน (ร้อยละ 68.22) และเพศหญิง จำนวน 75 คน (ร้อยละ 31.78)

2.อายุ พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 82 คน (ร้อยละ 34.75) รองลงมาคือ อายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 73 คน (ร้อยละ 30.93) และอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 47 คน (ร้อยละ 19.92)

3.สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสเป็นคู่ อยู่กับคู่สมรส จำนวน 110 คน (ร้อยละ 46.61) รองลงมาคือ โสด จำนวน 77 คน (ร้อยละ 32.63) และหม้าย จำนวน 35 คน (ร้อยละ 14.83)

4.ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอุดมศึกษา จำนวน 102 คน (ร้อยละ 43.22) รองลงมาคือ มัธยมศึกษา จำนวน 85 คน (ร้อยละ 36.02) และประถมศึกษา จำนวน 45 คน (ร้อยละ 19.07)

5.ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการประชาคมระดับหมู่บ้าน จำนวน 126 คน (ร้อยละ 53.39) รองลงมาคือ ประชาคมระดับท้องถิ่น จำนวน 110 คน (ร้อยละ 46.61)

6.ประสบการณ์ทำงานในชุมชน พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชนอื่นๆ จำนวน 90 คน (ร้อยละ 38.14) รองลงมาคือ ผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 52 คน (ร้อยละ 22.03) และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 36 คน (ร้อยละ 15.25)

ตอนที่ 2.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	4.03	0.55	เห็นด้วยมาก
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.98	0.62	เห็นด้วยมาก
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.97	0.63	เห็นด้วยมาก
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.91	0.64	เห็นด้วยมาก
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.85	0.64	เห็นด้วยมาก
ทรัพยากร	3.84	0.61	เห็นด้วยมาก
รวม	3.93	0.50	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยภาพรวม ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.34	0.76	เห็นด้วยมาก
แนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย	3.94	0.89	เห็นด้วยมาก
ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอย่างดี	3.83	0.78	เห็นด้วยมาก
ท่านมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานนโยบายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน	3.78	0.91	เห็นด้วยมาก
รวม	3.97	0.63	เห็นด้วยมาก

จากตาราง10 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย เกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ แนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย อยู่ในระดับเห็นด้วย และท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากร กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ทรัพยากร	ระดับความคิดเห็น		
	n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน	4.06	0.84	เห็นด้วยมาก
บริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี	3.87	0.98	เห็นด้วยมาก
ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน	3.81	0.90	เห็นด้วยมาก
นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ	3.77	0.83	เห็นด้วยมาก
ระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้ง มีความเหมาะสม	3.68	0.86	เห็นด้วยมาก
รวม	3.84	0.61	เห็นด้วยมาก

จากตาราง11 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากร เกี่ยวกับ จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ บริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี	4.29	0.80	เห็นด้วยมาก
ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุกับบุคคลทั่วไปเสมอ	3.96	0.82	เห็นด้วยมาก
ท่านมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้สูงอายุได้เป็นอย่างดี	3.83	0.90	เห็นด้วยมาก
งานที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมีความเหมาะสม	3.83	0.72	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ดำเนิการ	3.69	0.83	เห็นด้วยมาก
รวม	3.98	0.62	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 12 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เกี่ยวกับ ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุกับบุคคลทั่วไปเสมอ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และท่านมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้สูงอายุได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่	4.03	0.85	เห็นด้วยมาก
การประสานงานต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	3.85	0.88	เห็นด้วยมาก
ในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก	3.67	0.81	เห็นด้วยมาก
รวม	3.85	0.64	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 13 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เกี่ยวกับ ผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ การประสานงานต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีความสามารถในการจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี	4.03	0.80	เห็นด้วยมาก
นักการเมืองท้องถิ่นให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ เช่น นโยบายการหาเสียงเลือกตั้ง	3.94	0.93	เห็นด้วยมาก
เบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน	3.83	0.86	เห็นด้วยมาก
ประชาชนในชุมชนให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่	3.75	0.80	เห็นด้วยมาก
ประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ	3.67	0.80	เห็นด้วยมาก
ประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ	3.64	0.92	เห็นด้วยมาก
รวม	3.91	0.64	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 14 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เกี่ยวกับ ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีความสามารถในการจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ นักการเมืองท้องถิ่นให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ เช่น นโยบายการหาเสียงเลือกตั้ง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระดับความคิดเห็น		
	n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง	4.30	0.77	เห็นด้วยมาก
เบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้	4.22	0.78	เห็นด้วยมาก
ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากนโยบายนี้อย่างเต็มที่	4.01	0.92	เห็นด้วยมาก
เบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวของผู้สูงอายุได้	3.91	0.93	เห็นด้วยมาก
กฎระเบียบของกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุควรยืดหยุ่นได้เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน	3.78	0.63	เห็นด้วยมาก
การที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ	3.67	0.86	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งหุ่มอย่างเพียงพอ	3.66	0.87	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน	3.64	0.69	เห็นด้วยมาก
การที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น	3.63	0.76	เห็นด้วยมาก

ตาราง 15 (ต่อ)

ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้ (รวมกับเบี้ยยังชีพ) เพียงพอกับค่าใช้จ่าย	3.58	0.90	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถนำเงินสงเคราะห์ไปเป็นค่ารักษาพยาบาลเวลาเจ็บป่วยได้ทันท่วงที	3.51	0.83	เห็นด้วยมาก
รวม	4.03	0.55	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ เบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้ และท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากนโยบายนี้อย่างเต็มที่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตอนที่ 2.3 **ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ**

แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น		
	n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้	4.24	0.81	เห็นด้วยมาก
ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม	3.82	0.75	เห็นด้วยมาก
การดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จคือจ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรม ฯลฯ เป็นอย่างดี	3.79	0.89	เห็นด้วยมาก
การดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติสามารถดำเนินการทันตามระยะเวลาที่กำหนด	3.66	0.85	เห็นด้วยมาก
นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติทำให้คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาดีขึ้น	3.63	0.69	เห็นด้วยมาก

ตาราง 16 (ต่อ)

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น n = 236		
	Mean	S.D.	ระดับ
ผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติตามงบประมาณ	3.57	0.83	เห็นด้วยมาก
รวม	3.74	0.45	เห็นด้วยมาก

จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จำแนกรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เกี่ยวกับ นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และการดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จคือ จ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรม ฯลฯ เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตอนที่ 2.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

แสดงจำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 17 จำนวนและร้อยละ ของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้สูงอายุไม่ทำตามกฎระเบียบ	2	18.18
ผู้สูงอายุเดินทางมารับไม่ได้	2	18.18
การจ่ายเบี้ยยังชีพเจ้าหน้าที่มีน้อยและไกลจากที่ทำการราชการ	2	18.18
ผู้สูงอายุไม่มารับด้วยตนเอง	1	9.09
ประชาชนยังขาดความเข้าใจกฎระเบียบการจ่ายเบี้ย	1	9.09
ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่กำหนดได้รับเบี้ยยังชีพ	1	9.09
การพิจารณาเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุควรพิจารณาจากผู้ที่ยากจนก่อน	1	9.09
การนำนโยบายการจ่ายเงินมีปัญหาอยู่ที่การจัดทำประชาคมหมู่บ้านเพื่อรับเบี้ยจะมีการคัดเลือกญาติตนเองก่อน	1	9.09
รวม	11	100.00
ไม่ระบุ	225	
รวมทั้งสิ้น	236	

จากตาราง 17 จำนวนและร้อยละ ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น มีรายละเอียดดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น ส่วนใหญ่พบปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในเรื่องผู้สูงอายุไม่ทำตามกฎระเบียบ ผู้สูงอายุเดินทางมารับไม่ได้ และการจ่ายเบี้ยยังชีพเจ้าหน้าที่มีน้อยและไกลจากที่ทำการราชการ จำนวนละ 2 คน (ร้อยละ 18.18)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์สมมติฐาน

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่ม วิเคราะห์โดยใช้สถิติ t-test, F-test นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย ดังนี้

ตาราง 18 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มเพศ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	เพศ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	ชาย	4.45	0.66	224	1.18	0.24
	หญิง	4.35	0.60			
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ชาย	4.20	0.58	224	-0.89	0.38
	หญิง	4.26	0.54			
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ชาย	4.29	0.54	224	1.16	0.25
	หญิง	4.20	0.60			

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มเพศ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐานเนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มเพศ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

ตาราง 19 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ

เพศ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ชาย	4.21	0.56	224	2.29	0.02
หญิง	4.04	0.51			

จากตาราง 19 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มเพศ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน โดยกลุ่มเพศชาย มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุ

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	ระหว่างกลุ่ม	2	6.17	3.09	8.35	0.000
	ภายในกลุ่ม	223	82.42	0.37		
	รวม	225	88.59			
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ระหว่างกลุ่ม	2	2.81	1.40	4.69	0.010
	ภายในกลุ่ม	223	66.75	0.30		
	รวม	225	69.55			

ตาราง 20 (ต่อ)

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ระหว่างกลุ่ม	2	2.71	1.36	4.25	0.015
	ภายในกลุ่ม	223	71.05	0.32		
	รวม	225	73.76			

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐานเนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 21- 23

ตาราง 21 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มอายุ

	ความต้องการของผู้สูงอายุ		
อายุ	60-64 ปี	65-69 ปี	มากกว่า 70 ปี
	4.59	4.30	4.19
60-64 ปี		*	*
65-69 ปี			
มากกว่า 70 ปี			

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี

และกลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 22 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ จำแนกตามกลุ่มอายุ

ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ			
อายุ	60-64 ปี	65-69 ปี	มากกว่า 70 ปี
	4.31	4.27	4.01
60-64 ปี			*
65-69 ปี			*
มากกว่า 70 ปี			

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี

และกลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุ

การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่			
อายุ	60-64 ปี	65-69 ปี	มากกว่า 70 ปี
	4.34	4.23	4.04
60-64 ปี			*
65-69 ปี			
มากกว่า 70 ปี			

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มอายุเนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	2.17	1.09	3.90	0.022
ภายในกลุ่ม	223	61.98	0.28		
รวม	225	64.15			

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ

สำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 25

ตาราง 25 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ			
อายุ	60-64 ปี	65-69 ปี	มากกว่า 70 ปี
	4.23	4.06	3.99
60-64 ปี		*	*
65-69 ปี			
มากกว่า 70 ปี			

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี

และกลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	ระหว่างกลุ่ม	4	3.26	0.81	2.11	0.081
	ภายในกลุ่ม	221	85.34	0.39		
	รวม	225	88.59			
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ระหว่างกลุ่ม	4	0.74	0.19	0.60	0.666
	ภายในกลุ่ม	221	68.81	0.31		
	รวม	225	69.55			
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ระหว่างกลุ่ม	4	0.88	0.22	0.67	0.617
	ภายในกลุ่ม	221	72.89	0.33		
	รวม	225	73.76			

จากตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	1.41	0.35	1.24	0.294
ภายในกลุ่ม	221	62.74	0.28		
รวม	225	64.15			

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.39	0.70	1.78	0.171
	ภายในกลุ่ม	223	87.20	0.39		
	รวม	225	88.59			
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.15	0.07	0.23	0.791
	ภายในกลุ่ม	223	69.41	0.31		
	รวม	225	69.55			
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ระหว่างกลุ่ม	2	0.45	0.22	0.68	0.507
	ภายในกลุ่ม	223	73.32	0.33		
	รวม	225	73.76			

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มภาวะสุขภาพ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

ตาราง 29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	1.08	0.54	1.92	0.149
ภายในกลุ่ม	223	63.07	0.28		
รวม	225	64.15			

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ระดับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มภาวะสุขภาพ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มภาวะสุขภาพ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่องผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	ระหว่างกลุ่ม	2	3.72	1.86	4.88	0.008
	ภายในกลุ่ม	223	84.88	0.38		
	รวม	225	88.59			
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.14	0.57	1.86	0.158
	ภายในกลุ่ม	223	68.41	0.31		
	รวม	225	69.55			
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	ระหว่างกลุ่ม	2	2.57	1.29	4.03	0.019
	ภายในกลุ่ม	223	71.19	0.32		
	รวม	225	73.76			

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ในภาพรวม จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มที่แตกต่างกัน ในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 31- 32

ตาราง 31 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

ความต้องการของผู้สูงอายุ			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา
	4.35	4.83	4.67
ประถมศึกษา		*	
มัธยมศึกษา			
อุดมศึกษา			

จากตาราง 31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 32 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา
	4.20	4.56	4.61
ประถมศึกษา		*	
มัธยมศึกษา			
อุดมศึกษา			

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 33 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	5.10	2.55	9.64	0.000
ภายในกลุ่ม	223	59.05	0.26		
รวม	225	64.15			

จากตาราง 33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่องผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่า < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 34

ตาราง 34 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

ผลของความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา
	4.07	4.61	4.52
ประถมศึกษา		*	*
มัธยมศึกษา			
อุดมศึกษา			

จากตาราง 34 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ วิเคราะห์โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 35 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	Pearson Correlation	Sig.
ความต้องการของผู้สูงอายุ	0.84	0.00
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	0.77	0.00
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	0.91	0.00

จากตาราง 35 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เมื่อใช้สถิติ Pearson's Correlation ในการทดสอบพบว่า มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิต < 0.05) จึงสรุปได้ว่า

ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์สมมติฐาน: ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis) นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ผลการศึกษา ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยมีตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร และตัวแปรตาม ดังนี้

A_1	แทน	ความต้องการของผู้สูงอายุ
A_2	แทน	ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ
A_3	แทน	การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่
B	แทน	ผลของความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้นของสถิติการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ 4 เงื่อนไข ดังนี้

1. ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องมีค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์
2. ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องมีการแจกแจงปกติ
3. ค่าความคลาดเคลื่อนที่ i และ j ต้องเป็นอิสระกัน หรือ E_i และ E_j ต้องเป็นอิสระกัน $i,j = 1,2,\ldots n$; $i \neq j$
4. ค่าความแปรปรวนของค่าความคาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องคงที่

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้นในแต่ละข้อให้ผลการทดสอบเงื่อนไขการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย ดังในภาคผนวก ค

ตาราง 36 แสดงค่าสถิติของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่ใช้พยากรณ์ ตัวแปรตาม B ของกลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

Variable	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
(ค่าคงที่)	0.85	0.21		3.97	0.00
การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่	0.40	0.06	0.43	6.64	0.00
ความต้องการของผู้สูงอายุ	0.24	0.05	0.28	4.62	0.00
ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ	0.12	0.05	0.12	2.13	0.03

R^2= 0.54, Adj. R^2 = 0.53, F = 86.46, Sig.F = 0.00

จากตาราง 36 พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ความต้องการของผู้สูงอายุ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ โดยอธิบายได้ร้อยละ54 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ0.05 สมการพยากรณ์จะเป็น ดังนี้ $\hat{B} = 0.85 + 0.40A_3 + 0.24A_1 + 0.12A_2$

2. **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น**

แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มวิเคราะห์โดยใช้สถิติ t-test,F-test นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย ดังนี้

ตาราง 37 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มเพศ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	เพศ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ชาย	3.98	0.62	234	0.13	0.90
	หญิง	3.97	0.67			
ทรัพยากร	ชาย	3.84	0.59	234	0.18	0.86
	หญิง	3.83	0.66			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ชาย	3.97	0.62	234	-0.19	0.85
	หญิง	3.99	0.63			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ชาย	3.87	0.63	234	0.70	0.48
	หญิง	3.80	0.67			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ชาย	3.91	0.65	234	-0.05	0.96
	หญิง	3.91	0.60			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ชาย	4.07	0.53	234	1.92	0.06
	หญิง	3.93	0.57			

จากตาราง 37 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ

(เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มเพศ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติแตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

ตาราง 38 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ

เพศ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ชาย	3.74	0.47	234	-0.15	0.88
หญิง	3.75	0.42			

จากตาราง 38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มเพศ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มเพศ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 39 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มอายุ

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ระหว่างกลุ่ม	3	2.46	0.82	2.06	0.106
	ภายในกลุ่ม	232	92.14	0.40		
	รวม	235	94.60			
ทรัพยากร	ระหว่างกลุ่ม	3	2.75	0.92	2.47	0.062
	ภายในกลุ่ม	232	85.81	0.37		
	รวม	235	88.55			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	3	3.31	1.10	2.93	0.034
	ภายในกลุ่ม	232	87.33	0.38		
	รวม	235	90.64			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	3	5.33	1.78	4.53	0.004
	ภายในกลุ่ม	232	90.95	0.39		
	รวม	235	96.29			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	3	3.27	1.09	2.75	0.043
	ภายในกลุ่ม	232	91.96	0.40		
	รวม	235	95.23			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.56	0.52	1.76	0.157
	ภายในกลุ่ม	232	68.70	0.30		
	รวม	235	70.26			

จากตาราง 39 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตารางที่ 40-42

ตาราง 40 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ				
อายุ	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
	3.99	4.04	4.05	3.70
21-30 ปี				*
31-40 ปี				*
41-50 ปี				*
51-60 ปี				

จากตาราง 40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี

และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 41 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ				
อายุ	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
	3.84	3.98	3.92	3.50
21-30 ปี				*
31-40 ปี				*
41-50 ปี				*
51-60 ปี				

จากตาราง 41 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี

และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 42 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จำแนกตามกลุ่มอายุ

	เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง			
อายุ	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
	3.87	3.91	4.04	3.68
21-30 ปี				
31-40 ปี				
41-50 ปี				*
51-60 ปี				

จากตาราง 42 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 43 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3	2.08	0.69	3.50	0.016
ภายในกลุ่ม	232	45.97	0.20		
รวม	235	48.05			

จากตาราง 43 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ

ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 44

ตาราง 44 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ				
อายุ	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
	3.74	3.77	3.82	3.53
21-30 ปี				*
31-40 ปี				*
41-50 ปี				*
51-60 ปี				

จากตาราง 44 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี

กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี

และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ระหว่างกลุ่ม	4	2.09	0.52	1.30	0.269
	ภายในกลุ่ม	231	92.51	0.40		
	รวม	235	94.60			
ทรัพยากร	ระหว่างกลุ่ม	4	1.31	0.33	0.87	0.483
	ภายในกลุ่ม	231	87.24	0.38		
	รวม	235	88.55			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	4	2.18	0.54	1.42	0.227
	ภายในกลุ่ม	231	88.46	0.38		
	รวม	235	90.64			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	4	2.21	0.55	1.35	0.251
	ภายในกลุ่ม	231	94.08	0.41		
	รวม	235	96.29			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	4	2.82	0.70	1.76	0.138
	ภายในกลุ่ม	231	92.42	0.40		
	รวม	235	95.23			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	4	0.69	0.17	0.58	0.680
	ภายในกลุ่ม	231	69.56	0.30		
	รวม	235	70.26			

จากตาราง 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในทุกๆ ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

ตาราง 46 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	1.14	0.29	1.41	0.232
ภายในกลุ่ม	231	46.90	0.20		
รวม	235	48.05			

จากตาราง 46 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มสถานภาพสมรส โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ระหว่างกลุ่ม	3	6.81	2.27	6.00	0.001
	ภายในกลุ่ม	232	87.78	0.38		
	รวม	235	94.60			
ทรัพยากร	ระหว่างกลุ่ม	3	5.94	1.98	5.56	0.001
	ภายในกลุ่ม	232	82.61	0.36		
	รวม	235	88.55			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	3	5.40	1.80	4.90	0.003
	ภายในกลุ่ม	232	85.24	0.37		
	รวม	235	90.64			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	3	7.47	2.49	6.50	0.000
	ภายในกลุ่ม	232	88.82	0.38		
	รวม	235	96.29			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	3	2.42	0.81	2.02	0.113
	ภายในกลุ่ม	232	92.81	0.40		
	รวม	235	95.23			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.47	0.82	2.81	0.040
	ภายในกลุ่ม	232	67.79	0.29		
	รวม	235	70.26			

จากตาราง 47 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์

เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตาราง 48- 52

ตาราง 48 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย จำแนกกลุ่มตามระดับการศึกษา

	มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	4.29	3.81	3.97	4.06
ประถมศึกษา		*	*	*
มัธยมศึกษา				
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 48 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย จำแนกกลุ่มตามระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มไม่ได้ศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 49 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

	ทรัพยากร			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	4.15	3.72	3.79	4.05
ประถมศึกษา		*	*	
มัธยมศึกษา				
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 49 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 50 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ				
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	4.27	3.85	3.95	4.13
ประถมศึกษา		*	*	
มัธยมศึกษา				
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 50 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 51 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ				
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	4.13	3.64	3.89	4.00
ประถมศึกษา		*	*	
มัธยมศึกษา			*	
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 51 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 52 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

	ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน			
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	4.22	3.93	4.02	4.00
ประถมศึกษา		*	*	
มัธยมศึกษา				
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 52 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 53 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3	3.87	1.29	6.78	0.000
ภายในกลุ่ม	232	44.17	0.19		
รวม	235	48.05			

จากตาราง 53 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตารางที่ 54

ตาราง 54 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ				
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ไม่ได้ศึกษา
	3.97	3.61	3.74	3.90
ประถมศึกษา		*	*	
มัธยมศึกษา			*	
อุดมศึกษา				
ไม่ได้ศึกษา				

จากตาราง 54 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มระดับการศึกษา เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา

กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา

และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 55 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	4.05	0.64	234	2.01	0.04
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.89	0.62			
ทรัพยากร	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	3.88	0.63	234	1.17	0.24
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.79	0.59			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	4.05	0.61	234	1.99	0.04
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.89	0.63			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	3.87	0.62	234	0.66	0.51
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.82	0.66			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	3.96	0.63	234	1.42	0.16
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.85	0.64			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ประชาคมระดับหมู่บ้าน	4.09	0.53	234	1.78	0.08
	ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.96	0.56			

จากตาราง 55 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน คือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านมีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อ

การยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เกี่ยวกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ แตกต่างจาก กลุ่มประชาคมระดับท้องถิ่น

ตาราง 56 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ

ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ประชาคมระดับหมู่บ้าน	3.77	0.48	234	1.01	0.32
ประชาคมระดับท้องถิ่น	3.71	0.42			

จากตาราง 56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่องผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ตาราง 57 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน

แหล่งความแปรปรวน		df	SS	MS	F	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	ระหว่างกลุ่ม	8	7.23	0.90	1.71	0.102
	ภายในกลุ่ม	137	72.46	0.53		
	รวม	145	79.69			
ทรัพยากร	ระหว่างกลุ่ม	8	16.38	2.05	4.98	0.000
	ภายในกลุ่ม	137	56.34	0.41		
	รวม	145	72.72			
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	8	7.72	0.97	1.98	0.053
	ภายในกลุ่ม	137	66.78	0.49		
	รวม	145	74.50			
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	8	3.78	0.47	0.92	0.502
	ภายในกลุ่ม	137	70.28	0.51		
	รวม	145	74.06			
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	8	3.92	0.49	1.09	0.374
	ภายในกลุ่ม	137	61.63	0.45		
	รวม	145	65.55			
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	ระหว่างกลุ่ม	8	8.22	1.03	3.43	0.001
	ภายในกลุ่ม	137	41.06	0.30		
	รวม	145	49.28			

จากตาราง 57 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ ทรัพยากร และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ดังแสดงในตารางที่ 58-59

ตาราง 58 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน

	ทรัพยากร								
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน	นายกองค์การบริหารส่วนตำบล	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล	สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	กำนัน	ผู้ใหญ่บ้าน	ข้าราชการ	นักพัฒนาชุมชน	ผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล	พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
	3.73	3.79	3.92	3.84	3.93	3.00	1.60	4.50	3.33
นายกองค์การบริหารส่วนตำบล							*	*	
รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล							*	*	
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล							*	*	*
กำนัน							*	*	
ผู้ใหญ่บ้าน						*	*	*	*
ข้าราชการ							*	*	
นักพัฒนาชุมชน								*	*
ผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล									*
พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล									

จากตาราง 58 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทรัพยากร จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชนเนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ใหญ่บ้าน นักพัฒนาชุมชน และผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ข้าราชการ นักพัฒนาชุมชน

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นนักพัฒนาชุมชน มีความคิดเห็นแตกต่างจาก นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และข้าราชการ

และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นข้าราชการ มีความคิดเห็นแตกต่างจาก ผู้ใหญ่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 59 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน

ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน									
ประสบการณ์ทำงานในชุมชน	นายกองค์การบริหารส่วนตำบล	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล	สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	กำนัน	ผู้ใหญ่บ้าน	ข้าราชการ	นักพัฒนาชุมชน	ผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล	พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
	4.11	4.08	4.24	4.25	4.18	3.67	3.67	4.33	3.11
นายกองค์การบริหารส่วนตำบล									*
รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล									*
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล									*
กำนัน									*
ผู้ใหญ่บ้าน									*
ข้าราชการ									
นักพัฒนาชุมชน									
ผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล									*
พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล									

จากตาราง 59 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธี LSD ของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ < 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 60 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	8	2.29	0.29	0.96	0.467
ภายในกลุ่ม	137	40.65	0.30		
รวม	145	42.94			

จากตาราง 60 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน โดยใช้การทดสอบทางสถิติ F-test เพื่อการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ > 0.05 จึงสรุปได้ว่า

กลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน วิเคราะห์โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 61 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แต่ละปัจจัยกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ	Pearson Correlation	Sig.
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	0.87	0.00
ทรัพยากร	0.83	0.00
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	0.88	0.00
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	0.84	0.00
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	0.76	0.00
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	0.64	0.00

จากตาราง 61 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แต่ละปัจจัยความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เมื่อใช้สถิติ Pearson's Correlation ในการทดสอบพบว่า มีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ <0.05) จึงสรุปได้ว่า

มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Stepwise Multiple Regression Analysis) นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ผลการศึกษาปัจจัย เกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยมีตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร และตัวแปรตาม ดังนี้

X_1	แทน	มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
X_2	แทน	ทรัพยากร
X_3	แทน	การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
X_4	แทน	ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
X_5	แทน	เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
X_6	แทน	ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน
Y	แทน	ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้นของสถิติการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ 4 เงื่อนไข ดังนี้

1. ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องมีค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์
2. ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องมีการแจกแจงปกติ
3. ค่าความคลาดเคลื่อนที่ i และ j ต้องเป็นอิสระกัน หรือ E_i และ E_j ต้องเป็นอิสระกัน $i,j = 1,2,\ldots n$; $i \neq j$
4. ค่าความแปรปรวนของค่าความคาดเคลื่อน (error or residual: e) ต้องคงที่

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้นในแต่ละข้อให้ผลการทดสอบเงื่อนไขการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย ดังในภาคผนวก ค

ตาราง 62 แสดงค่าสถิติของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่ใช้พยากรณ์ ตัวแปรตาม Y ของกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

Variable	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
(ค่าคงที่)	0.81	0.10		7.85	0.00
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	0.18	0.04	0.26	4.85	0.00
ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	0.17	0.03	0.23	4.80	0.00
เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	0.12	0.03	0.17	4.32	0.00
การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	0.17	0.04	0.23	4.39	0.00
ทรัพยากร	0.11	0.03	0.15	3.51	0.00

$R^2 = 0.79$, Adj. $R^2 = 0.79$, $F = 173.17$, $Sig.F = 0.00$

จากตาราง 62 พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากร โดยอธิบายได้ร้อยละ 79 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สมการพยากรณ์จะเป็นดังนี้ $\hat{Y} = 0.81 + 0.18X_1 + 0.17X_4 + 0.12X_5 + 0.17X_3 + 0.11X_2$

บทที่ 5
สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งในที่นี้ จะดำเนินการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2) เพื่อศึกษาผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ**

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น**

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ จำนวน 226 คน และกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น จำนวน 236 คน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม 2 ชุด ซึ่งในแต่ละชุด ประกอบด้วยคำถาม 4 ตอน ดังนี้

1. **ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ**

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

1.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

1.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2. ประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

2.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

2.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ภาวะสุขภาพ และระดับการศึกษา วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ ความต้องการของผู้สูงอายุ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.3 ข้อมูลการผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ และประสบการณ์ทำงานในชุมชน วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ได้แก่ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.3 ข้อมูลผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.4 ข้อมูลปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์สมมติฐาน ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

สมมติฐาน : ปัจจัยเกี่ยวกับ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

การค้นพบ

1. **ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม**

1.1 **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** จำนวน 226 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.87 มากกว่าเพศชาย ร้อยละ 45.13 มีอายุระหว่าง 65-69 ปี ร้อยละ 40.27 มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย ร้อยละ 48.67 มีภาวะสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและมีโรคประจำตัว ร้อยละ 49.56 และส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา ร้อยละ 90.71

1.2 **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** จำนวน 236 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 68.22 มากกว่า เพศหญิง ร้อยละ 31.78 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 34.75 มีสถานภาพสมรสเป็นคู่ อยู่กับคู่สมรส ร้อยละ 46.61 มีระดับการศึกษาอุดมศึกษา ร้อยละ 43.22 ส่วนใหญ่มีลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการประชาคมระดับหมู่บ้าน ร้อยละ 53.39 และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชนอื่นๆ ร้อยละ 38.14

2. **ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ**

2.1**กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.1.1 **ปัจจัยด้านความต้องการของผู้สูงอายุ** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 2 อันดับแรก คือ ควรมีการนำนโยบายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา คือ ควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติอีก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.1.2 **ปัจจัยด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 2 อันดับแรก คือ เห็นด้วยกับการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

รองลงมา คือ ท่านให้ความร่วมมือต่อผู้ดำเนินการนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.1.3 **ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้นำชุมชนให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้นำชุมชนช่วยกันประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปรับรู้ถึงนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2 **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.1 **ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ แนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.2 **ปัจจัยด้านทรัพยากร** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ บริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.3 **ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในนโยบายเบี้ยยังชีพ

ผู้สูงอายุกับบุคคลทั่วไปเสมอ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และท่านมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้สูงอายุได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.4 **ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ การประสานงานต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.5 **ปัจจัยด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีความสามารถในการจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ นักการเมืองท้องถิ่นให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ เช่น นโยบายการหาเสียงเลือกตั้ง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และเบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2.2.6 **ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน** พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ เบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากนโยบายนี้อย่างเต็มที่ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

3. **ข้อมูลความคิดเห็นผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ**

3.1 **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** พบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติตามงบประมาณ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

3.2 **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** พบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุได้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งตัวเองได้อย่างเหมาะสม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และการดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จคือจ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรม ฯลฯ เป็นอย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

4. **ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ**

4.1 **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** พบว่า ส่วนใหญ่พบปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในเรื่องการดำเนินโครงการช้า ร้อยละ 58.33) รองลงมาคือ ทำงานไม่ได้ (ประสพอุบัติเหตุ) ร้อยละ 16.67

4.2 **กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** พบว่า ส่วนใหญ่พบปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในเรื่องผู้สูงอายุไม่ทำตามกฎระเบียบ ผู้สูงอายุเดินทางมารับไม่ได้ และการจ่ายเบี้ยยังชีพเจ้าหน้าที่มีน้อยและไกลจากที่ทำการราชการ ร้อยละ 18.18

5. การวิเคราะห์สมมติฐาน

5.1 กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

5.1.1 **กลุ่มเพศ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

5.1.2 **กลุ่มเพศ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ แตกต่างกัน โดยกลุ่มเพศชาย มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.3 **กลุ่มอายุ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ คือ

ความต้องการของผู้สูงอายุ กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี และกลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.4 **กลุ่มอายุ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่องผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ แตกต่างกัน กลุ่มอายุมากกว่า 70 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 65-69 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 60-64 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.5 **กลุ่มสถานภาพสมรส** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

5.1.6 **กลุ่มสถานภาพสมรส** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง ผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.1.7 **กลุ่มภาวะสุขภาพ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในทุกๆ ด้าน คือ ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

5.1.8 **กลุ่มภาวะสุขภาพ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่องผลความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.1.9 **กลุ่มระดับการศึกษา** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มที่แตกต่างกันในด้านความต้องการของผู้สูงอายุ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ คือ

ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.10 **กลุ่มระดับการศึกษา** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ แตกต่างกัน คือ กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.11 **ความต้องการของผู้สูงอายุ ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ และการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่** มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.12 **กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ความต้องการของผู้สูงอายุ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ โดยอธิบายได้ร้อยละ 54 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ0.05 สมการพยากรณ์จะเป็น ดังนี้ $\hat{B} = 0.85 + 0.40A_3 + 0.24A_1 + 0.12A_2$

5.2 กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

5.2.1 **กลุ่มเพศ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในทุกๆ ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

5.2.2 **กลุ่มเพศ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.2.3 **กลุ่มอายุ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน ในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง คือ

ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.4 **กลุ่มอายุ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ จำแนกตามกลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี กลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 51-60 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.5 **กลุ่มสถานภาพสมรส** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับ

ผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ในทุกๆ ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

5.2.6 **กลุ่มสถานภาพสมรส** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.2.7 **กลุ่มระดับการศึกษา** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน ในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน คือ

ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย กลุ่มไม่ได้ศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านทรัพยากร กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.8 **กลุ่มระดับการศึกษา** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มระดับการศึกษาอุดมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา และกลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มระดับการศึกษาประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.9 **กลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน คือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้าน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ เกี่ยวกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ แตกต่างจาก กลุ่มประชาคมระดับท้องถิ่น

5.2.10 **กลุ่มลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.2.11 **กลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน ในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ คือ ด้านทรัพยากร และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน คือ

ด้านทรัพยากร

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ใหญ่บ้านนักพัฒนาชุมชน และผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ข้าราชการ และนักพัฒนาชุมชน

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นนักพัฒนาชุมชน มีความคิดเห็นแตกต่างจาก นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนันผู้ใหญ่บ้าน และข้าราชการ

และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นข้าราชการ มีความคิดเห็นแตกต่างจาก ผู้ใหญ่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นแตกต่างจาก กลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานในชุมชน ที่เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยองค์การบริหารส่วนตำบล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.12 **กลุ่มประสบการณ์ทำงานในชุมชน** ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นระหว่างกลุ่มไม่แตกต่างกันในเรื่อง ผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

5.2.13 มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากร การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.14 ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากร โดยอธิบายได้ร้อยละ 79 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สมการพยากรณ์จะเป็น ดังนี้ $\hat{Y} = 0.81 + 0.18X_1 + 0.17X_4 + 0.12X_5 + 0.17X_3 + 0.11X_2$

อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ตามความมุ่งหมายของการวิจัยและสมมติฐานในการวิจัยโดยภาพรวม ดังนี้

1.กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ สามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเรียงตามลำดับของความสัมพันธ์จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ 1) การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ 2) ความต้องการของผู้สูงอายุ 3) ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ ซึ่งตรงตามสมมติฐานข้อที่ 1 ดังนี้

1.1 **ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ สามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้องมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ในเรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง โดยสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติได้ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม อันจะส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter., & Van Horn. 1975) ที่ว่าการที่นโยบายได้รับการสนับสนุนจากผู้ดำเนินงาน ผู้นำหรือประชาชน หรือกลุ่มผลประโยชน์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งส่งเสริมให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวเพราะกลุ่มคนเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ระพีพรรณ คำหอม และคนอื่นๆ (2547: บทคัดย่อ) กล่าวว่า ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบล ขึ้นอยู่กับความตระหนัก และการให้ความสำคัญด้านสวัสดิการผู้สูงอายุของผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบล สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กล้าทองขาว (2534: 342-343) พบว่า การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่นเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการความสำเร็จของนโยบายอย่างสูงสุด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น

1.2 **ปัจจัยด้านความต้องการของผู้สูงอายุ** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ สามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า ควรต้องมีการนำนโยบายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ และควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติอีก โดยสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติได้ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม อันจะส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ระพีพรรณ คำหอมและคณะ (2547) พบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ยังต้องการรับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพรายเดือน ซึ่งมีความจำเป็นมากสำหรับผู้สูงอายุที่ยากไร้ ไม่มีผู้ดูแลหรือถูกทอดทิ้งในชุมชน

1.3 **ปัจจัยด้านท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า ผู้สูงอายุมีความคิดเห็นด้วยกับการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ สามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม อันจะส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Nakamura and Small wood, 1980:150) กล่าวว่า การกำหนดนโยบายที่นำไปสู่ความสำเร็จสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้จะต้องคำนึงถึงประชาชนและกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นกลุ่มสุดท้ายของกระบวนการ สอดคล้องกับ ศิริวรรณ ศิริบุญ; และมาลินี วงษ์สิทธิ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโครงการนำร่องการจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุมีบทบาทเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับความพึงพอใจในการทำงานของคณะบริหารงานศูนย์ฯ แปรผันไปตามพื้นที่ สอดคล้องกับนวลจันทร์ เงาประเสริฐ (บทคัดย่อ:2540) พบว่า ความพึงพอใจคือการได้รับบริการเป็นระดับความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการได้รับบริการในด้านความสะดวกที่ได้รับ ด้านคุณภาพของบริการที่ได้รับ ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ และด้านข้อมูลที่ได้รับจากการบริการ

2. กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากการศึกษาจึงพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเรียงตามลำดับของความสัมพันธ์จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ 1) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 3) เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง 4) การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 5) ทรัพยากร ซึ่งตรงตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.1 **ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้ต้องมีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน เจ้าหน้าผู้ปฏิบัติงานจึงจะสามารถปฏิบัติตามได้ ทำให้การปฏิบัติงานมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง สามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม อันจะส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter., & Van Horn. 1975) พบว่า วัตถุประสงค์ของนโยบายมีผลกระทบต่อเป้าหมายเป็นอย่างมาก เป็นสิ่งประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (D.A. Mazmanian.,&P.A. Sabatier.1980) พบว่า การที่นโยบายได้รับการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์มากน้อยแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้นๆ ด้วย สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ศิริพร เขียวไสว (2550: 85) พบว่า ความชัดเจนของวัตถุประสงค์โครงการฯ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าโครงการมีวัตถุประสงค์การดำเนินงานไม่ชัดเจนหรือไม่มีเลยนั้น ผู้ดำเนินโครงการจะไม่ทราบทิศทางในการดำเนินงาน การปฏิบัติแบบไร้ทิศทางนั้นย่อมทำให้ผลการดำเนินงานประสบความล้มเหลว รวมทั้งไม่สามารถประเมินผลการปฏิบัติงานได้อีกด้วย สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ กาญจนา ปภาทัสสี (2547: 130) พบว่า การนำนโยบายแผนงานสาธารณสุขมูลฐานไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผลนั้น ต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนงานให้ชัดเจน หากเจ้าหน้าที่มีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายชัดเจนมาก ก็มีแนวโน้มว่า จะมีระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานสูง แต่หากมีความเข้าใจน้อย เชื่อว่าจะมีประสิทธิผล

ต่ำ สอดคล้องกับ กล้า ทองขาว (2534: 345) พบว่า ตัวแปรนี้มีอิทธิผลในการทำนายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อาคม ใจแก้ว (2533: 248) ที่พบว่า การที่ลักษณะนโยบายมีความชัดเจนและมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่เพียงใดนั้นย่อมมีผลกระทบเกี่ยวกับการประสานงานของหน่วยงาน การสนับสนุนจากหน่วยงานระดับเหนือ เมื่อใดก็ตามที่นโยบายมีความชัดเจนสอดคล้องกับสภาพปัญหามากที่สุดก็จะทำให้การประสานงานและการสนับสนุนจากหน่วยงานระดับเหนือดำเนินการไปได้อย่างราบรื่น ตลอดถึงมีความสอดคล้องต้องกันมากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าหากนโยบายไม่ชัดเจน หรือสอดคล้องกับสภาพปัญหาน้อยย่อมส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการประสานงาน หรือแม้แต่การสนับสนุนก็ไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่

2.2 **ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า ผู้บริหารท้องถิ่นต้องเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่ และต้องมีการประสานงานต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทำให้การปฏิบัติงานมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูง จึงจะสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Edwards.& sharkansky.1997) พบว่า โครงสร้างของระบบราชการและขั้นตอนมาตรฐานในการทำงาน มีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะวิธีการทำงานที่ถูกกำหนดเป็นขั้นตอนตามลำดับขั้นการบังคับบัญชา ประกอบด้วยกฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆของทางราชการ จะเป็นกลไกที่เอื้อประโยชน์ต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter., & Van Horn. 1975) พบว่า โครงสร้างที่เป็นทางการ กับลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลแบบไม่เป็นทางการ และรวมไปถึงบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ภายใต้การนำส่งนโยบายไปยังกลุ่มเป้าหมายด้วย จะมีอิทธิพลต่อเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ เป็นการแสดงเจตจำนงที่สนับสนุน หรือเป็นอุปสรรคต่อองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับสมรรถนะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศุภชัย ยาวะประภาษ (2533: 115) กล่าวว่า เน้นถึงสายใยความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการระหว่างหน่วยงาน

3) **เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต้องมีความสามารถในการจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี และนักการเมืองท้องถิ่นต้องให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ด้วย เช่น นโยบายการหาเสียงเลือกตั้ง จึงจะสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter; & Van Horn. 1975) ที่ว่าการที่นโยบายได้รับการสนับสนุนจากผู้ดำเนินงาน ผู้นำหรือประชาชน หรือกลุ่มผลประโยชน์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งส่งเสริมให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว เพราะกลุ่มคนเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของวีปา (เทพศักดิ์ บุญยรัตนพันธุ์. 2536: 172; อ้างอิงจาก Ram K. Vepa. 1974: 257) โครงการพัฒนาต่างๆ ในประเทศกำลังพัฒนาถ้าต้องการจะให้ประสพความสำเร็จในทางปฏิบัติ โครงงานนั้นๆ จะต้องสนองความต้องการที่แท้จริงของชุมชนที่เป็นเป้าหมายของโครงการ สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของกล้า ทองขาว(2534: 342-343) พบว่า การสนับสนุนจากส่วนกลาง และท้องถิ่น เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการความสำเร็จของนโยบายอย่างสูงสุด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ (D.A. Mazmanian., & P.A. Sabatier. 1980: 538-560) การนำนโยบายไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จ จะต้องได้รับการสนับสนุนทางการเมือง

4) **การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า เจ้าหน้าที่เข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี และต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุกับบุคคลทั่วไปเสมอ จึงจะสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter., & Van Horn. 1975) พบว่า การสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์การเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้นจำเป็นต้องมีกลไก และวิธีการเพื่อให้ผู้บังคับบัญชา ปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์ การสื่อสารแบบเปิด และอื่นๆ จะมีส่วนสำคัญในการกำหนดความสำเร็จ หรือล้มเหลวของนโยบาย สอดคล้องกับ ศุภชัย ยาวะประภาษ(2533: 114) กล่าวว่า เน้นถึงสายใยความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการ ยิ่งความสัมพันธ์มีมากโอกาสที่นโยบายจะประสพความสำเร็จก็มีมาก สอดคล้องกับ (G.C. Edward. 1980: 295-297) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้ประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จอีกปัจจัยหนึ่งคือ การติดต่อสื่อสาร การ

นำนโยบายไปปฏิบัติที่จะก่อให้เกิดผลดีนั้น การเปิดโอกาสให้มีการพูดคุยกับบุคคลภายนอก มีส่วนสำคัญที่ช่วยทำให้การปฏิบัติงานประสบผลสำเร็จ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องมีการสื่อสารที่ถูกต้อง รวดเร็ว ต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพด้วย

5) **ทรัพยากร** มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ และสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน จึงจะสามารถอธิบายผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติ คือ ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น และผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (Van Meter., & Van Horn. 1975) พบว่านอกจากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายที่กำหนดในตัวแบบให้เห็นความสำคัญอย่างชัดเจนแล้ว ยังต้องมีทรัพยากรต่างๆที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากรในที่นี้หมายถึง ทรัพยากรบุคคล วัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้ต่างๆ และงบประมาณซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับ (G.C. Edward. 1980: 51) กล่าวว่า นโยบายที่ประสพความสำเร็จนั้นต้องได้รับการสนับสนุนทางทรัพยากรทั้งทางด้านการเงิน และกำลังคนอย่างเต็มที่ มิฉะนั้นนโยบายนั้นจะปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้นเอง ในทางปฏิบัติจำนวนบุคลากรที่จะนำเอานโยบายไปปฏิบัตินั้นมักมีน้อยกว่าจำนวนที่ต้องการสำหรับการปฏิบัติให้สำเร็จ ซึ่งผลของการขาดแคลนกำลังคนดังกล่าวจะมีส่วนโดยตรงต่อความไม่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย (1980: unpaged, 1981) สอดคล้อง ศุภชัย ยาวะประภาษ(2533: 112) ซึ่งกล่าวว่า นอกจากปัญหาด้านปริมาณกำลังคนแล้ว ปัญหาในด้านคุณภาพของบุคลากรยังเป็นปัญหาที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่ง ยิ่งนโยบายเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านเทคนิคมากเท่าใด ความต้องดารบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะในด้านนั้นๆ ยิ่งมีขึ้นมากเท่านั้น และยิ่งความต้องการมีมาก ความขาดแคลนมักจะมีมากตามไปด้วย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อาคม ใจกล้า(2533: 250) ที่ว่า จำนวนบุคลากร และงบประมาณซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของเป้าหมายนั้นจะมีผลทำให้องค์การมีการประสานงาน และมีการสนับสนุนระหว่างหน่วยงานมากขึ้นหรือน้อยลงก็ได้ เช่น เมื่อใดก็ตามที่มีงบประมาณน้อย บุคลากรน้อย การประสานงานหรือการสนับสนุนก็ทำได้ยาก แต่เมื่อใดก็ตามที่มีทรัพยากรมากการสนับสนุนหรือประสานงานจะดำเนินการไปได้ด้วยดีมากขึ้น สอดคล้องกับ มัฆวาฬ สุวรรณเรือง (2536: 25) การนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลดีนั้นจะต้องมีทรัพยากรสนับสนุน อันได้แก่ จำนวนและคุณภาพของบุคลากร ข้อมูลที่ทันสมัย การมอบอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงาน การจัดสรรงบประมาณ การให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่ผู้ปฏิบัติงานในระดับล่าง

ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

1.**กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ** โดยผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ความต้องการของผู้สูงอายุ และท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ0.05

2.**กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น** โดยผลจากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ตัวแปรตาม ความสำเร็จของการนำนโยบายนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากร ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1) การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนที่ผู้สูงอายุอาศัยอยู่

- เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้องมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ในเรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง

2) ความต้องการของผู้สูงอายุ

- ควรต้องมีการนำนโยบายอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ และควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)

3) ท่าทีผู้สูงอายุต่อผู้ดำเนินการ

- ควรให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) มาปฏิบัติ อย่างต่อเนื่อง และได้รับบริการอย่างทั่วถึงและพอเพียง

4) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

- ควรกำหนดนโยบายให้มีความชัดเจนในการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบาย ซึ่งทำให้การจัดทำแผนงาน/แผนปฏิบัติที่สอดคล้องกับการดำเนินการ

5) ลักษณะองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

- ควรให้หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ปรับสมรรถนะและขนาดให้มีความสมดุลต่อปริมาณงานที่มีอยู่จริง

6) เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

- ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต้องมีความสามารถในการจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี และนักการเมืองท้องถิ่นต้องให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ด้วย

7) การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

- ควรให้ผู้บริหารสื่อสารให้บุคลากรทราบถึงแผนการดำเนินงานตามนโยบายอย่างชัดเจนชัดเจนและเพียงพอที่จะสร้างความเข้าใจในการปฏิบัติงานตามนโยบาย และขอความร่วมมือระหว่างสายงานของแต่ละหน่วยงาน

-ควรมีการมอบหมายผู้ที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน โดยไม่ซ้ำซ้อนกับภารกิจหลักของผู้ปฏิบัติงาน และควรให้ผู้ปฏิบัติงานได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดและวางแนวทางในการปฏิบัติงาน

8) ทรัพยากร

- ควรจัดสรรบุคลากรให้มีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และให้บุคลากรได้เข้ารับการฝึกอบรมการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเพิ่มพูนทักษะและการเรียนรู้เกี่ยวกับนโยบายที่จะปฏิบัติอย่างเพียงพอ เพื่อจะได้เข้าใจนโยบายอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในเรื่อง การนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยทำการทำวิจัยในเชิงคุณภาพ

2. ควรทำการศึกษาในเรื่อง การนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ โดยการใช้ Past Analysis ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. ควรทำการศึกษาพื้นที่การดำเนินงานอื่นๆ เพื่อทำการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานรับทราบปัญหาที่เหมือน หรือต่างสาเหตุกัน เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ที่มาของปัญหาทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2550). *60 ปีเรื่องหอมหวนเจ้าดอกลำดวนกลีบแกร่ง.* สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ (สทส.) กองเผยแพร่และประชาสัมพันธ์.

กล้า ทองขาว. (2534). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ: กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ.* วิทยานิพนธ์ พบ.ด. (การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

กรมประชาสงเคราะห์. (2543). *ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ.2543.*

----------.(2545, 30 พฤษภาคม). *ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (ฉบับที่ 2) ปีพ.ศ.2543.*

กระทรวงมหาดไทย. (2548). *แนวทางการดำเนินงานตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ปี พ.ศ.2548.* กรุงเทพฯ: ไม่ปรากฏสำนักพิมพ์.

กาญจนา ปภาทัสสี. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานสาธารณสุขมูลฐานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ในจังหวัดสุพรรณบุรี.* วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เกริกศักดิ์ บุญญานุพงศ์.(2531).*นโยบายของรัฐ และแนวทางการจัดบริการสังคมสำหรับผู้สูงอายุในอนาคต.*สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546).*การวิเคราะห์สถิติ : สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย.* พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549).*การใช้ SPSS for windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล.*พิมพ์ครั้งที่ 9 กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ธรรมสาร จำกัด

มรกต สิงหะคเชนทร์. (2542). *การประเมินผลการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุจากกรประชาสงเคราะห์.* นนทบุรี: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.

ระพีพรรณ คำหอม และคนอื่นๆ. (2547). *รายงานวิจัยเรื่องโครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ.* กรุงเทพฯ: บางกอกบล็อก.

วันเพ็ญ วงศ์ชัย.(2550).*การนำนโยบายการลดอุบัติเหตุบนท้องถนนไปปฏิบัติ: ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการเมาแล้วขับในเขตกรุงเทพมหานคร* .วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริวรรณ ศิริบุญและมาลินี วงษ์สิทธิ์. (2541). *การประเมินผลโครงการนำร่องการจัดตั้งศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ*: ผลการศึกษาจากข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิริพร เขียวไสว;(2550).*การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี*.ปริญญานิพนธ์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุชาติ ผิวงาม.(2551)*ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์*.กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เสกสรรค์ นิสัยกล้า.(2550).*การนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ: กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร* ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพฯ.

อาคม ใจแก้ว. (2533). *การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้: กรณีศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรดุษฎีบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์. (2533). *การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก: ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ*. วิทยานิพนธ์ รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

องอาจ นัยพัฒน์. (2548). *วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สามลดา.

อภิญญา เวชยชัย. (2542). *การศึกษาโครงการกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชนโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ*. นนทบุรี: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.

Bradshaw, 1972, *A taxonomy of social need, New Society*

Cheema, Edward G., & Rondinelli, Dennis A. (1983). *Implementing Decentralization Programmers in Asia*: Local Capacity for Rural Development. Nagoya, Japan: United Nations Centre for Regional Development.

Choe, Ehn Hyun (1992). *"New role of elderly in newly industrializing countries," Productive Aging in Asia and the Pacific.* Asian Population Studies Series No.129. United Nations, ESCAP. pp. 91-100.

Dye, Thomas R. (1984). *Understanding Public policy*. 5thed. Englewood cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Easton, David. (1953). *the Political System: An Inquiry into the of Political Science*. New York: Alfred A. Knopf.

Edwards, G.C. (1980). *Implementing Public Policy*. Washington D.C. Congressional Quarterly Inc.

Hugo, Greame. (1992). *Review of the population ageing situation and major ageing issues at Local levels, Productive Ageing in Asia and the Pacific.* Asia Population Studies Series No.129. United Nations, ESCAP. P.23-45.

Jacoby, H. & Steinbrenner, I.S. (1973).Cleaning the Air. Cambridge: MA: Ballinger.

Kerr, Donna H. (1976). The Logic of Policy and Successful Policies, Policy Sciences. 7(1): 351-363.

Krejcie and Morgan, (1970).*Determining Sample Size for Research*. Texas A & M. University: 608-610.

Pressman, Jeffrey L., & Wildavsky, Aaron. (1973). *Implementation. 2nd ed. California: University of California Press.*

Sabatier, Paul A., & Mazmanian, Daneil A. (1983). *A Multivariate Model of Public Policy Making, American Journal of Political Science.* 24: 439-468.

----------. (1981). *Effective Policy Implementation*. Lexington: MA: Lexington.

----------. (1983). Policy Implementation, in Encyclopedia of Policy Studies. Edited Stuart S. Naget. New York: Marcel Dekker.

Titmuss. (1974). *Social policy: Introduction New York: Pantheon*.

Van Meter, Donald S., & Van Horn, Carl E. (1975. February). *The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. Administration and Society.* 6(4): 445-487.

Vepa, Ram K. *Implementation: The Problem of Achieving Result, the Indian Journal of Public Administration:* 439-468.

Watana, Paranee (1995*). Aging, Continuing education and skill development" Population Aging and Development.* Asian Population Studies Series No. 140. United Nations, ESCAP. P.47-53.

Weatherly, R., & Lip sky, M. (1977). *Street Level Bureaucrats and Institutional Innovation: Implementing Special-Education Reform*, Harvard Education Review.47 (1):171-197.

1.http://news.sanook.com/social/social_160660.php

2.http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%90%E0%B8%AA%E0%B8%A7%E0%B8%B1%E0%B8%AA%E0%B8%94%E0%B8%B4%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบสอบถามสำหรับประชาคมระดับท้องถิ่น
2. แบบสอบถามสำหรับผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

แบบสอบถาม (สำหรับประชาคมระดับท้องถิ่น)

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามของผู้ดำเนินการนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ(เบี้ยยังชีพ) แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ตอนที่ 3 ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ลงใน **( )** หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง

2. อายุ ( ) 21-30 ปี ( ) 31-40 ปี
( ) 41-50 ปี ( ) 51-60 ปี
( ) อื่น ๆ ระบุ.....

3. สถานภาพสมรส ( ) โสด ( ) หม้าย
( ) คู่ อยู่กับคู่สมรส ( ) หย่า
( ) คู่ แยกกันอยู่ ( ) อื่น ๆ ระบุ.....

4. ระดับการศึกษา ( ) ประถมศึกษา ( ) มัธยมศึกษา
( ) อุดมศึกษา ( ) อื่น ๆ ระบุ.....

5. ลักษณะการมีส่วนร่วมในโครงการ
( ) 1. ประชาคมระดับหมู่บ้าน
( ) 2. ประชาคมระดับท้องถิ่น

6. ประสบการณ์ทำงานในชุมชน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

( ) 1. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล

( ) 2. รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

( ) 3. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

( ) 4. กำนัน

( ) 5. ผู้ใหญ่บ้าน

( ) 6. อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดและพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ลงในช่องที่ตรงกับ ความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อความละ 1 คำตอบ (34 ข้อ)

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้มีวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน					
2. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นอย่างดี					
3. แนวทางการดำเนินงานที่กำหนดสามารถนำไปปฏิบัติได้ง่าย					
4. มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานนโยบายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในชุมชน					
5. จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน					
6. นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ					
7. ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับลักษณะงาน					
8. ระยะเวลาในการจ่ายเงินสงเคราะห์ 6 เดือนต่อครั้งมีความเหมาะสม					
9. บริษัท, ห้างร้าน หรือภาคเอกชนต่างๆ ให้การสนับสนุนทรัพยากรแก่โครงการเป็นอย่างดี					
10. ท่านเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบในงานของตนเองได้เป็นอย่างดี					
11. งานที่กำหนดและมอบหมายให้ท่านมีความเหมาะสม					

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
12. ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุกับบุคคลทั่วไปเสมอ					
13. ท่านมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้สูงอายุได้เป็นอย่างดี					
14. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ดำเนินการ					
15. ผู้บริหารท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินงานเสนอความคิดเห็นอย่างเต็มที่					
16. ในการปฏิบัติงานยึดถือความคิดเห็นหรือมติของส่วนรวมเป็นหลัก					
17. การประสานงานต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล					
18. ผู้ดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีความสามารถในจัดสรรเงินสงเคราะห์ได้เป็นอย่างดี					
19. ประชาชนในชุมชนให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่					
20. นักการเมืองท้องถิ่นให้การสนับสนุนนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ เช่น นโยบายการหาเสียงเลือกตั้ง					
21. ประชาชนในชุมชนมีความเอื้ออาทรต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ					
22. ประชาชนในชุมชนมองผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ					
23.เบี้ยยังชีพช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เช่น ทำบุญ, รดน้ำดำหัว, พัฒนาหมู่บ้าน					
24. นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้สูงอายุที่ยากลำบากอย่างแท้จริง					

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
25. กฎระเบียบของของกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุควรยืดหยุ่นได้เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน					
26. ท่านมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ยากลำบากได้รับผลประโยชน์จากนโยบายนี้อย่างเต็มที่					
27. เบี้ยยังชีพสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวของผู้สูงอายุได้					
28. เบี้ยยังชีพสามารถลดความขัดแย้งในครอบครัวผู้สูงอายุได้					
29. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน					
30. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ					
31. การที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ					
32. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถนำเงินสงเคราะห์ไปเป็นค่ารักษาพยาบาลเวลาเจ็บป่วยได้ทันท่วงที					
33. การที่ผู้สูงอายุได้รับเบี้ยยังชีพทำให้ได้รับการดูแลจากครอบครัวมากขึ้น					
34. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีรายได้(รวมกับเบี้ยยังชีพ)เพียงพอกับค่าใช้จ่าย					

ตอนที่ 3 ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไป ปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดและพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้สูงอายุเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อความละ 1 คำตอบ (6ข้อ)

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติช่วยแก้ไข้ปัญหาผู้สูงอายุได้					
2. นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติทำให้คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาดีขึ้น					
3. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งพาตัวเองได้อย่างเหมาะสม					
4. การดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติสามารถดำเนินการทันตามระยะเวลาที่กำหนด					
5. ผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติตามงบประมาณ					
6. การดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ คือจ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรมฯลฯเป็นอย่างดี					

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถาม (สำหรับผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ)

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามของผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ตอนที่ 3 ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และตอนที่ 4ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ( ) ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง

2. อายุ ( ) 60-64 ปี ( ) 65-69 ปี
( ) 70-74 ปี ( ) อื่น ๆ ระบุ.....

3. สถานภาพสมรส ( ) โสด ( ) หม้าย
( ) คู่ อยู่กับคู่สมรส ( ) หย่า
( ) คู่ แยกกันอยู่ ( ) อื่น ๆ ระบุ.....

4. ภาวะสุขภาพ ( ) สมบูรณ์แข็งแรง ( ) มีโรคประจำตัว
( ) อื่น ๆ ระบุ.....

5. ระดับการศึกษา ( ) ประถมศึกษา ( ) มัธยมศึกษา
( ) อุดมศึกษา ( ) อื่นๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เห็นว่า “ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด” เพียงคำตอบเดียว

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. ควรมีการนำนโยบายอื่น ๆที่มีลักษณะคล้ายการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ มาเพิ่มขึ้น					
2. ควรเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ในนโยบาย					
3. ท่านเห็นด้วยกับนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ					
4. ท่านให้ความร่วมมือต่อผู้ดำเนินการตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ)					
5. ท่านมีความพึงพอใจกับนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ					
5. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเรื่องเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ประชาชนทราบอย่างทั่วถึง					
6. ผู้นำชุมชนช่วยกันประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปรับรู้ถึงนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ					
7. ผู้นำชุมชนให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ					

ตอนที่ 3 ผลความสำเร็จของการนำนโยบายการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เห็นว่า “ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด” เพียงคำตอบเดียว

รายการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติช่วยแก้ไข้ปัญหาผู้สูงอายุได้					
2. นโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติทำให้คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาดีขึ้น					
3. ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพสามารถดำรงชีวิตและพึ่งพาตัวเองได้อย่างเหมาะสม					
4. การดำเนินงานตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติสามารถดำเนินการทันตามระยะเวลาที่กำหนด					
5. ผู้สูงอายุได้รับเงินสงเคราะห์ครบตามนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติตามงบประมาณ					
6. การดำเนินนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ คือจ่ายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด/ทันเวลา/ถูกต้อง/ยุติธรรมฯลฯเป็นอย่างดี					

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรค หรือข้อเสนอแนะในการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

1. รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
2. หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ
3. หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือ (Try Out)
4. หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม“ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัชชนันท์ อิศรเดช
   ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์
   มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. ผ.อ.โอภาส พิมลวิชยากิจ
   ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ (สท.)

ที่ ศธ 0519.12/1783

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

23 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เนื่องด้วย พระเมธี ถูกแบบ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด" โดยมี อาจารย์สุชาติ ผิวงาม และ อาจารย์จักราทิตย์ ธนาคม เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธัชนันท์ อิศรเดช เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้พระเมธี ถูกแบบ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-6427-882

ที่ ศธ 0519.12/1782

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

23 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการกองกลางสำนักส่งเสริมสวัสดิภาพฯ

เนื่องด้วย พระเมธี ถูกแบบ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด" โดยมี อาจารย์สุชาติ ผิวงาม และ อาจารย์จักราทิตย์ ธนาคม เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระเมธี ถูกแบบ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-6427-882

ที่ ศธ 0519.12/ 1784

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

23 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองฮี

เนื่องด้วย พระเมธี ถูกแบบ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด" โดยมี อาจารย์สุชาติ ผิวงาม และ อาจารย์จักราทิตย์ ธนาคม เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ประชาคมระดับหมู่บ้าน / ประชาคมระดับท้องถิ่น และ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระเมธี ถูกแบบ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-6427-882

ที่ ศธ 0519.12/ 1765

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

23 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลพนมไพร

เนื่องด้วย พระเมธี ถูกแบบ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (นโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด" โดยมี อาจารย์สุชาติ ผิวงาม และ อาจารย์จักราทิตย์ ธนาคม เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ประชาคมระดับหมู่บ้าน / ประชาคมระดับท้องถิ่น และ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ในระหว่างเดือนมีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระเมธี ถูกแบบ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-6427-882

ภาคผนวก ค

1. การตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้น
2. การทดสอบความเชื่อถือได้

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขเบื้องต้นในแต่ละข้อให้ผลการทดสอบเงื่อนไขการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย ดังนี้

<u>เงื่อนไขข้อที่ 1</u>

ตาราง 65 แสดงค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

Descriptive Statistics	N	Mean
Error for B with A_1 from CURVEFIT	226	0.00
Error for B with A_2 from CURVEFIT	226	0.00
Error for B with A_3 from CURVEFIT	226	0.00

ตาราง 65 พบว่า เมื่อนำค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ของตัวแปรอิสระ A_1, A_2 และ A_3 มาหาค่าเฉลี่ยได้ค่าเท่ากับ 0 หมายถึง เป็นไปตามเงื่อนไขข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ของตัวแปรอิสระ A_1, A_2 และ A_3 จะต้องมีค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์

เงื่อนไขข้อที่ 2

กราฟที่ 1 กราฟ Histogram การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

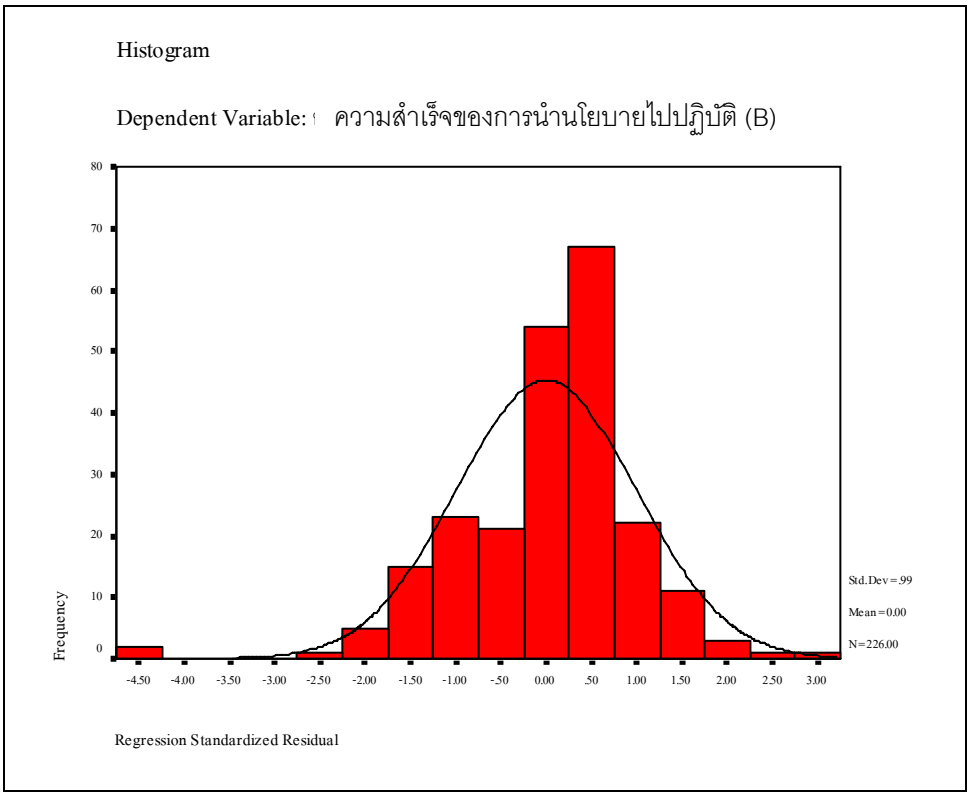

กราฟที่ 2 กราฟ Normal Plot การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

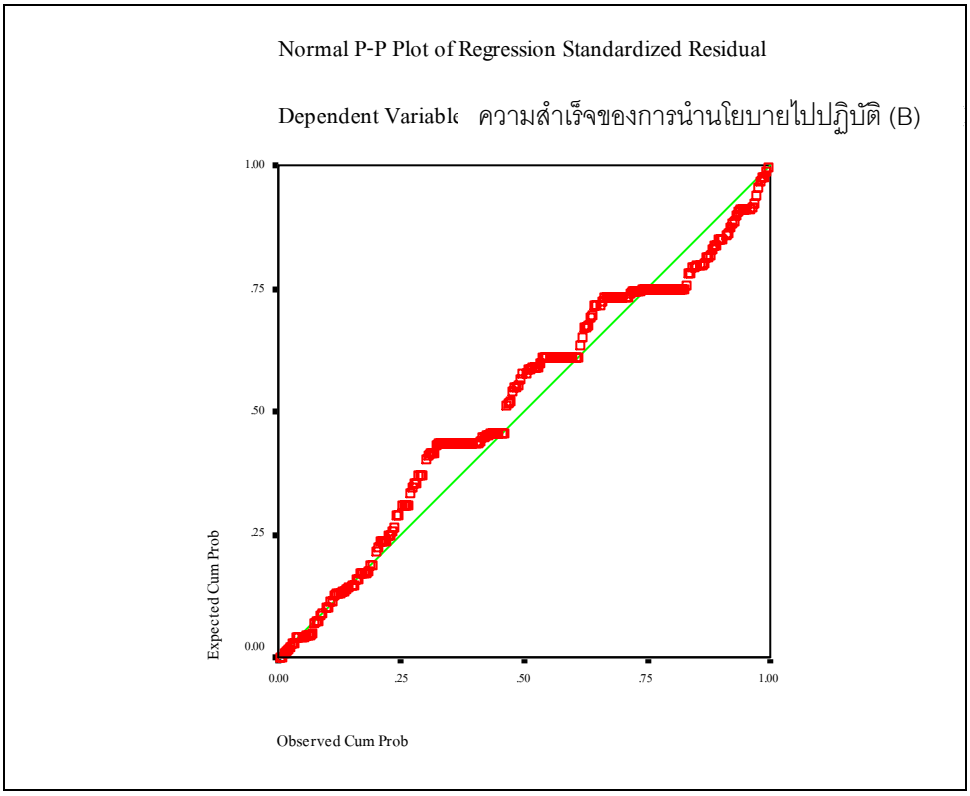

พบว่า กราฟ Histogram และกราฟ Normal Plot ของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ของตัวแปรอิสระ A_1, A_2 และ A_3 มีการกระจายและมีความสัมพันธ์ในรูปเชิงเส้นตรงแบบสมมาตร หมายถึง เป็นไปตามเงื่อนไขข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ของตัวแปรอิสระ A_1, A_2 และ A_3 จะต้องมีการแจกแจงแบบปกติ

<u>เงื่อนไขข้อที่ 3</u>

พบว่า ค่า Durbin-Watson มีค่าเท่ากับ 1.86 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของค่า Durbin-Watson คือระหว่าง 1.5 ถึง 2.5 หมายถึง เป็นไปตามเงื่อนไขข้อที่ 3 ที่กล่าวว่า ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) ของตัวแปรอิสระ A_1, A_2 และ A_3 จะต้องเป็นอิสระกัน

เงื่อนไขข้อที่ 1

ตาราง 66 แสดงค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

Descriptive Statistics	N	Mean
Error for Y with X_1 from CURVEFIT, MOD_10 LINEAR	236	0.00
Error for Y with X_2 from CURVEFIT, MOD_11 LINEAR	236	0.00
Error for Y with X_3 from CURVEFIT, MOD_12 LINEAR	236	0.00
Error for Y with X_4 from CURVEFIT, MOD_13 LINEAR	236	0.00
Error for Y with X_5 from CURVEFIT, MOD_14 LINEAR	236	0.00
Error for Y with X_6 from CURVEFIT, MOD_15 LINEAR	236	0.00

จากตาราง 66 พบว่า เมื่อนำค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual : e) ของตัวแปรอิสระ X_1, X_2, X_3, X_4, X_5 และ X_6 มาหาค่าเฉลี่ยได้ค่าเท่ากับ 0 หมายถึง เป็นไปตามเงื่อนไขข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual : e) ของตัวแปรอิสระ X_1, X_2, X_3, X_4, X_5 และ X_6 จะต้องมีค่าเฉลี่ยเป็นศูนย์

เงื่อนไขข้อที่ 2

กราฟที่ 3 กราฟ Histogram การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

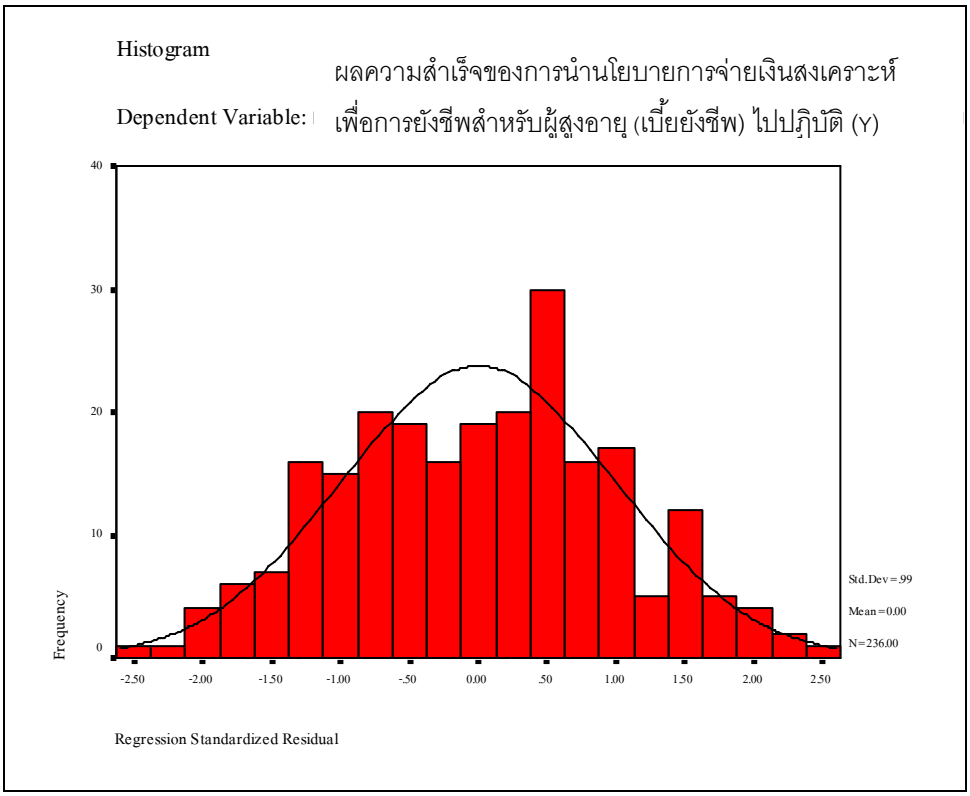

กราฟที่ 4 กราฟ Normal Plot การกระจายค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual: e) มีการแจกแจงปกติ กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

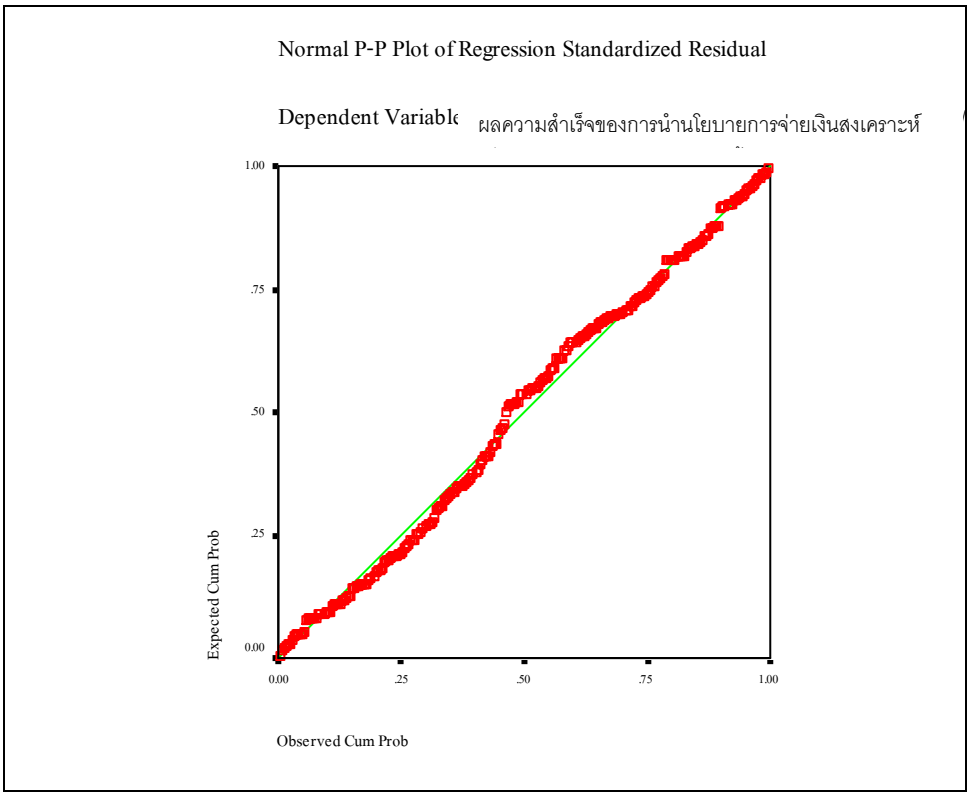

พบว่า กราฟ Histogram และกราฟ Normal Plot ของค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual : e) ของตัวแปรอิสระ X_1, X_2, X_3, X_4, X_5 และ X_6 มีการกระจายและมีความสัมพันธ์ในรูปเชิงเส้นตรงแบบสมมาตร หมายถึง เป็นไปตามเงื่อนไขข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า ค่าความคลาดเคลื่อน (error or residual : e) ของตัวแปรอิสระ X_1, X_2, X_3, X_4, X_5 และ X_6 จะต้องมีการแจกแจงแบบปกติ

การทดสอบความเชื่อถือได้กลุ่มผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
A1.1	49.7667	42.1851	.6173	.8270
A1.2	50.4000	43.2138	.5505	.8313
A2.1	49.7000	43.4586	.3982	.8388
A2.2	50.4333	45.7713	.1760	.8520
A2.3	50.4333	44.0471	.3307	.8430
A3.1	49.9667	39.6885	.6845	.8199
A3.2	50.4333	42.2540	.5665	.8292
A3.3	49.8333	40.9713	.5239	.8311
B1.1	49.8333	40.9023	.5298	.8307
B1.2	50.3000	44.1483	.4190	.8375
B1.3	50.3000	45.3897	.2821	.8442
B1.4	50.3333	38.3678	.6187	.8242
B1.5	50.3000	43.6655	.4734	.8348
B1.6	49.9667	39.0678	.6263	.8234

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 13

Alpha = .8438

การทดสอบความเชื่อถือได้กลุ่มประชาคมระดับหมู่บ้านและระดับท้องถิ่น

R E L I A B I L I T Y A N A L Y S I S - S C A L E (A L P H A)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
X1.1	141.8000	128.7862	.5616	.8116
X1.2	142.3667	126.9299	.5523	.8104
X1.3	142.4667	132.7402	.2883	.8189
X1.4	142.4000	128.7310	.4578	.8135
X2.1	142.0667	128.6851	.5231	.8122
X2.2	142.4000	135.2138	.1361	.8237
X2.3	142.4667	135.2230	.1680	.8222
X2.4	142.6333	129.2747	.3803	.8159
X2.5	142.1000	127.8862	.5560	.8110
X3.1	141.7667	132.0471	.3564	.8171
X3.2	142.4000	131.0069	.4757	.8145
X3.3	142.3667	130.6540	.4642	.8144
X3.4	142.2667	128.5471	.4356	.8140
X3.5	142.3667	135.6195	.1361	.8232
X4.1	142.1000	130.3000	.4492	.8145
X4.2	142.7333	138.3402	-.0005	.8262
X4.3	142.1333	129.7747	.4178	.8149
X5.1	142.0667	132.4782	.2750	.8194
X5.2	142.5667	142.6678	-.2644	.8318
X5.3	142.3000	129.1828	.4018	.8152
X5.4	142.8000	133.4759	.2042	.8218
X5.5	142.5000	135.2241	.1827	.8217

X5.6	142.1000	135.2655	.1427	.8233
X6.1	141.8000	132.7172	.3512	.8175
X6.2	142.3333	139.1954	-.0495	.8269
X6.3	142.2000	140.9931	-.1289	.8345
X6.4	142.4000	132.9379	.2620	.8197
X6.5	142.0333	132.9989	.3696	.8173
X6.6	142.4667	138.3954	.0000	.8258
X6.7	142.3000	129.4586	.3887	.8156
X6.8	142.5667	133.0126	.2958	.8187
X6.9	142.6333	136.0333	.1400	.8227
X6.10	142.3000	128.8379	.4381	.8140
X6.11	142.5667	137.2195	.0402	.8266
Y1.1	141.7667	127.1506	.6092	.8096
Y1.2	142.5333	132.5333	.4118	.8164
Y1.3	142.5333	131.4299	.3610	.8168
Y1.4	142.4333	128.3230	.3856	.8156
Y1.5	142.4333	131.4954	.4079	.8159
Y1.6	142.2333	133.4264	.2200	.8211

_

R E L I A B I L I T Y A N A L Y S I S - S C A L E (A L P H A)

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 40

Alpha = .8225

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	พระเมธี ถูกแบบ
วันเดือนปีเกิด	17 เมษายน พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	บ้านดงพัฒนา ตำบลนางัว อำเภอน้ำโสม จังหวัดอุดรธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	14 หมู่ 10 วัดราษฎร์บูรณะ แขวงบางปะกอก เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร 10140
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2545	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปริยัติสารคุณ ตำบลวารีสวัสดิ์ อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ.2550	พุทธศาสตร์บัณฑิต (พธ.บ.) รัฐศาสตร์ (การเมืองการปกครอง) (เกียรตินิยม) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2552	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.) สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร